

H. W. Fernald (ed)



Naslov originala:

SEVEN DAYS TO APOCALYPSE Copyright 2005 by: B. D. Benedikt

Ovo je moj posljednji roman iz serije o "paralelnom svijetu". Pošto poslije Apokalipse više neće imati o čemu da se piše, onda je prirodno da ona bude i posljednja knjiga iz tog žarna. Svi oni čitaoci koji su do sada vjerno pratili moje priče, a statistika tvrdi da ih ima oko 1.500.000 na teritorijama bivše Jugoslavije, moći će konačno da odahnu. U ovom posljednjem romanu iz serije, za neke od vas najzabudljivijem od svih, govori se o fiktivnim (ali mogućim) događajima koji će se dogoditi u toku zadnjih sedam dana pred Apokalipsu. Više vam ne smijem otkriti. Do Apokalipse ću nastaviti da vas zabavljam isključivo povijesnim romanima poput Plemića i Kraljevog čovjeka, koji su, sudeći po pismima čitalaca, mnoge poučili i zabavili. Moja sljedeća knjiga zove se INKVIZITOR i opisuje burne i krvave događaje iz vremena Ota von Bismarcka i njegovog stvaranja veliko-Njemačke federacije. Pridružite se kraljici Frederiki i njejoj borbi za nezavisnost jedne od posljednjih malih kraljevina, (Ober-Holštajn), koju nezajažljiva pruska ratna stroj želi halapljivo da proguta.

AUTOR

DAN PRVI

KOMANDA NORAD-a, SAD - 20.47 h

Komanda Sjevernoameričke zračne obrane, poznatije pod skraćenicom NORAD, nalazi se nedaleko Colorado Springsa u Sjedinjenim Državama. Ova podzemna mreža hodnika, dvorana i hangara, duboko je ukopana u podnožje granitne Cheyenne planine. Ovaj vojni kompleks je sav sazidan od čelika i armiranog betona, a u slučaju nuklearnog rata, ne bi ga mnogo oštetio ni direktan površinski udar atomske bombe. Pod komandom NORAD-a nalaze se preko 350 raznih radarskih i zračnih baza Amerike i Kanade. U sistem je uključeno oko 140.000 vojnog osoblja iz obje zemlje. Centrom rukovodi američki general, a njegov zamjenik je uvijek Kanađanin.

U prvim godinama NORAD-a, tačnije za vrijeme takozvanog "hladnog rata" sa Sovjetima, centar su snabdijevala informacijama tri posebna radarska sistema - mreža radara na Aljasci i Grenlandu, a iznad kontinenta je danonoćno letjelo 25

radarskih aviona i oko 50 bombardera sa spremnim atomskim bombama u svojim debelim stomacima. Ovaj sistem odbrane je godinama uspješno pokrivaó ćelu sjevernoameriĉku hemisferu i mogao je otkriti nepozvane uljeze na daljini od 3.000 milja. Procedura je bila vrlo jednostavna. Ukoliko se na radarskom ekranu sluĉajno pojavi "nepoznato leteće tijelo", šalju se presretaĉi da ga identificiraju, a ako im to ne pode za rakom, naređuje im se da ga smjesta sruše. Do ove krajnosti nije nikad došlo. Pojavom prvih satelitskih radara i špijunskih kamera iz svemira, prestala je i preskupa upotreba stalnih letećih radara. Prestali su da lete i bombarderi s nuklearnim oružjem, jer su interkontinentalne balistiĉke rakete bile ne samo brže, nego i preciznije. Danas ćelu ovu hemisferu i dobar dio planete pokrivaju špijunski sateliti velikih sila, a zrakoplovi koji su danonoćno letjeli, sada stoje spremni u svojim bazama. Te hladne novembarske noći, u Koloradu je pao prvi snijeg. U velikoj podzemnoj dvorani NORAD-a vladala je opuštена atmosfera rutinskog promatranja ogromnih ekrana po kojima su se palila i gasila elektronska svjetla, koja su oznaĉavala položaje ameriĉkih i stranih vojnih i komunikacionih satelita iznad zemlje. Signali su sijali u raznim bojama. Plave i zelene znaĉile su "zapadne", odnosno prijateljske satelite, a one crvene i naranĉaste još uvijek su bile simboli ruskih i kineskih špijunskih satelita.

Dežurni general Teodor Vilkok je zamišljen sjedio u svojoj kontrolnoj loži na katu i pratio proceduru onih dolje u dvorani. Oko devet uveĉer, u ložu ude, gotovo neĉujno, mlada poruĉnica Sali, generalova sekretarica te noći. Na toĉni mu je donijela topao ĉaj i tri vrste uobiĉajenih pilula za jaĉanje srca. On se trže i nasmiješi na simpatiĉnu plavušu.

- Hvala Sali. Ukoliko se ništa naroĉito ne dogodi do devet, zamolit ću vas da mi pripremite moj krevet. Ne znam koji mi je đavo veĉeras, ne osjećam se najbolje.

- Razumijem, generale - potvrdi Sali glavom i izađe. Međutim, ne prođe ni pola minuta, kad se na samom početku velikog ekrana, negdje iznad Aljaske, odjednom ugasiše tri signalne lampice. Vilkok ne primijeti odmah ovu promjenu. Dok je gutao svoje pilule, pred njim zazvoni telefon. On ga ovlaš podigne, i dalje srĉući topao ĉaj...

- Generale! - zaĉu se nervozan glas dežurnog dispeĉera, pukovnika

Stronga. - Ako bolje pogledate na veliki ekran, iznad same Aljaske pulsiraju tri signala! Jedan naš i dva ruska satelita nadlijeću tu teritoriju!

Vilkok lagano odloži solju s čajem i stavi svoje naočale za daljinu. On se čak malo naže naprijed i netremice zagleda u taj dio ekrana.

- Da nije u pitanju neka tehnička greška? - upita zabrinuto.

- Kad god koja od lampica počne da pulsira, što se rijetko događa, to znači da je taj satelit van rada. Generale, sva tri satelita su mrtva!

- Sva tri odjednom?! - snebivao se Vilkok. - To nije moguće! Ta nije ih sva tri pogodio isti meteor, istovremeno!

- Ne isti, ali su možda naletjeli na meteorsku "kišu". Ovo je bilo moguće, ali malo vjerojatno. Do sada se to jednom dogodilo, ali samo jednom satelitu. Na stolu odjednom zazvoni "crveni" telefon, a Vilkok se sav ukoči od neprijatne jeze. Taj telefon je bila direktna veza sa Rusima, uspostavljena još za vrijeme Sovjeta. Prije no što će podići slušalicu, Vilkok ovlaži jezikom suhe usne...

- Ovdje dežurni general, Teodor Vilkok - predstavi se on.

- Ovdje general-lajtnant Boris Sokolovski - predstavi se ozbiljan glas na dobrom engleskom. - Pretpostavljam da već naslućujete zbog čega vas zovem. Prije jedan minut dva naša satelita iznad Aljaske prestala su bez nama poznatog razloga da rade.

Ovo se do sada nije nikad dogodilo i ja sam krajnje uznemiren.

- Onda ste vjerojatno primjetili da je sa njima istovremeno nestao s ekrana i jedan naš satelit - nastojao je Vilkok da ga umiri.

- Da, primjetili smo, ali to bi mogao biti i neki vaš taktički trik pred masovan raketni napad na nas.

Nastupi kratka, neprijatna pauza.

- O čemu to govorite, generale?

- Govorim o vašim tajnim planovima da usavršite antibalističke lasere. A vi vrlo dobro znate da su naši sateliti naše "nebeske oči" pomoću kojih se uzajamno promatramo. U slučaju iznenadnog nuklearnog rata, i vi i mi nastojat ćemo da najprije uništimo što veći broj ovih vojnih satelita. Zato vas molim da pravilno razumijete ovu našu nervozu.

General Vilkok se lagano hladio. On se zagleda u pukovnika Stronga koji ga je odozdo iz kontrolne dvorane napeto promatrao. Vilkok mu rukom dade znak da se uključi u razgovor. Strong požuri do prvog

pulta i pritisnu jedno dugme. On stavi slušalicu na lijevo uho.

- Generale Sokolovski, - trudio se Vilkok da kontrolira ton svog glasa, - molim vas ne pravite me nervoznim. Radije mi pomozite s nekom idejom o čemu bi moglo da se radi. Mi smo upravo razmišljali o udam malog meteora, ili kiše meteora.

- Ni govora! - odbije Rus objašnjenje. - U pitanju je nešto novo, nešto što je uništilo sva tri satelita istovremeno. Meteorska kiša bi ih razbila u razmaku od nekoliko sekundi ili minuta. U pitanju je nešto drugo, nešto nama potpuno nepoznato.

- Zar ne vidite na svom ekranu da i dalje lete ona dva civilna aviona. Kako objašnjavate da se njima nije ništa dogodilo?

- Avione pratimo zemaljskim radarima, koji nam ujedno služe kao drugi val zračne obrane, kao i vama. Netko ili nešto je uništilo ova tri satelita, generale. Jeste li sigurni da o tome nemate pojma?

Vilkoku se lagano dizala prosijeda kosa na glavi. On se zagleda u pukovnika Stronga dolje u sali. Onaj ga je rakom tjerao da nastavi konverzaciju. Ali Vilkok nije znao što Rusu da kaže...

- Generale! - nervozno će Sokolovski. - Jeste li na liniji?

- Jesam, jesam - požuri Vilkok da ga razuvjeri. - Za trenutak mi je stao mozak, kako kažu.

Uto se na ekranu ugasi sljedeći satelit.

- Generale Sokolovski, jeste li primjetili nestanak ovog četvrtog satelita?

- Jesmo. Komunikacijski satelit Europske zajednice označen EU-48.

- Onda se upitajte zašto bismo im mi uništili taj satelit? Čekajte! - odjednom se uzbudi Vilkok i zagleda dolje u Stronga koji mu je rukom pokazivao na drugi telefon. Vilkok zgrabi slušalicu i podiže je na drugo uho...

- Generale, poručnik Matlok kaže da sateliti nestaju istom brzinom kojom se okreće zemlja!

- Nemoguće! - izmače se Vilkoku prigušen uzvik.

- O čemu se radi, generale?! - nervozno upade Sokolovski koji ga je čuo.

- Moj časnik mi kaže da mu se čini da sateliti nestaju u ravnoj liniji, brzinom okretanja zemlje!

S druge strane nastupi napeta tišina. Rusi su se očigledno konzultirali.

- Ukoliko ste u pravu, - javi se Sokolovski, - onda će uskoro nestati satelit njemačke telefonske kompanije, na ekranu označen brojem DT-132.

- A iza njega u tu oblast juri jedan naš komunikacijski satelit, broj US-28 - obavijesti ga Vilkok.

- Molim vas ostanite na vezi - zamoli Rus.

Nastupiše nekoliko napetih minuta, onda se ugasi njemački satelit, točno kako je Strong predvidio. Vilkok je ukočeno promatrao veliki ekran na zidu. Što se to odjednom događa?

- Generale! - trže ga uzbuđeni glas pukovnika Stronga. NASA kaže da je došlo do prekida veza sa međunarodnom svemirskom stanicom koja također prelijeće Aljasku! Gore su dva Rusa, dva naša astronauta i jedan japanski znanstvenik!

- Generale Sokolovski? - provjeri Vilkok drugu slušalicu.

- Čujem vas - potvrdi Rus.

- Upravo sam saznao da su prekinute veze i sa svemirskom stanicom!

- I meni su to baš javili. Što vi mislite o kakvom fenomenu se radi?

- Generale, ja nisam elektronski stručnjak, ali postoji mogućnost da nas je ošinio neki snažan val sunčevih plinskih zračenja o kojima se ovih dana govori.

- Neki mnogo pametan val - zaključí Rus neuvjerljivim glasom. - Uništava naše satelite u ravnoj liniji, i brzinom okretanja zemlje!

- Kao što rekoh, - proguta Vilkok knedlu, - nisam astrofizički stručnjak. - Kako vi objašnjavate ovaj neprijatan fenomen?

- Vojnički, generale. Neka supersila je tajno instalirala u svemiru uređaj za uništavanje satelita i sada ih eliminira jedan po jedan!

- I svoje vlastite, i svojih saveznika?! - podvuče Vilkok.

- Nisam mislio na zemaljsku supersilu - objasni Sokolovski nešto tišim glasom. - Jer ako vi tvrdite da ovo nije vaš trik, a ja vas uvjeravam da nije ni naš, onda preostaje samo jedna mogućnost

- invazija naše planete iz svemira!

- Vi se šalite! - zaključí Vilkok muklim glasom.

- Ne pada mi ni na kraj pameti - razuvjeri ga Rus ozbiljnim glasom. - Zar ne biste i vi najprije "oslijepili" sve vojne i komunikacijske satelite vašeg neprijatelja, pa ga tek onda iznenadili munjevitim napadom?

Vilkok je sjedio kao paraliziran. On primijeti da mu Strong daje rukom znak kao da želi nešto da mu kaže...

- Generale, Rusi su možda u pravu. NASA nam je upravo javila da je u pitanju snažna emisija nama još nepoznatih valova koja dolazi iz pravca sazviježđa Pegaza*. Toliko je razorna da Pegasus (????????), božanski krilati konj. Samo je jednom smrtniku - Belerofontu - pošlo za rukom da zauzda božanskog konja. Belerofont je posjedovao božanskog krilatog konja sve dok se nije uzoholio i poželio da uništava sve naše satelite! Ovaj val "češlja" površinu zemlje i privremeno prilikom prolaza "osljepljuje" i naše radarske sisteme!

- Kako to mislite "privremeno"?

- Širina zračenja iznosi svega desetak metara, ali je dugačka od Sjevernog do Južnog pola!

Vilkok je brzo razmišljao, onda predloži Rusu odlučnim tonom vojnika:

- Generale Sokolovski, mislim da je došlo vrijeme da obavijestimo naše vlade, jer kao što ste vjerojatno primjetili, upravo je nestao naš komunikacijski satelit broj US-28!

- Molim vas ostavite ovu liniju stalno otvorenu - zamoli ruski general.

- Vrlo je važno da smo u stalnoj vezi. Samo tako ćemo izbjeći neki fatalni nesporazum i katastrofom globalnih razmjera.

- Slažem se s vama. Jedan moj službenik stalno će ostati na liniji ukoliko me hitno zatrebate. A sad idem da osobno potražim našeg državnog sekretara odbrane.

Vilkok lagano odloži slušalicu crvenog telefona na sto.

- Što se to događa? - mumljao je zbunjeno. - Da ja ne sanjam sve ovo?!

Onaj s druge strane ga je jasno čuo i zaključio da američki general zaista nema pojma o čemu se radi. Bio je to ohrabrujući znak da Amerikanci nisu upetljani ni u kakve vojne trikove ili drski pokušaj nuklearnog prepada. Rusi su se još uvijek s jezom sjećali Hitlerovog "blic-kriga" koji ih je zamalo uništio kao naciju.

- Generale! - prenu Vilkoka glas pukovnika Stronga. Do jutra će prestati da radi polovina svih svjetskih satelita koji njegovu pomoć stigne do neba. Tad je Pegasus zbacio svog gospodara i vratio se Zeusu na Olimp. - Kao sazviježđe (Veliki Pegazov kvadrat), stoji na

nebu između Andromede i Vodolije Andromeda, džinovska galaksija u našem susjedstvu, vidi se golim okom sa sjeverne polutke... - Prim. red.

prekrivaju polovinu ove hemisfere! Možete li zamisliti vojnu paniku naših i savezničkih snaga, da ne spominjem one nama ne mnogo prijateljski naklonjene, kao i ekonomsku katastrofu?!

- O kakvoj to katastrofi govorite?!

- Generale, skoro sve novinske, telefonske i televizijske mreže šalju svoje signale isključivo preko komercijalnih satelita velikih kompanija! Od jedanaest podmorskih telefonskih kablova, sedam su već odavno van upotrebe! Zamislite paniku na burzama sutra ujutro, ako se otkrije da polovina svjetskih satelita više ne radi! Skoro čela međunarodna trgovina obavlja se danas pomoću kompjutera! Zamislite sutrašnje novčane gubitke i pad burzovnih akcija! Govorim o bilijunima dolara! Govorim o bankrotu naše ekonomije i drugih država!

Vilkok obrisa maramicom čelo, a onda ruke. Što da radi? On pogleda na svjetleću kutiju visoko na zidu na koji je pisalo DEFCON-5. Bila je to skraćenica "trenutne vojne pripravnosti", a broj 5 je bio najniži nivo te pripravnosti. Drhtavom rukom je potražio dugme na svom stolu i nakon kratkog razmišljanja pritisnuo broj 3. Sa svih strana počеше da zavijaju zvučni signali uzbune. U širem smislu, broj 3 je značio da će uskoro sve posade čekati spremne u svojim zrakoplovima ili na ratnim brodovima. U dvorani nastupi prava panika. Dežurni oficiri su trčali od pulta do pulta, telefonirali jedinicama, nešto računali i između sebe živo diskutirali. Vilkok ih je gotovo sa strahom promatrao, onda otključa donju ladicu svog stola i podiže slušalicu specijalnog telefona, direktno povezanog sa Pentagonom...

- Ovdje general Teodor Vilkok, dežurni časnik pri NORAD-u

- predstavi se on. - Molim vas hitno me povežite sa državnim sekretarom za obranu, gospodinom Vudikerom!

- Moment, generale - zamoli smireni glas sekretarice. Provjerit ću da li je sekretar još u svojoj uredu.

Ovaj se upravo obukao da pode kući. On u prolazu primijeti kako mu sekretarica maše rukom da se vrati na telefon...

- Norman Vudiker pri telefonu, - javi se dubok glas državnog sekretara. - Što mogu da učinim za vas, generale? Nastupi poduža

neprijatna pauza...

- Generale? - provjeri Vudiker. - Jeste li na liniji?!

- Da, da, tu sam gospodine sekretare - javi se zabrinuti glas. - Nego, ne znam odakle i kako da počnem.

- Što se događa, generale? - spusti se Vudiker polako u fotelju pored telefona.

Vilkok se malo pribere, pa sažeto prepriča Vudikeru problem. Ovaj je dugo sjedio kao oduzet.

- Generale, jel ovo neka vrsta meni još nepoznate vojne vježbe? - upita on na kraju nesigurnim glasom.

- Na žalost nije. Rusi su u stalnoj vezi sa mnom, bojimo se da netko u panici ne pritisne koje opasno dugme. Ja sam bio primoran da podignem nivo naše vojne spremnosti na DEFCON3!

Naši strateški bombarderi već su spremni za uzlijetanje!

- O čemu to govorite, čovječe?! - uzbuđeno će Vudiker.

- Ta Rusi valjda ne misle da smo poludjeli i da ih napadamo!

- Bojim se gospodine da oni svašta misle dok se ne raščisti situacija. Ja sam za svaki slučaj izdao specijalno naređenje našim raketnim i zračnim jedinicama da budu u krajnjoj pripravnosti.

- Pa ovo je prosto nevjerovatno! - snebivao se Vudiker. A što vas i Ruse navodi da mislite da se radi o invaziji iz svemira?

- Činjenica da naša zemaljska tehnologija još nije u stanju da nešto ovako i zamisli, a kamoli proizvede. Evo baš su mi donijeli najnoviji izvještaj NAŠE - začu se šuškanje papira preko linije.

-NASA tvrdi da nepoznat izvor zračenja dolazi iz pravca sazvežđa Pegaza. Što god se tamo nalazi nije vidljivo teleskopom, pa neki smatraju daje možda u pitanju nekakav zalutali "kozmički zrak" iz svemira! Kažu da zračenje proizvodi nama neki nevidljiv objekat snage od najmanje dva milijuna kilovata. Vudiker je zamišljen šutio.

- Invazija iz svemira?! - ponovi on mucajući. - Kako zamišljate da ovo kažem predsjedniku?!

- Sačekajte sekretare, zovu me Rusi - zamoli Vilkok za stanku.

Dok je čekao, američki sekretar za obranu piljio je izgubljeno ispred sebe u tepih, a najcrnje misli počеше da mu se motaju po glavi.

- Gospodine sekretare! - prenu ga uzbuđeni glas generala Vilkoka. - Upravo sam razgovarao sa mojim ruskim kolegom, generalom Sokolovskim. Oni potvrđuju svoje prvobitno mišljenje. Netko iz

svemira ima namjeru da nas napadne i čini upravo ono što bismo mi učinili jedni drugima; uništava naš prvi red odbrane, satelitske veze. U stvari, Rusi tvrde da svrha uništenja naših satelita nije samo vojne, nego i psihološke prirode!

- Oprostite?! - mucao je Vudiker. - Ne razumijem.

- Sokolovski kaže da su svi televizijski ekrani na dijelu teritorije Sibira već "poplavljeni", odnosno izgubili vezu sa svojim kanalima koje su slali uništeni sateliti. A javljaju mi da su poplavljeni i naši na većem dijelu Aljaske i zapadne Kanade. Do sada je izbačeno iz rada ukupno 37 vojnih i komercijalnih satelita. To

znači, - objašnjavao je Vilkok, - da oni žele da nam presijeku redovno slanje televizijskih vijesti. Na sreću većina lokalnih i oblasnih radio stanica još rade, a također i sve lokalne TV stanice preko zemaljskih

releja i kablova. Mislim da treba brzo izmisliti netko logično objašnjenje za narod kako bi se izbjegla panika.

- Što vi generale predlažete?

- Smjesta idite do predsjednika i savjetujte mu da napomene, u govoru naciji, mogućnost o sunčevim zračenjima. Pošto se trenutno nalazimo u periodu velike sunčeve aktivnosti, možemo reći da nas je iznenada ošinio jedan od snažnih magnetnih jezika koji se odvojio od sunca. Do sličnih prekida struje i komunikacija već je dolazilo ranije u Kanadi i New Yorku. Potraja kraća pauza.

- Idem iz ovih stopa do Bijele kuće da osobno obavijestim predsjednika - odluči sekretar odbrane. - Vama ću sada dati specijalan broj mog mobilnog telefona koji imaju samo pet osoba u državi.

Čim saznate nešto novo, molim vas odmah me nazovite gdje god da se nalazim!

Vudiker mu izdiktira broj i spusti slušalicu, ali ostade još dugo u fotelji duboko razmišljajući. On se konačno trže i ponovno dograbi slušalicu. Sekretar odbrane je bio jedan od desetak vladinih funkcionera koji su imali direktnu vezu sa predsjednikom države.

- Da li je predsjednik još u ovalnom kabinetu? - upita on sekretaricu.

- Upravo je otišao u svoj apartman.

Vudiker je kratko razmišljao, onda zaključi da situacija iziskuje

najhitniju pozornost predsjednika.

- Molim vas obavijestite predsjednika da želim hitno da ga vidim u ovalnoj sobi! U pitanju je ozbiljna stvar državne sigurnosti. Bit ću tamo kroz pola sata.

Sa druge strane nastupi kraća pauza.

- Smjesta ću obavijestiti predsjednika - obeća smireni glas gospode Medison, predsjednikove osobne sekretarice.

- Također vas molim da pozovete na sastanak i državnog sekretara Wilsona, kao i savjetnika nacionalne sigurnosti gospodu Kuper. Njihovo prisustvo mi je vrlo važno! – podvuče Vudiker i spusti slušalicu.

TORONTO, KANADA - 22.45 h

Udobno zavaljen u mekom kožnom sjedištu novog "kadi-laka", doktor Vilijem Benet je razmišljao o upravo završenoj konvenciji specijalista za kozmetiku i plastičnu kirurgiju. Proveo je sedam dana u Torontu, uglavnom slušajući medicinske i farmaceutske stručnjake iz Kanade i Amerike. Od ogromnog grada je malo vidio, a sada mu se žurilo kući u Tander Bej gdje je u lokalnoj bolnici vršio kozmetičke i plastične operacije nesretnih slučajeva. Na konvenciji je prikazano mnogo potresnih video snimaka teško povrijeđenih u saobraćajnim nesrećama i građanskim ratovima, kao i najbolji način da se tim ljudima estetski "zakrpe" lica i drugi dijelovi unakaženih tijela. On je bio jedan od govornika koji su podvukli probleme ratne kirurgije u građanskim sukobima. Ispod jednog nadvožnjaka zaustavi ga crveni signal. Benet spusti pogled na elektronski sat automobila koji je pokazivao petnaest minuta do jedanaest. Pogled mu pređe na susjedni termometar koji je pokazivao vanjsku temperaturu od deset stupnjeva ispod nule. Odlučio je da se što prije odveze izvan bučnog grada i odmori u nekom od usputnih motela. Dok je čekao na zeleni signal, Benet pogleda na svoju lijevu stranu. Vani je puhao jak vjetar s ledenom kišom. Njemu se jednog trenutka učini da vidi sklopčanu siluetu neke prilike pored jednog od debelih betonskih stupova nadvožnjaka. On otvori svoj prozor i bolje se zagleda u tamu noći. Nije se prevario, uza stup je zaista čučala neka mlada djevojka, očigledno uličarka. Bila je slabo obučena i sva se tresla od zime. Benet baci pogled na zeleni signal koji se promijenio, ali ostade da sjedi u mjestu. Nešto mu naprosto nije dalo da nastavi put. On baci

brz pogled u retrovizor i uvjeri se da iza njega nema drugih vozila. Još jednom se zagledao u jednu priliku, onda joj doviknu:

- Gospođice! Što radite na ovoj velikoj hladnoći?!

Uđite u kola da se malo ogrijete!

Djevojka ga pogleda sva se tresući od hladnoće. Čovjek je bio vrlo lijepo obučen i vozio je najnoviji "cadillac", očigledan znak njegovog visokog statusa u društvu.

- Gospođice! - insistirao je Benet. - Vani je minus deset, a sa ovim vjetrom vjerojatno i dvadeset pet! Uđite, molim vas, razboljet ćete se na ovoj groznoj hladnoći!

Činilo se da djevojka razmišlja što da radi.

- Pojest ćemo zajedno neku toplu juhu i sendvič! – nastavi on da je nagovara.

Djevojka se krajnjim naporom uspravi i pode prema tamno-plavoj limuzini. Primjetivši kako se djevojka trese, Benet izađe i otvori joj zadnja vrata. Ona ude i opruzi sa po zadnjem sjedištu, pazeći da mu blatnim cipelama ne uprlja kožne presvlake. Benet zalupi vrata i sjede za volan.

- Kako se osjećate? - okrete se on da pogleda sklopčanu priliku.

Djevojka se samo tresla i šutila. Benet zaključa da ona ne može od hladnoće ni da govori. Zeleni signal se upali po drugi put i automobil lagano krenu. Dok je vozio gotovo praznom ulicom, Benet je tražio nešto pogledom. On primjeti neonsku reklamu jednog restorana u prizemlju velike nove zgrade. Smjestio je kola na mali parking i ponovno se okrenuo u sjedištu da provjeri kako je djevojka.

- Ja... ja... - mucala je djevojka, - ne mogu da se pokrenem... Molim vas dopustite mi da... da ovdje umrem... Ovdje je tako...udobno...

- Ne dolazi u obzir! - Benet izađe van i otvori zadnja vrata. - Gospođice! Da li me čujete? Dajte mi vašu ruku!

Još jednom se ovlaš pogledala, onda duboko uzdahnu i izađe iz toaleta.

Vanesa priđe stolu i skide svoj kratki kaput sličan onima kakve nose farmeri. Sela je nasuprot Benetu u kojeg se pažljivije zagledala. Gospodin je bio vrlo privlačne vanjštine i besprijekorno obučen. Bio je glatko izbrijan, a prosijeda kosa mu je vrlo Jepo pristajala. Vanesa zaključa da on nema više od 45 godina.

- Naručio sam vam juhu, šniclu sa pire krumpirom i Cezarovu salatu.

- Hvala - reče djevojka mekim, toplim glasom.

Benet ju je zamišljen promatrao, onda upita:

- Što vam se to dogodilo, Vanesa?

- To je duga priča - pogleda djevojka u pravcu mračnog, mokrog prozora pored kojeg su sjedili.

- Volim priče.

- Ova moja je vrlo ružna, i bojim se, pokvarit će vam večeru.

- Već sam večerao u hotelu - obavijesti je Benet.

Vanesa vrati pogled na njega.

- Vi ne živite u Torontu?

- Ne. U Torontu sam prisustvovao konvenciji eksperata plastične kirurgije. Ja sam specijalista za kozmetičke operacije lica i osakaćenih dijelova tijela.

Na izmučenom djevojčinom licu pojavi se tužan osmijeh.

- Moja pokojna mama je radila u bolnici.

- Pokojna?! - podiže Benet obrvu.

- Oba moja roditelja su umrla.

Ova novost je objašnjavala mnoge stvari. Zaintrigiran tužnom pojavom pred sobom, Benet upita:

- Koliko ste stari, Vanesa?

- Nedavno sam napunila devetnaest.

- Vanesa, što jedna tako mlada i ljupka djevojka radi na ovim hladnim, mračnim ulicama Toronta?

U razgovoru ih prekide kelnerica koja priđe stolu sa poslužavnikom i kavom. Ona servira jelo ispred Vanese, a pred Beneta stavi lonac s crnom kavom.

- Izvinite - zamoli djevojka i baci se na tanjur tople juhe koji poče halapljivo da prazni.

Dok je žlicom grabila brže zalogaje, Benet ju je pažljivo promatrao. Bilo je očigledno da nije jela već dugo vremena. Vanesa isprazni tanjur u rekordnom vremenu i papirnom salvetom obrisa usta.

- Gdje smo ono stali? - pogleda ona u Beneta.

- Kako ste se našli na torontskim ulicama? - podsjeti je ovaj.

Prije no što će mu povjeriti svoju tužnu povijest, Vanesa duboko uzdahnu.

- Tata mi je bio ne baš uspješan prodavač automobila u Koburgu. Kako bi mu pomogla, moja majka se zaposlila kao čistačica u

lokalnoj bolnici. Ali sve to nije bilo dovoljno. Jedva smo preživljavali. Stanovali smo uglavnom po jeftinim apartmanima i stalno u nečemu oskudijevali. Majka mi je bila vrlo atraktivna žena i često je prigovarala kako se mogla sa svojim izgledom bolje udati. Vjerojatno iz razočaranja, moj otac se odao alkoholu koji ga je iznenada ubio kada sam imala 15 godina. Kako bi ga pristojno sahranila, majka se morala zadužiti u banci. Onda je vlasnik salona automobila kod kojeg je tata radio predložio mojoj majci da ostavi njen slabo plaćeni posao i da se uda za njega. Preselile smo se iz našeg skromnog dvosobnog stana u njegovu luksuznu vilu sa bazenom za kupanje. Moj novi očuh je bio nešto mlađi od moje majke, ali ona je bila vrlo lijepa i mladolika plavuša. Ja sam imala svoju sobu i sve što mi je trebalo. Ubrzo sam položila vozački ispit i dobila od očuha da vozim jedan mali polovan automobil. Bila sam dobra učenica i spremala se za koledž primijenjenih umjetnosti kada me zadesila nova nesreća. Benet strpljivo pričekava da se djevojka pribere i nastavi.

- Moja majka je uskoro umrla od raka na dojki. Bila sam potpuno skrhanja gubitkom, ali sam hrabro nastavila školu. U trenucima sve češćih kriza, moj očuh je ulazio u moju sobu i tješio me dok sam sklupčana na krevetu plakala. Uskoro sam primjetila da se njegova raka sve manje zadržava na mojoj kosi, a sve više na mojim butinama. Odmah poslije završetka gimnazije, moj očuh me posjetio u mojoj sobi i objasnio mi situaciju. Počeo je s uvodom kako ga strašno podsjećam na moju pokojnu majku, čija ljepota i seksepil su ga veoma uzbuđivali. Pošto sam joj fizički veoma slična, njemu je sve teže da živi sa mnom pod istim krovom. Predložio mi je da će me školovati o svom trošku, ali je za uzvrat tražio od mene da s njim spavam. Možete li to da zamislite?!

Vanesa pričekava da vidi razumijevanje u očima svog sugovornika.

- U stvari mogu, - iznenadi je njegov odgovor. – Čovjek vam nije bio ni u kakvom srodstvu, bivši poslodavac vašeg pokojnog oca s čijom suprugom se kasnije oženio. Iskreno vam je objasnio svoje razloge, a muškarci njegovih i mojih godina često maštaju o intimnim odnosima s mladim djevojkama vašeg izgleda i uzrasta. Vanesa ga je promatrala s nevjericom.

- Što hoćete da kažete - upita slabim glasom.

- Hoću da kažem da živimo u surovoj realnosti potrošačkog društva, baziranog isključivo na ponudi i potražnji. Da bi se nešto dobilo, mora se nečim platiti. Vama je bila potrebna diploma koledža primijenjenih umjetnosti, a vašem očuhu vaše mlado tijelo. Samo da vas podsjetim; vaše školovanje bi ga vjerojatno koštalo preko 20.000 dolara. Za taj novac mogao je sebi pribaviti stotinu, ništa manje lijepih, prostitutki. Ili, kako ih popularno nazivaju, "seks radnica"! Ja uopće ne vidim problem u njegovoj ponudi. Osim ako je bio toliko ružan da ga fizički niste mogli podnijeti. Vanesa se pokunji. Veoma ju je ražalostilo poslovno razmišljanje ovog čovjeka. Nadala se da će je ovaj fini gospodin, u ozbiljnim godinama, bolje razumjeti.

- U stvari, - uzdahnu djevojka, - moj očuh je vrlo zgodan muškarac.

- Onda kakav je vaš problem, djevojko? - kao, snebivao se Benet.

- Vi se šalite? - provjeri ona nesigurnim glasom. - Da spavam sa svojim očuhom iz koristoljublja? Sa čovjekom koji po svim ljudskim zakonima treba da se brine o meni kao moj drugi otac? Radije bih se podala prvom uličaru nego tom ljigavom tipu! Osim toga...

Vanesa se odjednom zaustavi usred rečenice i ugrize za ispucalu usnu.

- Osim toga?! - podiže Benet radoznalo obrvu.

Mlada djevojka tužno saže glavu.

- Nisam željela da izgubim s njim moje djevičanstvo.

Na usnama njenog sugovornika zaigra čudan, neodređen osmijeh.

- Ja vas sve manje razumijem. Čovjek vam je ponudio dragocjenu diplomu koledža, ulaznicu za uspješnu karijeru, luksuzno stanovanje u vili s bazenom, a od vas je samo tražio malo fizičke naklonosti. Što se vaše "nevinosti" tiče, - podvuče on, - vaš očuh je vjerojatno bio uvjeren da je vi više i nemate. Da ste je već izgubili s nekim momkom iz škole na zadnjem sjedištu njegovog automobila - za džabe! Djevojko draga, nevinost u ovom našem materijalnom svijetu ne znači apsolutno ništa. Što je djevojka više "nevina", to su njene šanse za uspjehom u životu manje. Većina današnjih djevojaka izgubi nevinost znatno ranije!

- Mene ne interesira statistika modernih djevojaka - odbrusi mu ona.

- Ja imam vlastito mišljenje o moralu, u mojim snovima, ja sam drukčije zamišljala taj najintimniji trenutak u životu svake žene!

- Onda vam najozbiljnije savjetujem da se što prije probudite!

- naže se on malo preko stola.

Vanesa je bila smrvljena njegovim nerazumijevanjem. Primjetivši promjenu na njenom blijedom licu, Benet joj se obrati nešto blažim tonom:

- Nastavite... Što se poslije toga dogodilo?

Djevojka se opet zagleda u prazan tanjur pred sobom i duboko uzdahnu.

- Spakirala sam par svojih haljina i nešto rublja u putnu torbu i sa skromnom ušteđevinom od 650 dolara otišla na autobusnu stanicu. Sišla sam u Torontu, u nadi da ću u tako velikom gradu brže naći neki posao. I mada sam iznajmila sobu u vrlo jeftinom motelu, moja ušteđevina je brzo isparila. Mjesec dana kasnije, našla sam se na ulici. Poslije pet dana bez hrane, pridružila sam se dvojici mladih dječaka, uličara, i sa njima prala prednja stakla na automobilima koji bi zastali, na crvenom svjetlu, ispod onog nadvožnjaka kod kojeg ste me našli. Od rijetkih vozača koji bi prihvatili naše skromne usluge, dobivali bi po dolar ili dva i to kasnije bratski dijelili.

Vanesa opet bolno uzdahnu, u trzajima, pa nastavi:

- Jedan od tih slučajnih vozača bio je makro i, u nekoliko navrata, nudio mi "veliku lovu" ako počnem da radim za njega. Govorio mi je da djevojka mog stasa i ljepote traci tamo dragocjeno vrijeme. Kada je počeo da mi ide na živce, odlučila sam da se sklonim.

Sljedećih nekoliko dana preživljavala sam od sitniša koji bi slučajno našla u telefonskim mašinama, ili bih obilazila parkirališta automobila i skupljala sitninu koju su vozači slučajno ispustili vadeći ključeve iz džepova. Jednom sam našla novčanicu od 20 dolara!

Uskoro sam se zaposlila u jednom malom restoranu. Gazda me je smjestio u malu sobicu pored kuhinje. Dva dana sam prala sudove i čistila restoran, onda mi je on ponudio veće pare i bakšiš da služim goste. Tražio je da umjesto traperica obučem jednu od mojih kraćih suknji, kako bih bila privlačnija za oko mušterijama. I dok su se gosti odnosili prema meni s poštovanjem, gazda mi je treće noći počeo dizati suknju i hvatati me za gradi i butine. Opalila sam ga tavom po glavi i istrčala van. Tamo, u sobici, ostavila sam ono malo robe koju sam imala i pridružila se jednom

starijem bračnom paru beskućnika. Sa njima sam preživljavala na toplim kavama i jeftinim sendvičima. Ovaj farmerski sako dobila sam od njih. Nedavno su negdje nestali, a ja sam ostala sama da skitam okolo, gladna, neispavana i ozebla.

U očima mlade djevojke pojaviše se prve suze. Benet je kratko studirao, onda upita:

- Imate li neke rođake?

Djevojka odmahnu glavom.

- Ne u Kanadi. Moji roditelji su emigrirali iz Istočne Evrope. Samo ja sam ovdje rođena. Ni moj djed, ni baka više nisu živi.

- I što sad namjeravate? - zanimao se Benet. - Vi ste očigledno osjetljiva i emocionalna djevojka, nespremna za potucanje po ulicama velikih modernih gradova.

- Ne znam, - prizna ona tihim, beznadežnim glasom. Ne mogu se vratiti svom očuhu. Tamo dolje, kod autoputa, počela sam da razmišljam da se bacim pod prvi teretni kamion i okončam ovu svoju bijednu egzistenciju. Nemam više snage da sve ovo izdržim...

Navikla sam da imam svoju toplu sobu, svoj mir... svoje stvari... svoju...

Nesposobna da nastavi, Vanesa se prepusti tihom plaču. Benet strpljivo pričekava da se djevojka pribere i nastavi:

- A pogledajte me sada, - tužno je govorila kroz suze. Spala sam na nivo očajnice koja je spremna na sve za tanjur tople juhe!

Dok je papirnom salvetom brisala oči, Benet je o nečemu razmišljao. On joj odjednom predloži:

- Pretpostavimo da vam ja ponudim nešto novca da otpočnete novi život. Što biste vi s njim uradili?

Vanesa ga pogleda s nadom u očima.

- Što bih napravila? - ponovi ona njegovo pitanje. - Pa, najprije bih iznajmila sobu u nekom jeftinom motelu i sita se ispavala nekoliko dana i noći. Onda bih se malo dotjerala, kupila par haljina i pokušala da nađem neki pristojan posao. U školi sam otkrila talent za grafički dizajn. Uvijek su meni donosili da crtam

zidne novine i školske oglase, a preko leta sam radila u jednoj javnobilježničkoj radnji gdje sam naučila kako se crtaju idejna rješenja za velike reklame. Kupila bih crtaći materijal i pripremila jedan grafički portfolio sa kojim bih pokušala da nađem posao kod

neke torontske kompanije za izradu reklama.

Djevojka načini stanku, pa doda:

- Ovo je ogroman grad. Moglo bi mi uzeti i do tri mjeseca prije nego pokucam na prava vrata. Neki mali, polovan automobil mnogo bi mi značio. Velike kompanije nerado zapošljavaju radnike bez automobila. U početku bih pažljivo vozila sa državnim osiguranjem, a poslije bih se nekako snašla.

- Sve to što ste nabrojali, moglo bi da košta i do 4.000 dolara, - podsjeti je Benet glasom poslovnog čovjeka. - A što bih Ja dobio kao garanciju? Vi ste bez stalnog prihoda, sve što imate Je na vama, nemate nikakav zalog, imovinu, nikakve dragocjenosti.

Vanesa ga tužno pogleda ispod oka.

- Jedina "dragocjenost" koju još imam je, kao što rekoste, bezvrijedna!

Benet je razumoo da ona govori o njenom djevičanstvu. On načini kratku stanku pa je zapanji smjelim prijedlogom:

- Spreman sam da vam ga otkupim.

Vanesi je trebalo vremena da dođe sebi. Nije bila sigurna da li ga je dobro razumjela. Zato ona provjeri drhtavim glasom:

- Vi... vi hoćete da kažete da biste platili 4.000 dolara za moje djevičanstvo?

- Dobro ste me razumjeli - potvrdi on. - Spreman sam da vam platim 4.000 dolara za vašu nevinost. I ukoliko zaista smatrate da bi vam taj novac izmijenio budućnost, ja vam ozbiljno savjetujem da razmotrite moj prijedlog.

Nevjerojatno, razmišljala je Vanesa o svom šarmantnom sugovorniku. Tako je otmjen i ozbiljan, tako privlačne vanjštine, a duhovno tako prazan i sračunat. Da li je moguće da je spala na posljednju ljestvicu svog života, pitala se. Djevojka pomisli da će joj od tuge stati njeno umorno, ojađeno srce.

- Ne ostavljate mi veliki izbor, zar ne? - primijeti razočaranim tonom.

- Kao što rekoh, živimo u vrlo surovom, sebičnom i materi jalnom društvu ponude i potražnje u kojem je sve na prodaji, za pravu cijenu. Četiri tisuće dolara je velik novac. Za tu svotu mogao bih sebi naručiti 20 najljepših djevojaka s ulice. Živimo u vijeku brojeva, u pitanju je čista matematika. Što dakle kažete? Vanesa pomisli da će se ugušiti od njegovog bezdušnog prisustva. Ali, ma koliko je

njegova sračunatost odbijala, privlačila ju je njegova visoka ponuda. Ono o čemu nije nikad ni razmišljala, postade joj jedinim izlazom iz ćorsokaka u koji ju je surovi život saterao.

- Što će reći vaša supruga, ukoliko ikad sazna, za ovu našu poslovnu "transakciju"? - iskušavala ga je sarkastičnim tonom.

- Nisam oženjen.

Vanesa načini kratku stanku.

- Ukoliko pristanem na vaš prijedlog, što će se onda dogoditi?

- Vi ćete nastaviti vašu večeru, a ja ću skoknuti do hotelske banke i pobrinuti se za gotovinu. Ukoliko se vi u međuvremenu predomislite, naprosto se vratite pod onaj nadvožnjak. Ja ću isplatiti vaš račun na odlasku.

- A ako ostanem ovdje? - stezalo se djevojci srce.

- Onda ćemo otići do nekog pristojnog motela, iznajmiti sobu i tamo razmijeniti naša dobra.

Pri pomisli na još jednu ledenu noć provedenu u zavjetrini nadvožnjaka, Vanesa se sva strese. Nije joj uzelo dugo vremena da odluči.

- Pristajem - reče jedva čujno.

- Vratit ću se kroz pola sata - baci on brz pogled na njegov ručni sat i ustade od stola.

Dok je oblačio svoj skupocjeni zimski kaput, djevojka ga je promatrala svojim velikim, sanjivim očima. Za trenutak joj se učinio nestvarnim, umjetnim proizvodom njenog premorenog mozga. Samo joj je klimnuo glavom i otišao do kase da isplati njihov račun. Nije se više okrenuo, ni daje pogleda. Djevojci presjedne večera na koju spusti svoje tužne oči. Dok je viljuškom prebiralala po bogatoj zdjeli, njene umorne oči počеше opet da se pune suzama.

Benet se vratio prilično brzo. Noćna banka hotela u kojem je odsjeo, tokom konvencije, bez problema mu je isplatila 4.000 dolara. On izađe iz automobila i zagleda se u veliki prozor restorana. Djevojka je sjedila za istim stolom i nepomična ga čekala. Njegove usne se razvukoše u čudan smješak. Prišao je prozoru i tiho joj pokucao. Vanesa se trže iz svojih crnih misli i kroz vlažno staklo zagleda u njega. Nije se dugo pomaknula, onda lagano ustade od stola, obuče svoj kaput i izađe van. U toku vožnje nisu progovorili nijednu riječ. Nije bilo potrebe. Vanesa je znala da se on vratio s novcem, a on je

razumio njen pristanak jer gaje sačekala. Na samoj periferiji grada, Benet odveze automobil na parkiralište jednog modernog motela. On ostavi djevojku u toplom automobilu i ude u osvijetljenu recepciju. Vanesa ga je promatrala kroz prozor kako plaća sobu, sjedeći ukočena, gotovo paralizirana. Pomaknula se tek kada joj je mahnuo ključem u ruci da ga slijedi.

Dok je otključavao vanjska vrata prizemne sobe broj 109, djevojka je stajala iza njega. Benet otvori vrata i upali svjetlo. On je rukom ponudi da ude prva. Soba je bila uredno namještena i zagrijana. Benet priđe kupatilu koje također provjeri. Vanesa osjeti iznenadnu slabost u koljenima i mlitavo se spusti na ivicu širokog kreveta. Kada se vratio u sobu, Benet otvori svoju poslovnu torbu iz koje izvadi podeblji žuti koverat.

- Vaš novac - pruži joj ga. - Provjerite.

Vanesa drhtavom rukom prelista osamdeset novčanica od po 50 dolara. Benet se vrati svojoj otvorenoj torbi po kojoj počne nešto da traži. Djevojka ostavi koverat s novcem pored sebe na krevet, i najprije skinu svoj farmerski kaput. Gotovo automatski, ona nastavi da skida stari džemper, pa onda svoju majicu. Kada je ostala samo u grudnjaku, djevojka otkopča svoje traperice i počne da ih skida.

- Vanesa! - trže je njegov glas. - Što to radite, djevojko?! Sa trapericama već svučeni do koljena, djevojka se začuđeno uspravi i zagleda u njega.

- Kako što radim? - ponovi. - Idem da se okupam. Zar nismo došli ovamo da razmijenimo naša "dobra"?! - rugala se njegovom poslovnom rječniku.

- O čemu to govorite?

- Govorim o mojoj nevinosti! Zar ste se predomislili?

- Naravno da nisam. Vi ste mi je upravo prodali.

Ona osjeti oštar bol u glavi. Onako polunaga, lagano se spustila natrag na ivicu kreveta.

- Ja... ja vas ne razumijem - promuća umornim glasom.

- Kako ne razumijete? Upravo ste mi prodali vaše djevičanstvo, koje sam vam otkupio za 4.000 dolara. I pošto ste mi ga prodali kao zalog, na ime zajma, više nemate na njega pravo. Sada pripada meni.

Ali, primijetivši paniku u njenim usplahirenim očima, on požuri da je

umiri:

- Kada se malo snađete, oporavite i stanete na noge, vratit ćete mi taj novac, a ja vama vašu nevinost. Pozovite me na ovaj broj mobilnog telefona, ovu spravicu uvijek imam sa sobom bez obzira gdje se nalazim.

Benet joj predade posetnicu bolnice sa svojim imenom koju Vanesa prihvati drhtavom rukom. U njenim umornim očima pojaviše se suze. Svemu sam se večeras nadala osim ovakvom obrtu situacije. Benet zatvori svoju torbu i mirno pođe vratima, kao da se ništa naročito nije dogodilo.

- Čekajte! - zamoli djevojka usplahireno.

Benet, koji se već uhvatio rukom za mesinganu kvaku, okrete se prema njoj.

- Rekli ste da niste oženjeni - otpoče ona nesigurnim glasom.

- Zašto me onda ne povedete sa sobom? Pomagaću vam u kući, održavat ću čistoću, a majka me je naučila i dobro da kuham. Vi mi za uzvrat pomozite da završim koledž primijenjenih umjetnosti i stanem na noge. Ako treba, i ja ću se privremeno zaposliti kao čistačica u vašoj bolnici.

Benet ju je nepomičan promatrao.

- Molim vas ne ostavljajte me ovdje samu, - plakala je djevojka tužno. - Nisam navikla na samoću, a poslije gubitka roditelja izgubila sam i ono malo samopouzdanja koje sam imala. Potreban mi je netko tko će o meni voditi računa. Netko tko će mi biti kao drugi otac. Mislim da bih se s vama osjećala sigurnom. Upravo ste mi vratili vjeru u ljude. U ovoj sobi dogodilo mi se nešto što se graniči sa religioznim iskustvom!

Benet se vrati krevetu i sjedne do nje. On joj gotovo s očinskom nježnošću poravna pramen plave kose sa uplakanog lica. Za trenutak ga je podsjetila na jednu drugu mladu djevojku koju je davno znao.

- Prije tjedan dana, kada sam posljednji put pojela toplu hranu u jednoj crkvi Vojske spasa, jedna dobra žena mi je savjetovala da se stalno molim Bogu. Rekla je da će me on čuti i poslati mi pomoć. Tvrдила je da on pomaže svakom tko ga moli za pomoć.

Zadnjih dana sam se uporno obraćala Bogu, ali on kao da me nije čuo. Tek sada, u ovoj sobi, shvatila sam da me je čuo i poslao vas

da me spasite od potpune propasti.

- U stvari sam želio da vam predložim da mi se pridružite, ali nisam imao hrabrosti.

- Zašto?

- Zato što je to velika odgovornost, i zato što sam već jednom davno znao djevojku vaših godina u koju sam se teško razočarao.

- Ja vas "nikad" neću razočarati! - obeća mu ona odlučnim glasom.

Valjda iz čiste želje da ga što brže nagovori, Vanesa podiže koverat s novcem koji mu pruži. Benet spusti pogled na njenu drhtavu ruku.

On uze natrag žuti koverat i poruči joj mirnim glasom:

- Idem do recepcije da iznajmim još jednu sobu, a vi se okupajte i noćas dobro odmorite.

Vanesa ustade i do kraja skinu svoje otrcane traperice.

- Nisam se ljudski okupala već puna tri mjeseca. Uglavnom sam se prala po javnim česmama, ili na obali rijeke.

- Kakve su vam to modrice po butinama i listovima? Djevojka spusti pogled na svoje izudarane noge.

- Pala sam nezgodno prije dva dana niz kamenu obalu rijeke. Dok je odlazila prema kupatilu, Benet ju je bez reci promatrao. Djevojka je bila savršeno građena i odavala osobu znatno stariju. Njemu postade jasnije zašto ju je njen očuh poželio.

Vanesa je ostala u toploj kadi gotovo cijeli sat. Njenom promrzlom tijelu je više nego ikad godila topla voda. Osjećala se osvježena i nekako lakša. Kada se vratila nakon pola sata natrag u sobu, na krevetu je ugledala jednu njegovu čistu pidžamu, a na noćnom stoliću je stajao onaj žuti koverat sa novcem i cedulja sa kratkom porukom: "Dobro se odmorite, ujutro ćemo se o svemu dogovoriti."

Djevojka se nasmiješi. Ona provjeri koverat u kojem se nalazio sav novac. Razmišljala je, da li joj ga je ostavio kao "zalog" da će se ujutro vratiti po nju, ili kao "mamac" da se još do jutra predomisli? Ona vrati koverat na stolić i obuče njegovu pidžamu. Legla je i zagledala se u veliku vinjetu na polutamnom stropu koju je projektirala noćna lampa. Vani je počela da bjesni oluja. Dok su po velikom prozoru dobovale krupne kapi ledene kiše, zamišljala je sebe kako sjedi ispod stuba onog podvožnjaka. Što bi joj se noćas dogodilo da je on nije primjetio? Što li će se noćas dogoditi onim stotinama uličnih beskućnika koji sada lunjaju okolo tražeći netko

skrovište? U sebi je hvalila Boga što se sve ovako sretno završilo. Željela je još o mnogo čemu da razmišlja, ali joj se umorne oči uskoro na silu sklopiše i ona utonu u dubok san.

Benet izvadi iz prtljažnika putnu torbu i potraži svoju, upravo iznajmljenu, sobu. Tamo je nepomičan stajao gotovo minutu, onda se uputi krevetu na čiju ivicu se zamišljen spusti. Dugo e promatrao tepih ispod sebe, zbunjen iznenadnim susretom sa nepoznatom djevojkom s ulice. Što mu se to odjednom dogodilo i zašto? Da nije u pitanju neki prst providenja? Ali u kom pravcu upućuje?

WASHINGTON, SAD - 24.00 h

Točno u ponoć, predsjednik Sjedinjenih Država uđe u svoj ovalni kabinet. Troje prisutnih učtivo ustadoše da ga pozdrave. Pošto se sa svima rukovao, šef države se spusti u jednu od fotelja i zagleda u njih vidno bled. Moglo se primjetiti da se nije osjećao najbolje.

- Ja se ispričavam što vas ovako kasno uznemiravam, otpoče Vudiker, - ali ozbiljnost situacije me na ovo natjerala. Upravo sam ukratko obavijestio državnog sekretara i gospodu Kuper o čemu se radi.

Predsjednik odmah pomisli da je u pitanju neka važna informacija o novom pokušaju islamskih terorista. Svjestan velike mržnje islamskog naroda prema svemu američkom, pribojavao se da njihovim teroristima ne padne u ruke neki razoran nuklearni uređaj.

- O čemu se radi? - upita on, bojeći se odgovora.

- U stvari ne znam kako da počnem - mrcvario je Vudiker živce šefa države.- Molim vas samo mi nemojte reći da su se naši neprijatelji dokopali atomskog oružja i da se ono već nalazi u jednom od naših gradova!

- Ne, - odmahnu Vudiker glavom, - nije u pitanju terorizam. Ali se bojim da se radi o nečem mnogo gorem!

Predsjednik ga je ukočeno promatrao. Čekao je objašnjenje. Vudiker mu sažeto ponovi ono stoje već objasnio dvojici prisutnih funkcionera. Predsjednik ga sasluša bez prekida, onda pogleda u Elinor Kuper. On je veoma cijenio mišljenja ove pametne žene, bivše profesorice političkih znanost.

- Što vi mislite?

- Sudeći po onome što za sada znamo, mislim da se radi o mogućem napadu na našu planetu. Također se slažem sa

mišljenjem generala Vilkoka da nas žele najprije upozoriti i zaplašiti. Uništavanjem naših satelita oni će nas strateški "oslijepiti" i ujedno nam pokazati svoju vojnu i tehnološku superiornost. Kada unište i posljednji satelit, vjerojatno će nam ponuditi svoje uvjete, ili nas napasti bez upozorenja!

Predsjednik Sjedinjenih Država gledao ju je misleći da sanja.

- Pa ovo nije moguće! - zaključio on.

- Ali se događa! - podsjetio ga njegov sekretar za obranu.

- Jeste li potpuno sigurni da nam to Rusi ili Kinezi ne pripremaju neku opasnu klopku?

- Ni govora! - odbio Vilson koji je do tada šutio. – Kinezi nam još uvijek aktivno kradu sitne tajne tehnike lansiranja svemirskih sondi. Ovo o čemu govori gospodin Vudiker, apsolutno je vanzemaljskog porekla. Predsjednik zinu da ovog nešto upita, kad zazvoni Vudikerov mobilni telefon. Na liniji je bio general Vilkok. Sekretar za obranu ga sasluša i zahvali mu se. On isključio telefon i pogleda u predsjednika.

- General Vilkok - reče kratko. - Kaže da su sve satelitske televizijske i telefonske linije sa zapadnim dijelom države sada potpuno presječene. Linija zračenja bliži se nama i putem uništava e naše i strane satelite koji trenutno nadlijeću Sjedinjene Države. Izvor zračenja je i dalje statičan, negdje u svemiru, a brzina okrepa zemlje obavlja ostalo. NASA je javila da izvor zračenja dolazi iz pravca sazviježđa Pegasus. Objekt je nevidljiv i to je sve trenutno znamo. Mislim da sada možemo biti potpuno sigurni se ne radi o prijetnji zemaljskog porekla. Mi smo u tehnološkom zaostatku od najmanje tisuću godina što se tiče "nevidljivih" predmeta. Za nas je to još uvijek fantazija iz stripova znanstvene fantastike. Ali general Vilkok je za svaki slučaj izdao naređenje za opću vojnu uzbunu trećeg stupnjeva. Sve balističke raketne jedinice su u potpunom ratnom stanju. Vilkok vas također moli da imate pri ruci vaše nuklearne kodove.

- Pa ovo je strašno! - uhvatio se predsjednik za orošeno čelo, pa pogleda u državnog sekretara. - Ne radi mi mozak. Što će se po vašem mišljenju dogoditi ako zaista dođe do potpunog uništenja svih satelita?

- Katastrofa, gospodine predsjedniče! - ovaj nije sakrivao pesimizam.

- Zamislite ekonomsku krizu koju bi ovo moglo izazvati. U pitanju su

izgubljene stotine milijardi. Nebrojene fabrike čiji proizvodi zavise od satelitskih usluga odjednom bi se našle bez narudžbina. Sa ostatkom svijeta moći ćemo razgovarati samo preko jakih radio veza ili podvodnih kablova. Obim telefonskih razgovora smanjit će se za sto puta.

U tom trenutku netko pokuca na vrata ovalne kancelarije. Svi se zagledaše u predsjednikovu sekretaricu, Rebeku Medison, koja proviri unutra.

- Oprostite, ali pred Bijelu kuću stižu horde novinara i televizijskih reportera. Pitaju što mi znamo o nekakvom iznenadnom prekidu veza sa našim i stranim

telekomunikacijskim satelitima.

Zamolila sam vašeg sekretara za tisak da hitno dođe, a on mi kaže da nema pojma o čemu se radi. Što da kažem novinarima? Ona strpljivo pričekava dugu stanku.

- Recite im da se strpe dok ne dođe sekretar za tisak

-odloži predsjednik neprijatnu dužnost. - A gospodina Milera odmah čim stigne uvedite ovamo.

Sekretarica klimnu glavom i zatvori vrata.

- Znači počelo je - zaključio predsjednik snuždenim glasom

- To još nije ništa - upozori ga gospoda Kuper. - Čekajte kad počnu da nas zovu strani predsjednici, zabrinuti za sigurnost svojih zemalja!

- Što ćemo im reći?! - pitao se uzbuđeni šef države.

- Istinu, gospodine predsjedniče - predloži državni sekretar Vilson.

-A ta je?!

- Da nemamo pojma o kakvom fenomenu se radi!

- Vi se šalite, zar ne? - pogleda ga predsjednik. - Da kažemo narodu i našim saveznicima da najmoćnija država na svijetu nema pojma što se događa?

- U stvari, general Vilkok nam savjetuje da objasnimo javnosti da se radi o izuzetno jakoj emisiji sunčevih zračenja koja je iznenada ošinula našu planetu.

Predsjednik ih je kratko promatrao, onda primijeti slabim glasom:

- Da li vi gospodo imate mašte da zamislite do kakve panike i masovnog gubitka života bi došlo kada bi se slučajno otkrilo da se neka strana svemirska sila zaista sprema da izvrši invaziju naše

planete?

- Da, gospodine predsjedniče, ja mogu da zamislim taj kaos. -
potvrđi spremno Vilson. - A uvijek sam se smijao scenama
u naučnofantastičnim filmovima u kojima pred sam "kraj svijeta",
pomahnitale mase razbijaju izloge radnji i odvlače iz njih skupocjene
predmete, elektronske i druge aparate. Kog će im đavola,
Pitao sam se, kad je kraj svijeta?!

Gospoda Kuper se tu sjetno nasmiješi.

- Holivudski pisci i redatelji vrlo dobro poznaju misterije ljudske
psihe. Dobro su zapazili fenomen masovnih pljački, "crnih nemira" u
gradovima poput Atlante, Miamia i Los Angelesa. Dok se policija bori
sa demonstrantima, grupe huligana pljačkaju radnje iz kojih odvlače
skupe televizore, frižidere i drugu

DAN DRUGI

TORONTO, KANADA - 10.15 h

Kada je Benet pokucao na vrata njene sobe, Vanesa je već sjedila
obučena na ivici svog kreveta i nepomična piljila u ekran malog
televizora čija slika se jedva vidjela od raznih elektronskih smetnji.

- Dobro jutro, - ude Benet u sobu.

- Dobro jutro, - nasmiješi se djevojka.

- Kako ste spavali?

- Kao nikad u životu! - aludirala je na svoje nespavane noći.
Benet se zagleda u televizor.

- Što se dogodilo sa slikom?

- Nemam pojma. Ovo je neka mala lokalna stanica koja se jedina vidi
i slabo se čuje. Svi ostali kanali su izbrisani. Valjda se negdje
pokvario kabl - zaključila ona.

Kako bi mu ovo ilustrirala, Vanesa počne da tlaka dugmad daljinskog
upravljača koji je imala u ruci. Svi kanali su bili "plavi"!

- Prije nego nastavimo put, - trže je njegov glas, - moramo vam kupiti
nešto nove garderobe.

- Primjetila sam nekoliko radnji preko puta ulice.

- Tamo se možete odmah i presvući, pa ćemo doručkovati u nekom
od restorana. Sačekajte me dok ne odjavim sobe. Dok ga je čekala,
Vanesa je piljila u mali ekran, razmišljajući. Ona se nečeg sjeti i počne
da se pipa po praznim džepovima farmerki. Pretražila je i stari kaput,

ali ni tamo ne pronađe Moji dokumenti. Kratko je razmišljala, onda priđe velikom ogledalu- Tako je dugo stajala promatrajući se.

U radnjama i buticima malog trgovačkog centra, Vanesa je izabrala nekoliko haljina i dosta toplog rublja. Prije no što je u skućenom odjeljku za presvlačenje strpala svoju staru robu u plastičnu kesu za otpatke, još jednom je provjerila sve svoje prazne džepove. Za to vrijeme, Benet ju je strpljivo čekao u jednom od obližnjih restorana. Na put su krenuli oko podneva. Vanesa je sjedila na prednjem sjedištu, prekrštenih nogu. "Cadillac" je jedan od rijetkih američkih automobila u kojem se noge mogu udobno prekrstiti. Ovaj u kojem se vozila, još uvijek je mirisao na nove kožne presvlake i svježinu. Pošto je bez reci prostudirala raskošni enterijer, djevojka se zagleda u pejzaž kroz koji su prolazili. Benet odluči da je ne uznemirava u njenim mislima. Tako u tišini prodoše punih pola sata, onda se Vanesa odjednom zagleda u njegov profil.

- Stalno se pitam, zašto ste me sinoć onako duševno izmučili i na kraju obmanuli. Predstavili ste mi se kao hladnokrvni poslovni čovjek, gotovo bez morala, a na kraju ste me zapanjili vašom neobjašnjivom humanošću. Kakav je bio razlog vašeg čudnog ponašanja? Što ste željeli time da postignete?

- Želio sam da saznam više o vašim duhovnim pogledima na današnji život. Da li se slažete sa razmišljanjem modernog društva, ili težite višim moralnim ciljevima. Prije nego vam otkrijem svoje mišljenje, želio sam da čujem vaše.

- Da, ali kada ste predložili da otkupite moju nevinost, ja sam shvatila da govorite o seksu.

- Ispričavam se ukoliko vas je moje ponašanje zavelo. Ali koliko se sjećam, razgovarali smo o vašem djevičanstvu kao "zalogu" za pozajmicu.

Vanesa ga je kratko studirala, pa zamoli:

- Pričajte mi o sebi. Želim o vama što više da znam. Moja tužna povijest vam je uglavnom poznata. Rekoste da niste oženjeni, a da ste nekad poznavali mladu djevojku mojih godina. Imam problema sa smislom nekih vaših rečenica.

- Da, bio sam oženjen - reče gledajući na autoput pred sobom. - Sa jednom razvedenom ali vrlo atraktivnom bolničarkom.

Bio sam mlad, još neiskusni ljekar, a ona starija od mene pet godina

i prevejana u svakom smislu. Vrlo brzo i potpuno me je zaludila. Ne samo svojom vestom igrom, nego i savršenim tijelom mlade žene sa srednje strane "Plejboj" magazina. Ali ne krivite me. Seks je bio prva i najglavnija tema razgovora i razmišljanja svakog mladića mojih godina. Barbara je to znala i sa zadovoljstvom ispunjavala sve moje skrivene fantazije. Zavodnički se oblačila, mamila me u prazne bolničke sobe, zaključavala vrata iza nas i dovodila me do delirijuma, i svojim tijelom i svojim maštovitim erotičnim igrama. Nakon pola godine zabavljanja, odlučio sam daje zaprosim jer je postala mojom svakodnevnom opsesijom. Odmah je pristala da se uda za mene, i tek tada mi poverila da ima i kćerku iz prvog braka, djevojčicu od 13 godina.

- Može li se znati razlog vašeg raskida?

Dok je preticao jedan veliki teretni kamion, Benet načini kraću stanku. Prije no što će nastaviti, usne mu se iskriviše u tužan osmijeh.

- Kako je njena kćerka, sve do 15-te, imala običaj da se nekad ujutro baci u krevet između nas, moja supruga nas je jednog jutra snimila polaroid kamerom zajedno u krevetu. Ni ja ni djevojka nismo toga bili svjesni. Ona se pobrinula da prethodno omami djevojku jednim jakim sredstvom za spavanje, a ja sam još uvijek bio grogi od previše alkohola koji sam konzumirao prethodne večeri na Jednoj privatnoj proslavi. Kada sam se kasnije probudio i djevojka došla svijesti, njena "uplakana" majka nam je podnela pod nos ružnu fotografiju. Na slici se vidjela otkrivena djevojka u donjem vešu. ja desna ruka je bila prebačena preko njenih golih grudi. Dok sam se ja treznio od prvog šoka, Barbara je nazvala telefonom svog novog ljubavnika, jednog ništa manje lakomog i pokvarenog odvjetnika. Ovaj je uskoro došao i prosto mi objasnio situaciju; ili joj moram dobrovoljno ostaviti kuću, bez hipoteke, i svu gotovinu u banci, ili će pokrenuti sudski postupak protiv mene za zavođenje maloletne djevojke. U tom slučaju sud će joj sam predati moju imovinu, mene poslati na robiju, a skandal će uništiti moju dalju lekarsku praksu. Nisam dugo razmišljao. Potpisao sam nekoliko papira i sa tri kofera otputovao kod sestre u Tander Bej, na samom sjeveru Ontarija. Što je najstrašnije, prezrela me je i njena kćerka koja me je inače obožavala. Pošto je uglavnom odrasla bez oca, jer ju je njen pravi

otac napustio još dok je bila vrlo mlada, djevojka je u meni vidjela osobu pored koje će moći odrasti u sigurnosti i razumijevanju. Ja sam joj pomagao oko škole, vodio je u kino, na razne priredbe i uopće, bio sam joj jedini prijatelj. Na nesreću, povjerovala je svojoj majci da sam je ja zaista opio, kako bih mogao da se nad njom uživljam. Najteže mi je bilo kada me je prilikom odlaska pljunula posred lica!

- Mogu da zamislim - saosećala je Vanesa sa njim. – Vaša bivša supruga podsjeća me tako mnogo na mog nemoralnog očuha.

Potraja poduža pauza, onda Benet nastavi:

- "Lećio" sam se alkoholom od teškog razočarenja skoro godinu dana i zamalo se nisam teško razbolio. Zabrinuta za moje zdravlje i lekarsku budućnost, moja sestra mi je predložila da se prijavim čuvenoj svjetskoj organizaciji iz Montreala, "Doktori bez granica". To je humanitarna organizacija čiji liječnici i medicinsko osoblje vode gotovo besplatnu brigu o bolesnima iz najsiromašnijih

zemalja i nacija u građanskim sukobima. Plaća je bila minimalna, a osoblje sačinjeno uglavnom od stranih dobrovoljaca, bogatih humanista, ili razočaranih tipova poput mene. Poslali su me sa jednom grupom u Ruandu, gdje sam se zauvijek otrezno i od alkohola i od mog bračnog promašaja. U stvari sam se okamenio od užasa. Ono na što sam tamo naišao, nisam do tada mogao ni da zamislim!

- Pričajte mi o tome - zamoli djevojka u toku pauze. – Ma kako bilo ružno.

- Bilo je dana kada smo bukvalno hodali po krvavom blatu između mase mrtvih tijela, osakaćenih mačetama ili batinama razbijenih lubanja iz kojih je curio mozak. Okretali smo ih u lokvama krvi, tražeći retke preživjele. Scene su podsećale na one iz filmova o velikim bitkama iz srednjeg vijeka. Bio je to pokolj u bukvalom smislu reci. Zaustavio sam se nad jednom mladom ženom koja me je ukočena gledala širom otvorenih očiju. Izgledala mi je čudno, jer se na njoj nije primećivao nikakav vanjski trag nasilja. Pružila mi je ruku da je podignem. Jedan od vojnika Ujedinjenih nacija koji su nas pratili, pomogao mi je da je uspravimo. Rukom nam je nešto pokazivala u pravcu potiljka. Zadigao sam joj krvavu kosu i primijetio

ranu od metka. Bila je plitka, ali joj je djelimično paralisala govor i pokrete. Smjesta smo je operirali i izvadili joj metak. Kada sam je kasnije posjetio u poljskoj bolnici, ispričala mi je svoju tužnu priču.

Vanesa ga je promatrala širom otvorenih očiju. Bila je prosto fascinirana onim što je slušala.

- Zakija, tako se djevojka zvala, pala je na koljena pred jednim od pobesnelih Hutu krvnika i molila ga da je ne posiječe mačetom, nego da je ubije metkom u potiljak. Ona će mu za uzvrat dati sav svoj skromni nakit i novac koji je čuvala u kolibi. Krvnik složio, i pošto mu je dala svoju skromnu imovinu, opalio joj je ietak u potiljak. Mora da se tada samo providenje umešalo u njenu ružnu sudbinu, jer se metak zaglavio na par santimetara dubine.

- Strašno, - zaključila Vanesa šapatom.

- Ono najstrašnije me je tek očekivalo! - dopuni je on. - pored svakodnevnog krpjenja i ljećenja osakaćenih lica i udova, bio sam suočen i sa neopisivom bedom tog siromašnog afričkog naroda. Očajne majke su nas na koljenima molile da uzmemo njihovu preživjelu djecu. A bilo je i slučajeva gdje su majke zakapale polživu izgladnelu djecu, jer nisu mogle da ih gledaju kako se i muče. Po poljima i putevima lutalo je na tisuće siročadi, od kojih ! mnogo osakaćenih sa otvorenim ranama koje su im se gnojile. To je strašno osjećanje za svakog liječnika koji gleda kako se desetine djece ruše mrtve u prašinu, a nije u stanju da im pomogne.

- Pa što su radili ostali liječnici iz te službe?

- Isto što i ja. Očajavali. Da nas je bilo nekoliko tisuća, ne bismo uspjeli spasiti sve te preživjele nesrećnike. A nas je bilo svega tridesetak. Čela Ruanda nije imala više od nekoliko stotina liječnika.

- Koliko ste ostali u Ruandi?

- Dovoljno dugo da se konačno uvjerim da Boga zaista ima.

- Ne razumijem, - reče ona. - Ljudi obično tvrde da Boga vjerojatno nema, jer inače ne bi mogao mirno da gleda, sa svog nebeskog prijestolja, svo zlo i mizeriju ljudi na zemlji.

- A ja sam ga otkrio iz suprotnih razloga. Pošto sam se u Ruandi svojim očima uvjerio da đavo i njegovi demoni zaista postoje, shvatio sam da onda mora da postoji i Bog.

Vanesa na ovo ništa ne reče.

- U stvari sam izdržao pune tri godine. Onda sam zamolio upravu da

me prebace u Kongo, pa onda u Sudan i na kraju u Afganistan iz kojeg sam se vratio prošle godine. Više nisam izdržao. U Kabulu su nam svakodnevno dovozili od bombi ili mina unakaženu djecu raznih godišta. Kada sam se suočio sa petnaestogodišnjom djevojkom bez lijeve noge, desne ruke i desnog oka, sjeo sam pored nje na zemlju, pored improvizovanih nosilica, i počeo da se tresem i plačem. Konačno sam doživio nervni slom. Više nisam bio sposoban za rad. Šef naše misije je to odmah primijetio i oslo- i bodio me daljeg rada. Imao sam samo toliko sredstava da platim zrakoplovnu kartu za Kanadu. Pošto sam bio bez novca, moja dobra sestra se pobrinula da mi u bolnici Tander Beja osigura mjesto kirurga. Kada su čuli gdje sam bio i što sam sve radio posljednjih 15 godina, smjesta su me primili u odjeljenje kozmetičke kirurgije. Kod njih radim već osam mjeseci. Tamo "krpim" unakažena lica i tijela preživjelih u saobraćajnim nesrećama. Živim u kući moje darežljive sestre, koja mi je posudila čak i ovaj luksuzni automobil!

- Otkud vam onda one četiri tisuće dolara koje ste mi ponudili za nevinost?

- Izvadio sam ih sa mog skromnog računa i time gotovo prepolovio moju ušteđevinu.

Vanesa ga je dugo sa strane promatrala, onda zaključi:

- Vi ste neki vrlo human čovjek. Vaša čovečnost me zadivljuje. Malo je danas ljudi spremnih da se odreknu svog novca kako bi pomogli nepoznatoj djevojci sa ulice da stane na noge. A da za to ne traže ništa za uzvrat. Mnogi bi iskoristili moju tešku situaciju i djevičanstvo, i odbacili me poslije toga bez razmišljanja o posljedicama.

Benet ništa ne reče. Ona malo počuta, pa ga iznenadi Pitanjem:

- Da li vam je u tim građanskim pokoljima ikad palo na pamet da vas je možda Bog odabrao za humani posao koji ste tamo obavljali?

- Kako to mislite?

- Mislim na vaš neuspeo brak sa ženom vama suprotnog karaktera. Kada je postalo jasno da će vas ona konačno izigrati i opljačkati, možda vas je providenje preko vaše sestre uputilo tamo gdje ćete biti mnogo potrebniji i ljudima korisniji.

- Da, razmišljao sam o tome - priznade Benet smešeći

- Ali ja za svoj bračni neuspjeh krivim isključivo sebe i svoje neiskustvo sa ženama. Kao i svi mladići mojih godina i ja sam

sanjario samo o seksu, što je moja iskusna supruga vesto i beskrupulozno iskoristila. U stvari mi je drago što sam sve to preživio.

Manje ću se osjećati krivim pred Bogom kad dođe moj red.

- Ne razumijem - zbuni se djevojka.

- Jedna pobožna doktorica iz Kolumbije, sa kojom sam radio u Avganistanu, rekla mi je da kajanje i odricanje čiste i prosvjećuju naše duše. Prolazeći kroz svoje i tuđe patnje, bolje ćemo razumjeti Boga, njegovu tugu i ljubav za nama. Ona mi je ujedno razjasnila i zašto se Bog ne petlja u naše materijalne probleme. Po njenoj ." teoriji, mi smo svojevrijem napustili Boga i pošli sa đavolom, a nije Bog istjerao nas, kako su pogrešno zaključili prastari proroci. Zato sada ispaštamo i krvavo plaćamo svoju izdaju i neiskustvo. ; Ali pošto smo bili zavedeni od đavola, naš Otac je poslao na zemlju Isusa da svojom nevinošću plati naš povratak u rajsko stanje.

- Da, - zamišljeno će Vanesa, - dragi Bog mora da je vrlo nesretan što nas je pustio od sebe.

Potraja poduža pauza, onda se Vanesa zabrinu.

- Što će reći vaša sestra kada vas vidi sa mnom?

- Ništa. Ja živim u jednoj od njene tri kuće i plaćam joj stanarinu.

- Zar vam je sestra toliko bogata?

- Pa... recimo daje poslovno mnogo sposobnija od mene.

- Kakvim se to poslom bavi?

- Patricija ima vrlo uspješnu agenciju za prodaju kuća i nekretnina. Desetak agenata oba pola rade za nju. A u slobodnom vremenu održava bezbrojne veze preko interneta sa članovima sekte "Svjedoci apokalipse" kojoj i sama pripada u svojstvu oblasnog sekretara.

- Pričajte mi o toj sekti. U što oni vjeruju? Benet je piljio u beskrajni autoput pred sobom.

- Oni vjeruju isključivo u biblijska proročanstva. U Bibliji nazivaju "Sveci zadnjih dana", odnosno pravednici, koji su čvrsto vjerovali u Boga i Isusa i držali se njihovih instrukcija. Članovi sekte očekuju da će se uskoro sa neba spustiti na zemlju Spasitelj koji će dokrajčiti ovu našu bolesnu, zlu i korumpiranu civilizaciju i uspostaviti novi, nekvarljiv i u svakom pogledu pravedan društveni sistem. Ovo svoje vjerovanje zasnivaju na do sada ispunjenim događajima biblijskih

proročanstava. Navodno, uskoro će doći do nasilnog kraja ove civilizacije i svi ti pravedni, od Boga obilježeni ljudi, u trenu oka će nestati iz ove dimenzije i biti prebačeni u onu drugu, paralelnu. U stvari, zbog moje sestre i žurim kući, jer se sutra u lokalnom hotelu održava godišnja skupština vjernika iz Ontarija. Pozvano je i mnogo potencijalnih kandidata. Ako želite, povest ću vas sa sobom. Biće zanimljivo.

- Volim misterije i znanstvenu fantastiku.

- Fantastiku?! - iznenadi se on. - Zar je Bog po vašem mišljenju fantazija?

- Ne fantazija, ali svemir koji je stvorio prevazilazi čovekovu maštu. Često sam o tome razmišljala, naročito nakon sati fizike. Sve što je čovjek do sada otkrio ili izmislio, prosto je smiješno u usporedbi sa stvaralaštvom njegovog Tvorca. A nakon smrti roditelja, satima sam meditirala o svom vlastitom postojanju i svijesti. Pitala sam se otkud baš ja da se rodim i živim, a ne neka druga? Možda će naši znanstvenici jednog dana otkriti i atomski sastav svemira, ali mislim da osobnu svijest nećemo nikad shvatiti ni potpuno razumjeti. Bar meni se učinila prekomplikovanom.

- Prilično teške meditacije za djevojku od 19 godina – primjeti on.

- Vi pojma nemate o čemu sve bespomoćni razmišljaju u Unucima usamljenosti i očaja. Vi ste relativno brzo pronašli utjehu u radu i novoj sredini, ma kako bila ružna, a ja, dijete bez roditelja, bila sam osuđena na život bez budućnosti.

Benet ugleda jedan usputni restoran i odluči da je to dobra prilika da promjeni komplikovanu temu i malo se osvježe.

- Kako bi bilo da svratimo do onog restorana i ručamo? Uskoro će tri sata.

Ne sačekavši njen pristanak, Benet skrenu sa autoputa. Zaustavili su se na polupraznom parkiralištu i ušli u restoran. Pošli su do jednog stola pored velikog prozora, kad Vanesa poče da se osvrće tražeći nešto pogledom.

- Izvinite me. Moram najprije da skoknem do toaleta. Mora da sam se ovih dana gadno nahladila.

Dok ju je čekao, Benet baci pogled na novine koje je netko ostavio na sjedištu pored njega. Pogled mu se ukoči na naslovnoj strani

"Torontskih novina". Iznad fotografije Vanesine "mrtve" glave poluotvorenih očiju, pisalo je krupnim slovima: MISTERIOZNI NESTANAK LEŠA MLADE ULIČARKE

Benet je sjedio kao okamenjen nekoliko dugih trenutaka, onda uze novine i počeo u sebi da čita kratko saopćenje policije ispod devojčine fotografije:

"U subotu 22. studenoga, iz mrtvačnice Torontske glavne policije, na neobjašnjiv način je nestao les mlade uličarke bez dokumenata. Djevojka je dovezena prethodne večeri nakon što je pronađena mrtva ispod jednog mosta preko Kredit Rivera. Uzrok smrti nije poznat jer je tijelo nestalo prije obdukcije, ali se smatra daje nesrećnopala sa mosta, ili umrla od hladnoće. Les je iznesen preko prozora mrtvačnice otvorenog iznutra. Policija smatra da je u pitanju psihički bolesna osoba koja se prikrala obučena u lekarski mantil. Policija moli građanstvo da pomogne u rasvetljavanju devojčinog identiteta ili njene najbliže rodbine. Djevojka je bila stara između 18 do 20 godina. Ukoliko se itko sjeti lika ove nesretne žrtve, ili ima bilo kakvu informaciju u vezi nestanka njenog lesa, molimo pozovite donji broj."

Benet osjeti oštar bol u glavi. On se ponovno zagleda u fotografiju mrtve djevojke, beživotnih, poluotvorenih očiju. Bila je očigledno snimljena u mrtvačnici od fotografa policije. Nije bilo sumnje, u pitanju je bila Vanesa. On lagano spusti novine i zagleda se kroz prozor na parkiralište po kojem su počele da lepršaju prve lagane pahuljice.

- To nije moguće, - mumlao je za sebe. - Ovo nije moguće! Njemu se odjednom podiže kosa na glavi. A što ako je netko prepozna u njegovom društvu i pozove policiju? Presavio je novine i pošao prema ženskom toaletu. Tamo je sačekao djevojku i bez ikakvog objašnjenja je zgrabio za ruku i povukao prema izlazu. Ona ga je začuđeno ali bez riječi sledila. Tek u automobilu, ona se zagleda u njegov prebledeli profil.

- Šta se dogodilo? - upita. - Kako da razumijem ovakvo vaše ponašanje?

Benet joj bez reci rastvori prvu stranu novina i stavi u krilo. On pričekava da ona pročita kratko saopćenje, pa jetko dobaci:

- Hoćete li da me uhitite za otmica vašeg "leša"?!

Da me proglase za nekog novog, modernog doktora Hajda koji vrši eksperimente na leševima mladih djevojaka?!

Vanesa podiže na njega ozbiljan pogled.

- Da, to sam ja - potvrdi ona. - Pronašli su me polumrtvu na obali te rijeke, ali su se prevarili u pogledu moje kliničke smrti. Ne znam kako sam se srušila niz tu kamenu obalu, ali sami ste vidjeli modrice po mom tijelu nastale od tog pada. Vjerojatno sam izgubila svijest od slabosti, odnosno posljedica gladi. U zadnje vrijeme životarila sam od šolje tople kave i par keksa na dan. U mrtvačnici

sam odjednom progledala. Ležala sam potpuno naga na metalnom stolu za seciranje. Kada sam konačno došla sebi i shvatila o čemu se radi, obukla sam svoje dronjke koji su se tamo zatekli i iskočila van kroz prozor. Sat kasnije, vi ste me pronašli ispod onog podvožnjaka kako se sva tresem od hladnoće.

Pošto drugog logičkog objašnjenja nije bilo, on prihvati njenu priču. Iz prakse je znao za par sličnih slučajeva klinički zamrlih osoba koje su se iznenada povratile iz prividnog mrtvila.

- Kako to da policija nije uspjela da pronađe vaše otiske prstiju i tako vas ujedno identificira? - interesiralo je Beneta.

- Kada sam sišla sa stola za seciranje, primijetila sam tamo par hirurških rukavica koje sam najprije navukla. Time sam zavela policiju da pomisli da me je netko ukrao i iznio van kroz prozor. Vanesa spusti pogled na novine na svom krilu.

- Ovo komplikuje moju situaciju, zar ne?

- Našu situaciju! - podsjeti je Benet. - Jedino se nadam da u udaljenom Tander Beju rijetko čitaju "Torontske novine". Djevojka je kritički studirala svoju "mrtvu" glavu na slici. Sumnjam da bi me itko sada prepoznao. Ako treba odsjeći ću i kosu.

- Ni govora! - pobuni se Benet. - Imate divnu plavu kosu. Slažem se s vama da bi vas netko teško uporedio sa ovom lošom policijskom fotografijom. Zašto mi odmah niste ovo ispričali? pogleda je on prekorno.

- Nisam se usudila - priznade ona i poče da trlja vlažne oči.

- Nisam bila sigurna kako ćete reagirati. Željela sam da ostanem sa vama. Bojim se. Nisam navikla da budem sama. Nedostaje mi netko tko će se brinuti o meni. Nedostaju mi roditelji. Benet joj više ništa ne reče. Ozbiljan i zabrinut promatrao je autoput pred sobom.

MOSKVA, RUSIJA - 15.25 h

Kako bi umirili drugu najmoćniju nuklearnu silu na svijetu, Amerikanci su brzo poslali svog dopredsjednika Keneta Abramsa u Kremlj da razuveri Ruse u američku umešanost u slučaju satelita. Ovaj se složio da pode tamo, kao neka vrsta dobrovoljnog "taoca", dok se opasna situacija malo ne razjasni. Ovaj diplomatski potez je Ruse iznenadio, ali istovremeno i umirio. Abrams je stigao specijalnim zrakoplovom oko tri po podne. Na aerodromu gaje sačekao ruski dopredsjednik koji mu poželi dobrodošlicu i odmah se oprostio što nije u stanju da ga osobno prati do sljedećeg odredišta. U poverenju mu je objasnio da ga predsjednik Ruske Federacije, Ivan Zahmbin, već čeka na tajnom mjestu. Pet minuta kasnije, kratka kolona od četiri limuzine krenu prema sjeveru. Abrams je zamišljen gledao kroz prozor snjegom prekrivene predele, onda pogleda u Mak Kormika, američkog ambasadora, koji je sjedio do njega na zadnjem sjedištu automobila.

- Što kažu Rusi? - upita ga bez uvoda. - Imaju li oni bilo kakvu teoriju o prestanku rada satelita?

- Slažu se s nama da je u pitanju neki do sada nepoznat kosmički zrak, možda čak poslat sa neke obližnje planete. A ne odbacuju ni mogućnost invazije vanzemaljskih bića.

- Kakav je njihov plan?

- Oni predlažu da istovremeno lansiramo nekoliko raketa bez bojnih glava u pravcu sazvežda Pegasus, kako bi sa sigurnošću znali da li se tamo zaista nalazi ta "nevidljiva" invaziona grupa, ili se radi o zalutaloj emisiji razornih zraka neke civilizacije. Iz tog dijela svemira emitovani su zraci koji su onesposobili naše satelite. Naš sistem radio teleskopa iz Novog Mexica, najjači na svijetu, nije otkrio apsolutno ništa u tom djelu svemira. Još nismo Ruse o tome obavijestili, čekamo da i oni potvrde slične nalaze.

- Što da radimo?! - uzbuđeno će Abrams. - To bi mogao biti i kraj naše civilizacije, zar ne? Oni su očigledno tehnološki superiorniji od nas. Naši znanstvenici su mi noćas potvrdili da teoretski, odnosno matematički, mogućnost "prozirne materije" zaista postoji.

- Pa zar ne pokušavamo već vjekovima da uništimo sami sebe? - jetko primjeti Mak Kormik. - Možda nam ti svemirci učine ogromnu uslugu i konačno nam zatru svaki trag!

- Vi se šaljete, zar ne? - provjeravao je američki potpredsjednik. - Istina je da smo se uzajamno naoružavali nuklearnim arsenalom, ali nitko pri zdravoj pameti nije nikad ni pomislio da ga upotrijebi. Nuklearno oružje nam je uglavnom služilo kao politički balans u raznim pregovorima sa Sovjetima.

- Rusi su spremni da se odreknu svog moćnog arsenala, ukoliko se mi, Kinezi i Evropa složimo da sve što imamo zajednički upotrijebimo u cilju globalne odbrane. Radi se o nezamislivo razornoj sili od nekoliko milijuna megatona. Znanstvenici tvrde, da kada bi se sva ta sila aktivirala na površini našeg mjeseca, eksplozija bi ga pomjerila sa putanje oko zemlje!

- Neka nam Bog pomogne, - promumla Abrams. - Gdje me sada vodite?

- Na tajni vojni poligon nedaleko Moskve. Tamo se, ukopane u podzemnim silosima, nalaze desetine balističkih raketa, uglavnom programiranih da presretnu prvi val naših interkontinentalnih raketa. To je stari sistem, ali izgleda radi mnogo bolje od naših preskupih antibalističkih eksperimenata. Ruski predsjednik je već tamo i čeka vas u specijalnom ratnom bunkeru.

Abrams je malo šutio gledajući kroz prozor, onda upita:

- Sumnjaju li Rusi i dalje da se iza ovog krije netko naše gadno iznenađenje?

- Ako i sumnjaju, nisu mi to dali do znanja. Ne zaboravite da i oni mogu nas potpuno uništiti protivudarom. Rusi još uvijek imaju 1.740 balističkih raketa, od kojih 800 sa hidrogenskim bojivim glavama.

Abrams ga je gledao zabrinutim očima. Sve bivše diplomatske "krize", od one kubanske do sada, učinile su se odjednom prosto smiješne. Ovo što se dogodilo sa zemaljskim satelitima, bio je jasan znak smrtno opasnosti.

U bazu stigoše oko četiri popodne. Kolona tamnih limuzina zaustavi se pred jednom neuglednom vojnom zgradom. Predsjednik Ruske Federacije osobno je sačekao uglednog gosta u malom predsoblju zgrade. Govorio je i prilično dobro engleski. Od kako su se odnosi između dvije supersile poboljšali, većina ruskih funkcionera je govorila engleski. Nakon kratke razmene konvencionalne učtivosti, Rus uputi Abramsa rukom prema liftu, koji ih je otvoren čekao. Mlada poručnica ruske armije pritisnu dugme i dizalo počeo da se spušta

priličnom brzinom. Šest katova naniže, vrata se otvoriše i oni uđoše u malu "ratnu sobu" od armiranog betona.

- Sedite, gospodo! - ponudi ih ruski predsjednik i pričeka da oni zauzmu svoja sjedišta. - Generale, - obrati se on časniku iz pratnje, - vi ostanite ovdje, a vas ostale bih zamolio da nas ostavite nasamo.

Troje vojnih službenika odmah poslušno napustiše sobu. Rusu je trebalo malo vremena da otpočne konverzaciju.

- Gospodine Abrams, dopustite mi da vam se najprije zahvalim na vašem dolasku. I mada su razne vojne sile kroz vjekove svjesno žrtvovalе svoje visoke funkcionere kako bi zavarale neprijatelja, ja se nadam da ste vi ovdje s najboljim namjerama.

- Budite u to apsolutno uvjereni - nakloni mu se Abrarns

- Moj predsjednik vas pozdravlja i moli za neograničenu suradnju na ovom neprijatnom problemu. I mi, kao i vi, u potpunom smo mraku što se tiče prestanka rada naših satelita.

- Kakva su vaša posljednja saznanja?

- Naši radio teleskopi nisu apsolutno ništa otkrili u djelu svemira iz kojeg su stigli ti razarajući zraci. Ni optičkim instrumentima se ništa ne vidi na tom mjestu. NASA smatra da "oni", ukoliko se radi o vanzemaljskoj civilizaciji, raspolažu tehnologijom koja ih čini nevidljivima, a imaju i antiradarske štitove koji apsorbuju naše radio signale.

- Teško se boriti protiv "nevidljivog" neprijatelja, zar ne?

- razočarano se nasmiješi ruski predsjednik. - Generale, pogleda on u visokog časnika do sebe, - što smo mi do sada otkrili? Slobodno govorite.

General ruske armije pročisti grlo i pogleda u svoj mali notes.

- Neki naši znanstvenici i vojni stručnjaci imaju za sve ovo objašnjenje koje se, po mom skromnom mišljenju, graniči sa naučnom fantastikom. Neki od njih su spremni da prihvate mogućnost da je u naš sistem stigla grupa brodova neke superiorne civilizacije koja se koristi paralelnom dimenzijom. Kako su ga ostala trojica promatrali sa očiglednim

nerazumevanjem, general pogleda u svoje zabeleške i nastavi:

- Nije više tajna da su poznati matematičari "teoretski" dokazali da je svemir višedimenzionalan, odnosno da pored nama poznate tri vizuelne dimenzije, postoje još desetine nama nedostupnih

dimenzija. Ako se pretpostavi da se i u tim dimenzijama nalaze svetovi slični nama, ili napredniji od nas, onda postoji i teoretska mogućnost da se jedna od tih civilizacija iznenada pojavila u našem susjedstvu. Jer, tvrde ti znanstvenici, kroz svemir se može racionalno putovati samo kroz te nama još nepoznate dimenzije, odnosno nekakve "crvotočine"* između njih, ma što mu to značilo! završi general i podiže upitno svoje guste crne obrve. Abrams ga je dugo ćutke promatrao.

-U redu, - složi se on, - kakvo nam onda praktično rješenje nude ti vaši znanstvenici? Imaju li neki ratni plan, ili ideju kako da stupimo u vezu sa tim super bićima, bez nepotrebnog prolivanja naše i njihove krvi?

- Nemaju - razočara ga general. - Međutim, oni su nakon pažljivih analiza onog što se do sada dogodilo došli složeno do zaključka: tko god da su ti neželjeni gosti, toliko su superiorni u tehnologiji da od sada sve isključivo ovisi o njihovoj dobroj ili lošoj volji. Što se tiče prolivanja krvi, kako rekoste, bojim se da će teći samo naša!

- To ne dolazi u obzir! - gotovo se naljuti Abrams. - Nitko neće odlučivati o sudbini američkog naroda, osim američki narod i njegovo rukovodstvo!

Ruski predsjednik ga je iznenađeno promatrao. Da li je moguće, pitao se, da Amerikanci još ne shvaćaju ozbiljnost situacije.

- Pretpostavimo, - poče Zahmbin obazrivo, - da su ti naši znanstvenici u pravu i da smo mi zaista nemoćni u poređenju sa znanjem i naukom tih kosmičkih uljeza. Što ste vi spremni da žrtvujete u cilju naše zajedničke globalne odbrane?

- Isto što i vi. Odreći ćemo se cijelog nuklearnog arsenala, a vjerujem da će nam se pridružiti i nekoliko drugih država koje ga imaju.

- Diskutovao sam jutros baš o tome sa kineskim predsjednikom.

I oni se slažu, ali ne prije nego što danas izvedemo jedan eksperiment, zbog kojeg smo ovdje.

Pretpostavlja se da se crvotočine nalaze u dijelu određene oblasti u svemiru koje omogućavaju da se nalaze u centrima

- Govorite o slanju balističkih raketa u tu svemirsku zonu?

- Govorim o istovremenom lansiranju deset takvih raketa, ali bez

bojevih glava. Mi smatramo, a slažu se i vaši generali i i znanstvenici iz NAŠE, da bi to bio najbolji test da se otkriju stvarne i namjere nevidljivog protivnika.

On tu pogleda u generala koji nastavi da im objašnjava:

- Svih deset raketa, sa deset raznih lansirnih rampi po svijetu, poletelo bi istovremeno u pravcu tog sazvežđa, odnosno mjesta sa kojeg se sumnja da su nam uništeni sateliti. Ako nije u pitanju "zalutali" signal iz svemira, onda će netko shvatiti da ih napadamo i pokušati da uništi te rakete. Biće nam to jasan znak s kim imamo posla.

Na stolu zazvoni crveni telefon čiju slušalicu general odmah podiže. Nekog je kratko saslušao, onda pokrije mikrofon šakom i pogleda u svog predsjednika.

- Sve je spremno. Točno u 16.20 deset naših, američkih, engleskih, kineskih i jedna francuska raketa iz Gvajane poletjet će u svemir. Naša komanda čeka vaše odobrenje.

Ruski predsjednik mu odobri klimanjem glave.

- Imate odobrenje! - reče general nekom u slušalicu koju spusti.

- Što će se sada dogoditi? - nervozno će Abrams.

- Kroz... pet minuta, - provjeri general svoj sat, - rakete će istovremeno poletjeti i naći se van gravitacijske zone za svega osam minuta. Ako ih do tog trenutka ne unište, rakete će nastaviti let u fiktivnom pravcu prema sazvežđu Pegasus i eventualno se izgubiti u kosmosu. To će ujedno biti znak da smo žrtve neke snažne zalutale emisije nama još nepoznate energije iz kosmosa.

- A ako oni unište te rakete? - promuća ambasador Mak Kormik.

- To će onda biti jasan znak da nas iz svemira promatra neka sila tehnološki mnogo naprednija od nas - odgovori mu ruski general.

Sljedećih petnaest minuta bili su najduži u životu Keneta Abramsa. Nitko u sobi više nije progovorio ni reci. Svatko je bio zaokupljen osobnim crnim mislima. Jer, postojala je i neprijatna mogućnost da će nevidljivi neprijatelj možda reagirati nekom novom "kaznenom akcijom". Kada je telefon uskoro opet zazvonio, svi za stolom se trgoše istovremeno. Bio je to loš signal. Nitko se dugo ne usudi da podigne slušalicu, onda je podiže ruski predsjednik osobno...

- Zahrubin ovdje - reče muklim glasom.

U mrtvoj tišini, čuo se samo nečiji uzbuđen, nerazgovetan glas iz

slušalice. To potraja cijeli minut, onda Zahrubin vrati slušalicu drhtavom rukom na njeno mjesto. On redom pogleda prisutne i promumla izgubljenim glasom čovjeka kome su upravo pročitali smrtnu presudu:

- Sve poslone rakete eksplodirale su jedna za drugom na visini od 10.000 metara! Naši osmatrači tvrde da im je neki nevidljivi zrak zapalio rezervoare za pogonsko gorivo! Pošto mu nitko ništa ne odgovori, on dodade zloslutno:

- To ujedno znači da oni mogu da nam obore na isti način bilo koji zrakoplov, ili nam raznesu u komade bilo koji tenk, kamion cisternu, ili brod! Da ne spominjem balističke rakete u ovim silosima, rezervoare svjetske nafte, benzina, prirodnog plina i bezbroj drugih Zapaljivih hemijskih sredstava!

Njegove reci proizvedoše atmosferu ravnu onoj u grobnicama egipatskih faraona.

- Pa to je strašno! - zaključi Abrams. - Oni nam ovim stavljaju jasno do znanja da smo inferiorni u odnosu na njihovu tehnologiju. Jer ako nismo više u stanju da ih napadnemo nukleirnim oružjem, to onda znači da su u poziciji da nas sruve sa zemljom kad god to požele!

- Ne budimo previše pesimisti! - umeša se Mak Kornik

- Analizirajmo pažljivo što se sve do sada dogodilo... Najprije su nam uništili sve satelite, kako vojne tako i one komercijalne. Ali su nam istovremeno ostavili sve zemaljske radare, telefonske i radio veze netaknute. Oni dakle znaju da se i naš civilni zračni promet koristi tim važnim komunikacijskim sredstvima i nisu željeli da dođe do nepotrebnih ljudskih žrtava. Svi ti sistemi i dalje rade, ali sada su nam poslali jasan signal da se više ne služimo nikakvim lansiranjem balističkih raketa. Ukoliko sam u pravu, a mislim da jesam, oni su nas ovim gestom u stvari zaštitili jedne od drugih!

- Slažem se s vama - klimnu Zahrubin glavom u pravcu ambasadora.

- Jer, ako nam više ne dopuštaju lansiranja, onda više nismo u stanju da napadnemo jedni druge. Sve više mi se čini da oni znaju više o nama, nego mi sami o sebi.

- Vi hoćete da kažete da su imali na zemlji neke svoje izvore informacija? -upita Abrams. - Svoje ljude? Špijune?

- Očigledno. Zato predlažem da ne paničarimo, nego da učinimo sve u našoj moći kako bismo spriječili globalnu paniku stanovništva. A

ako do nje dođe, bio bi to mnogo krvaviji ishod od invazije iz svemira!

- Slažem se s vama - reče Abrams. - Dogovorimo se onda o zajedničkoj strategiji i objašnjenju koje će naše vlade davati od sada novinarima, koji već lupaju na vrata Bijele kuće a vjerujem i Kremlja.

- Diskutovao sam malo o tome sa mojim potpredsjednikom

- obavijesti ih Zahrubin. - On smatra da se držimo prve verzije da je neki snažan val nepoznate sunčeve enegrije ošinuo zemlju i izbacio iz rada naše satelite.

- Koje nam više ne dopuštaju da zamijenimo! - podsjeti ga Abrams.

- E, to im ne smijemo reći! Izjavićemo novinarima da se žurbano radi na novim satelitima, što će potrajati izvesno vrijeme. ja vas uvjeravam gospodine Abrams, ma što oni s nama name-ravaju, dogodit će nam se u toku sljedećih nekoliko dana. U tom slučaju...

U govoru ga prekide telefon čiju slušalicu podiže general Bukovski. On malo poslušao pa dodade slušalicu Zahrubinu.

- Za vas!

- Zahrubin ovdje - preuze ruski predsjednik slušalicu. Kratko je slušao, onda poruči onom sa druge strane:

- Recite kineskom predsjedniku da ću ga osobno pozvati iz moje kancelarije u Kremlju točno u osam uvečer. Imam za njih nove informacije i neke svježije ideje o kojima upravo sada diskutiram sa mojim američkim gostima.

On spusti slušalicu i pogleda u Abramsa.

- Šta da vam kažem. Kinezima nije jasno zašto su eksplodirale njihove dvije rakete. Naš načelnik generalštaba ih je upravo izvijestio da su srušene sve rakete. Ja predlažem da se vi odmah vratite u Washington i prenesete vašem predsjedniku ovo o čemu smo se ovdje dogovorili. Podvucite mu da po svaku cijenu moramo izbjeći paniku!

DAN TREĆI

TANDER BEJ, KANADA -10.30 h

U foajeu novog hotela Milenijum, sve je vrvelo od gostiju. Pored stotinjak već pomenutih članova sekte, na skupštinu je došlo i preko dvije stotine pažljivo odabranih zvanica, uglavnom iz redova poslovnog svijeta i inteligencije.

Dok je pogledom tražio svoju sestru, Benet je držao za ruku Vanesu

da se ne izgubi u toj neviđenoj gužvi. Kada osjeti da ga nečija ruka tapše po lijevom ramenu, on stade i okrete se. Bila je to njegova sestra.

- Vili dragi! - tepala mu je vesela, poljubivši ga "pored obraza", plašeci se da ne poremeti ruž na besprekorno našminkanim usnama. - Zнала sam da me nećeš iznevjeriti!

- Kako smijem da te razočaram, od tvoje dobre volje mi zavisi ovaj bijedni život! - našali se on. - Patricija, dopusti da te upoznam sa gospođicom... - on se tu zbunjen okrete djevojci.

- Levicki - brzo izmisli ova. - Vanesa Levicki!

Patricija i nju ovlaš poljubi u obraz. Dok se raspitivala o njegovim utiscima sa kongresa plastičnih kirurga, Vanesa ju je šutke promatrala. Patricija je bila nešto viša od brata, vrlo elegantnih manira, a tijelo manekenke još više je isticala garderoba visoke mode. Ova na kraju baci pažljiviji pogled na mladu djevojku te prisustvo prokomentarisala na francuskom, koji su oboje dobro govorili;

- Da te bolje ne poznajem, pomislila bih da si odlučio da konačno vratiš u "život". Mala je vraški zgodna, ali pošto te dobro znam, osjećam da se iza njenog prisustva ovdje krije nekj drugi razlog.

- U pravu si - potvrdi njen brat. - U stvari sam je pokupio sa ulice u Torontu. Poveo sam je sa sobom da joj ovdje pomognem da stane na noge.

Patricija odmeri devojčine prilično otkrivene noge u tesnoj plavoj haljini.

- Pa, mislim da će s ovim nogama daleko stići!

Benet je samo prekorno pogleda.

- Moja sekretarica odlazi u srijedu na šest mjeseci trudničkog bolovanja. Dovedi svoju mladu štíćenicu da je zamjeni na recepciji. Idem sad, - oprostí im se Patricija na engleskom, moram da se pripremim za najavu glavne govornice.

Ona izvadi iz male damске таšne jednu zelenu kartu sa brojem stola i sjedišta.

- Ovo je broj mog stola. Nisam te očekivala sa gošćom, pa neka mlada dama sjedne na slobodnu stolicu do tebe. Ja ću vam se poslije pridružiti - namignu im ona vragolasto i udalji se. Vanesa je isprati pogledom.

- Što vam je ono rekla na francuskom?

- Točno ono što sumnjate. Da ste đavolski zgodni i da me bolje ne poznaje pomislila bi da sam vas doveo da se malo s vama "utješim". Nudi vam upražnjeno mjesto na recepciji njene agencije.

Već u srijedu vas očekuje na poslu.

Polako su se probijali kroz gužvu. Benet pronađe sto za kojim su već sjedila dva bračna para ozbiljnih godina. On ih pozdravi konvencionalnim osmijehom i pričekava da Vanesa prva sjedne. Ovo mu je bio prvi susret sa novom sektom "na živo". Sve što je o sektu do tada čuo bilo je uglavnom od sestre, ili iz članaka raznih magazina. Tako su mirno sjedili i sa interesovanjem promatrali pripreme na pozornici. Prosedi gospodin do njih više je obraćao pozornost na devojčine elegantno prekrštene noge u tamnim čarapama.

- Imate vrlo lijepu kćerku - pohvali djevojku njegova supruga. Benet joj uputi smušen osmijeh i zahvali se naklonom glave. Ha govornicu se pope Patricija. Ona umiri žamor dizanjem ruku, onda im se obrati ozbiljnim glasom:

- Dame i gospodo! Dragi domaći i strani gosti! Ja sam Patricija Benet, sekretar naše kanadske sekcije. Dopustite mi da vas srdačno pozdravim i otvorim treću po redu godišnju skupštinu našeg društva! Prekide je kratak, bučan aplauz prisutnih...

- Sestra vam se još preziva Benet? - pogleda Vanesa u svog dobrotvora.

- Nikad se nije udavala - objasni ovaj malo se nagnuvši prema njoj. - Kao što rekoh, vrlo je pametna i u svemu sposobnija od mene.

- Ova neopisiva vreva u dvorani mi jasno govori da smo pridobili mnoštvo novih članova! - nastavi Patricija njen kratak pozdravni govor. - A to je najbolji znak da nismo sami. Sve više ljudi razočaranih u nesposobnost čovjeka da vlada sobom i svojom prirodnom okolinom očekuju neki spas "iz neba". Nešto ili nekog tko će nas zaustaviti, u ovom globalnom ludilu lakomog samouništenja. Kao i svakoj civilizaciji prije naše, i ovoj našoj se približava kraj. Ali ne kraj fizičkog postojanja, nego kraj našeg duhovnog lutanja i preporod naše civilizacije u jednu drugu, novu, nama još nezamislivu. O tom skorom događaju, najvažnijem u povijesti ove Planete, kao i njegovim prošlim i skorim predznacima, danas će

govoriti glavna sveštenica naše kanadske sekcije, gospođica i Dobson!

Žena četrdesetih godina duge smeđe kose i produhovljenog priđe govornici sa koje se nasmiješi prisutnima. Salom se zaori 10vi val bučnog aplauza, pa čak i nekoliko zvižduka vatrenih b^ožavalaca. Pošto ju je srdačno zagrlila, Patricija side sa postolja, stolu i sijede pored svog brata.

Melani strpljivo pričekava da se buka gostiju utiša. Ona najprije sve odmeri jednim studioznim pogledom smirene, misaone osobe.

- Drage dame i gospodo. Draga braćo i sestre. Dragi gostj Pozvali smo vas na ovaj važan skup da bi vam nagovijestili buduće događaje. Ovo bi mogao biti naš posljednji susret u ovoj dimenziji, ali ne i u daljem životu, koji će za mnoge pravednike postati vječan. Po mom skromnom proračunu i nedavnim znacima, mislim da smo stigli pred sam kraj ove naše mučne i sve kompliciranije tehno-civilizacije. Pošto su svi u Bibliji opisani predznaci drugog dolaska I Spasitelja već uglavnom prošli, prirodno je da oni koji u ta proročanstva vjeruju očekuju da će se uskoro nešto dogoditi, nešto svemir skih razmjera.

Melani malo pričekava da se prisutni priberu od ovih njenih i prvih riječi.

- Govorim o Apokalipsi, koja na grčkom znači "otkrivanje" nečeg dugo sakrivenog, a čije je događaje prorok Jovan u svojim E vizijama vidio i onako jezivo opisao u svom čuvenom Otkrovenju. I Apokalipsa ima za čovječanstvo dva važna značaja, jer će se odigrati u dvije faze. U prvoj će svi pravedni ljudi biti prebačeni "u i trenu oka" u drugu, paralelnu dimenziju, u kojoj žive bivši pravednici. Biće transformirani iz ovih "kvarljivih", odnosno smrtnih I tijela, u ona druga, "nekvarljiva" i samim tim vječna. Tek poslije tog j čudesnog preobražaja nastupiće druga faza Apokalipse, odnosno I dolazak Spasitelja, i sud, i kažnjavanje onih rdavih koji su radili za njegovog smrtnog neprijatelja, Lucifera. Otkrovenje je pisano u čisto religioznom smislu, što se mora pravilno razumjeti imajući u vidu prastara vremena u kojima su se svi neobjašnjivi događaji automatski pripisivali višoj sili, odnsno Božjem gnevu. Većina kršćanskih crkava i danas prihvaća ova proročanstva u bukvalnom smislu, ali mi smo odrasli i sposobni da sami dođemo do važnih zaključaka o našem poreklu i budućnosti. Kako se danas među nama nalazi i veliki broj novih, mladih članova, dopustite mi da se

zbog njih ukratko osvrnem na našu prastaru prošlost.

Melani dade glavom znak jednom mladiću za prednjim stolom da pripremi vidio projektor i zamrači dvoranu. Na velikom ekranu, iza govornice, pojaviše se slike poznatih talijanskih majstora o biblijskom stvaranju svijeta.

- Što se dogodilo u davnoj prošlosti između nas i našeg Tvorca nije najjasnije, ali ako se sve stare legende raznih religija pažljivo protumače, iz njihovog simbolizma može se doći do zaključka da je u pitanju bila neka pobuna svemirskih, odnosno "nebeskih" razmjera. Navodno, čovjek nije bio zadovoljan svojim rajskim, savršenim duhovnim stanjem i po nagovora prevejanog Lucifera, napustio je svog Oca i sa njegovom dozvolom se raselio po materijalnom svemiru. Sa nama je u materijalni svijet bio proteran i đavo. Tom prilikom, naš Otac, prepun ljubavi i razumijevanja za svoju naivnu djecu, ostavio nam je posljednju šansu da mu se ponovno vratimo. Svi mi koji u ovom životu shvatimo prevaru i pokajemo se, vratit ćemo se svom Ocu. Svi oni koji se opredele za đavolov svijet, pripašće njemu i njegovom odvratnom društvu. Kada je vidio da će đavo zavesti dobar dio čovječanstva, Bog nam je povremeno slao svoje duhovno nadarene ljude i vidovite proroke da nas upozoravaju na smrtnu opasnost. Na kraju nam je poslao i svog Sina, da plati naše grijeha i da nas upozori i objasni nam da ćemo samo feko njega i njegovih savjeta ponovno proći kroz "zlatna vrata" u grad vječnog života. U Novom zavetu su opisani detalji Isusovog povratka, kao i uvjeti našeg spasenja od đavola. Projekcija se ugasi, a svjetla u dvorani pojačaju. - Pređimo sada na taj obećani povratak našeg Spasitelja.

Njivom čitaocu Biblije odmah će zapasti za oko nekoliko glavnih znakova koji će prethoditi Isusovom povratku na zemlju. To su: ratovi i glasovi o novim ratovima, obnova Izraelske Države, bitka kod Armagedona, glad, zemljotresi, lažni proroci, pojava masovnih ubojica, nove vrste epidemija, vladavina Antikrista i posljednji pred" znak - pad velikog Vavilona. Podsjetimo se brzo tih nekoliko predznaka i počnimo od uspostavljanja nove Izraelske Države. Prije nekih tri i po tisuće godina, Mojsije je prorekao neposlušnom narodu izraelskom da će biti uništen kao država i rasturen po celom svijetu gdje (5e vjekovima biti proganjan, zlostavljan i u stalnom strahu i

materijalnoj nesigurnosti. Povijest nam je već potvrdila ovo proročanstvo. A proroci Jezekija, Zaharije i Danilo, obećavaju Židovima da će im "pred kraj svijeta" - naznači ona, - Bog pružiti dragu šansu i pomoći im da se još jednom organiziraju u moćnu naciju. Kao što znamo, svibnja 1948. ponovno je uspostavljena Izraelska Država. Melani stavi svoje naočale za čitanje i baci brz pogled na svoje zabeleške koje počne da prelistava.

- Što se tiče ostalih predznaka, pomenimo nekoliko. Ratovi ne samo da stalno traju, već su sve žešći i razorniji. Samo u građanskim ratovima Sudana, Ruande i Konga pobijeno je preko tri milijuna nedužnog stanovništva. Rijeke su tekle "crvene od krvi", kako ih je prorok vidio. Da preskočim stotine tisuća žrtava ratova na Balkanu, u Avganistanu, Iraku i drugim regionima zatrovanim mržnjom. Što se tiče "novih epidemija", počnimo od SIDE koja im je prethodila, do sada je već sahranila oko osam milijuna osoba, od kojih su mnoge bile zaražene transfuzijom zagađene krvi. U afričkim zemljama SIDA prosto "kosi" mase neobrazovanog stanovništva, baš poput jednog od ona četiri jahača Apokalipse, najavljenih u Jovanovom otkrovenju. Sigurno ste primijetili da se zaraze poput krvavog ludila, ptičje groznice, majmunskih ospica ili SARS-a, pojavljuju sve češće i bez logičnog objašnjenja!

Pošto je dala rukom znak momku za vidio projektorom, Melani nastavi:

- Što se masovnih ubojica tiče, nikad ih nije bilo više. Serijske ubojice poput Damera, Bandija, Samovog sina, snajperiste iz Washingtona ili ruskog monstruma Čukatila koji je pobio preko 80 mladih dječaka i djevojaka, pravi su amateri kad se uporede sa islamskim bombašima koji su samo u ovoj godini raznijeli u komade sebe i preko tri tisuće Rusa, Španaca, Indonežana, Izraelaca i Iračana.

Na ekranu počeše da se redaju krvave scene raznesenih građana Izraela, masakr turista pobijenih na otoku Bali i na špan-skoj željeznici, stotine iračkih vjernika raznesenih ispred džamija i po bagdaskim ulicama, pa sve do stotina pobijenih ruskih đaka i njihovih roditelja od strane čečenskih terorista. Uslediše krvave scene iz rušenja američkih ambasada u afričkim zemaljama.

- Gotovo svakog dana, teroristi raznesu na desetine, a sve češće i

na stotine nedužnih građana.

Melani provjeri nove zabeleške pa pogleda u mladića za vidio projektorom. Onaj odmah priguši svetlo i pusti projekciju na veliko platno.

- Dozvolite mi sada da vam prikazem dio jučerašnjeg TV izvještaja posljednjeg razarajućeg zemljotresa u Jugoistočnoj Aziji.

Morski "cunami", valovi od pet metara visine, koje je prouzrokovao podmorski zemljotres od devet stupnjeva, potpuno su razorili stotine priobalnih sela i gradova Šri Lanke, Indije, Tajlanda i Indonezije.

Žrtve se procenjuju na preko 200.000 ljudi! Nije li ova posljednja katastrofa još jedno upozorenje onima koji vjeruju u biblijska proročanstva? Zemljotresi su sve češći i žešći!

Melani pričekala kraj projekcije, pa vrati pogled na slušaoce.

- Tako dolazimo do Bitke kod Armagedona, koja se po ^om mišljenju možda već odigrala. Prema zapisima proroka Jeze-je, Bog upozorava židovski narod da će obnovljena Izraelska razava navući na sebe mržnju svojih suseda koji će krenuti da je egaze i unište. Ova prijetnja se mora pravilno razumjeti, kad se ima u vidu da je mlada Izraelska Država prilikom svog stvaranja na silu zaposela palestinsku zemlju i naselja. Veliki broj Palestina je tom prilikom ili pobjegao ili bio proteran. Buduća odmazda se dakle nametnula sama od sebe.

Melani otvori obeleženu stranu u Bibliji i pročita im: doći će iz svog mjesta, sa kraja sjevernoga i podignut će se na moj narod Izraela kao oblak da pokrije zemlju. I car će sjeverni udariti na nj kao vihor, s kolima i konjima, i s mnogim lađama i ušavši u zemlje Izraeljeve preplaviće ih i proći. I broj vojnika na konjima bijaše dvjesto tisuća tisuća i čuh broj njihov. I tako vidjeh u utvari konje i one što sledahu na njima, koji imahu oklope ognjene i plavetne i sumporne, i glave konja njihovijeh bijahu kao glave lavova, a iz usta njihovijeh izlažaše ogranj i dim i sumpor." Melani pogleda prisutne preko okvira svojih naočala za čitanje i objasni:

- Imajući u vidu da je u prastaro vrijeme proroka Jovana tisuću ratnika obično predstavljalo pravu armiju ljudi, nije čudo da je on u svojoj viziji "prebrajao" stvaran broj budućih arapskih snaga u grdne milijune. A da se ovdje radi o tenkovima i oklopnim vozilima,

svjedoče "oklopi" i čeljusti koje "bljuju dim i oganj i sumpor". Jovan nastavlja s još preciznijim opisom: "I od ova tri zla, pogibe trećina ljudi, od ognja i od dima i od sumpora što izlažaše iz usta njihovijeh... Jer sila konja bijaše u ustima njihovijem, i u repovima njihovijem, jer repovi njihovi bivahu kao zmije i njima idahu."

Melani ostavi otvorenu Bibliju, pa upozori slušaoce: - Ove Jovanove vizije se moraju pravilno shvatiti. Zamislite sebe prije dvije tisuće godina kako ste usnuli san u kojem vam netko providenje prikazuje napad tenkovskih jedinica. Kako biste ih vi opisali, kad vam je jedino konjica poznata kao najmoćnija udarna sila vašeg vremena? Kako biste vi opisali "oganj, dim iz tenkovskih cijevi? Kako biste vi opisali tenkovske i J kojima su puzili "poput zmije"? Nema sumnje da su J prijatelj proroci vidjeli istu viziju budućeg rata protiv jev-države, odnosno njene sukobe sa ljutim susedima, kod Armagedona. Kao što rekoh, ona je za mene.

Jeani pričeka da vidi reakciju slušalaca i primjeti da je netko iz zadnjih stolova podigao ruku. Jedna od mladih domaćica odmah priđe tom stolu sa radio-mikrofonom u ruci.

- Ispričavam se što vas prekidam - ustade jedan mladić. . Ali na osnovu čega ste vi zaključili da je Bitka kod Armagedona mjesta na kojem će se ta odlučujuća bitka održati.

Melani vrati pogled na otvorenu Bibliju, pa mu pročita. "I sabra ih na mjestu koje se na židovskom zove Armagedon I posta rat na nebu. Mihailo i anđeli njegovi udare na azda i boraše se aždaha i anđeli njezini. I ne nadvladaše, t vtse m se ne nađe mjesta na nebu." . "

- Da li je ovom opisu uopće potrebno dodatno objašnjenje Zar vam se ovaj događaj ne čini od nekud poznatim? Ta već ste ga vidjeli svojim očima na malom ekranu vašeg televizora Ovdje se očigledno govori o budućim ratovima i napadima suseda na novu židovsku državu. U vrijeme proroka Jovana, to je i takvo mjesto postojalo u Izraelu. Zvalo se Har-Magedon toj čistini sada se nalazi velika baza izraelskih vazdusnih snaga I baš oko tog mjesta i iznad njega, vodila se glavna zračna Kmedu "zlih anđela", odnosno napadača, i "dobrih anđela , odnosno branitelja obnovljene Izraelske Države. Rezultati Uh region, Mcoba dobro su nam poznati. Usprkos prevlasti u ljudstvu, te

i avijaciji, arapske armije nisu uspele pokoriti malu Izraelsku Državu.

Povukle su se poražene i "više im se ne nađe mjesta ?? Pošto je završila ovim strofama iz Biblije, Melani objasni"

- Ovde se očigledno radi o sukobu velikih vojnih jedinica čije je dobre, odnosno odbranbene snage, osobno štitio i predvodio arhanđel Mihailo, a napadače "zla aždaja". U toku posljednjeg, arapsko-izraelskog sukoba, poznatijeg pod imenom "Jom Kipur rat", glavne zračne bitke vodile su uglavnom oko i iznad vojne baze kod ruševina Har-Magedona. Iznenadni napad je zamalo doveo do teškog poraza izraelskih snaga. Već u toku prva tri sata sukoba u zraku, uništena je novim ruskim SAM raketama trećina svih izraelskih aviona. Ni samim Izraelcima još nije jasn kako su se oporavili i preokrenuli bitku u suprotnom smjeru. Apostol Luka nam ovako opisuje događaje tih ratnih dana: Melani potraži u Bibliji određenu stranu.

- "A kad vidite da Jerusalem opkoli vojska onda znajte da se približilo vrijeme da opusti". I ova vizija se pokazala ispravnom.

U toku Jom Kipur rata, Sirija je bila nadmoćnija u tenkovima tri prema dva, a arapske snage u ljudstvu deset prema jedan. Sirijske tenkovske jedinice su "poput oblaka preplavile" sjeverne dijelove Izraela i došle gotovo pod same zidove Jeruzalema. Iz nepoznatih razloga, netko je naredio tim jedinicama da se zaustave i vrate prema

Golanskoj visoravni gdje su uskoro uništene, a Izrael okupirao tu stratešku oblast. Što ovim želim da vam kažem? Hoću da kažem da postoji velika mogućnost da se bitka kod Armagedona u stvari već desila.

- Zašto ste onda vi toliko sigurni da smo se tako opasno približili Apokalipsi? - upita onaj iz zadnjeg reda.

- Jer su po redosljedu Otkrivenja svi prethodni predznaci već prošli. Preostaje "otvaranje nebesa", odnosno silazak Spasitelja i konačan sud na zemlji.

- A vladavina Antikrista? Zar smatrate da je i ona prošlost?

- Upravo sam htjela da vam o tome govorim, ali ste me prekinuli vašim pitanjem - ljubazno mu se nasmiješi Melani. – Mi već živimo u "vremenu brojeva", odnosno vijeku u kojem vlada Antikrist, pomoću brojeva čija tajna šifra se nalazi u kodu 666. ?? ja ne smatram da je Antikrist jedna osoba, nego da je u pitanju "sistem" izmišljen od

strane nekoliko lakomih osoba. Živimo u vremenu monetarnog sistema globalnih razmjera. Taj sistem je, kao što je poznato, izrastao iz "deset kraljevstava", odnosno Ujedinjene Evrope koja se već služi vlastitom jakom valutom euro-novca. U Bibliji je čak točno opisana jedna strana današnjeg eura.

Međutim, nije samo taj novac znak vladavine Antikrista, to je "pečat" koji ćemo svi dobiti, odnosno "broj" bez kojeg nećemo moći ništa kupiti ili nabaviti. A što su drugo plastične kreditne kartice pomoću kojih nas lakome korporacije navode na trošenja "bez novca" kojeg nemamo, pa onda tu uslugu otplaćujemo s ogromnim interesom? Svi mi, ovdje prisutni, već smo "obilježeni brojevima",

od socijalnog osiguranja, vozačkih dozvola, kreditnih karata, telefonskih brojeva, do bankovnih računa. Samo pokušajte da živite bez tih brojeva, pa će vam biti jasnija "vladavina Antikrista". Taj monetarni sistem vladavine nad svijetom, izmislili su uglavnom lakomi bankari i bogati trgovci. Tvrdi se da svega 12.000 osoba

Posjeduje trećinu svekolikog novca na svijetu! Zamislite tu moć, Zamislite tu pljačku običnog, malog čovjeka. Zamislite koliko su Milijardi radnih sati utrošili siromašni kako bi tih 12.000 ljudi bilo u apsolutnoj raskoši i moći. Bez digitalnog sistema, ne možemo više da gledamo televiziju, vidio filmove, ili slušamo glazbu. Da ne spominjem kompjutere za kojima mladi provode dio svog vremena. Pored mnogo korisnih informacija, potrebnih sitnica, do prljavština koje

stižu u naše domove, većina ostalih su komercijalnog karaktera. Poput dečje pornografije. A u posljednje vrijeme mogu oni bolesnog uma uživati na internetu terorista i u odsecanju ljudskih glava! Pornografska industrija Zapada obrće godišnje preko 22 milijarde dolara! Droge su odmah iza nje. Moral građanske obitelji spao je na samo dno. Trećina svih Amerikanaca i Kanadana bila je bar jednom razvedena. Od svakih sto roditelja, sedmoro zlostavljaju svoju sopstvenu djecu. Seksualno, ili fizičkim i verbalnim kažnjavanjem. Dječja pornografija na internetu je u procesu neviđene ekspanzije, nju ni Interpol ni FBI nisu u stanju čak ni da prate. Nedavno je samo u Kanadi pohapšeno 500 rasturača dečje pornografije. Koliki je dakle broj svetskih "potrošača"? Da ne spominjemo najstariji zanat - prostituciju. Po statistici UNICEF-a, preko 14 milijuna siromašne

djece oba pola bavi se svakodnevno prodajom svojih jadnih tijela kako bi preživjeli. Ovo seksualno bijelo roblje uglavnom cvjeta u zaostalim i siromašnim krajevima poput Indije, Pakistana, Tajlanda i Filipina. U Rusiji i bivšim komunističkim zemljama Istočne Evrope, osam i po milijuna djevojaka i mladih žena ispod 30 godina bave se prostitucijom kao "sporednim prihodom". Većina tih žena imaju stečene diplome fakulteta. Da ne spominjem milionske pronevjere velikih kompanija, opsesiju kockanjem, nezapamćen val krađa i industrijskih provala, i ostali kriminal. Vijek Antikrista naziva se po nemoralu u kojem živimo, jer sve više živimo "protiv" Kristovog učenja. Zato se taj sistem i naziva "anti-Hristov". A đavolu se žuri da prikupi što veći broj grešnih duša, jer dobro zna da kad se približi kraj čovjeku, gotovo je i sa njim!

Melani prede pogledom po utišanoj dvorani. Činilo se da ih je sve natjerala na razmišljanje. Ona opet potraži pogledom mladića koji je sjedio za stolom u sredini, pored vidio projektora i dade mu glavom znak da bude spreman.

- Tako dolazimo do posljednjeg znaka prije Otkrivenja, odnosno "pada velikog Vavilona" - podvuče ona važne reci.

Kada sam 11. rujna 2001. ugledala na CNN-u spektakularni napad islamskih terorista na nebodere Svjetskog trgovačkog centra u New Yorku i njihovo rušenje, sva sam se ohladila od iznenadne jeze. Ovo je moj posljednji pokušaj da upozorim one koji i dalje tvrdoglavo odbijaju da povjeruju u Boga i njegova biblijska obećanja. Da ih podsjetim na frapantnu sličnost između tog tragičnog događaja i pada drugog, velikog Vavilona, posljednjeg predznaka Isusovog povratka na ovu našu napaćenu planetu, onako precizno opisanog u Jovanovom otkrovenju. Da li je ta vizija puka slučajnost ili je prorok Jovan zaista vidio rušenje baš tih nebodera? Kako bih pomogla skepticima da pravilno shvate što se dogodilo tog kobnog dana, montirala sam zajedno sa ovim mladim filmskim entuzijastom video ilustraciju tog povijesnog događaja. Sada želim da sa vama pažljivo i detaljno proanaliziram tu 18. glavu Otkrivenja. Počnimo sa strofama 2 i 3: Momak za vidio mašinom zatamni svjetla u dvorani, a na velikom ekranu iza govornice pojavi se slika Menhetna kako se kupa u sunčanom septembarskom danu. Odjednom, iznad slučajnog snimatelja pojavljuje se veliki putnički zrakoplov koji se svom

snagom zaleće na prvi neboder Trgovačkog centra. Slijedi užasna eksplozija i nekoliko katova počinje da gori u oblacima tamnog dima. Dok su se ove jezive slike redale na ekranu, Melani ih proprati strofama iz otvorene Biblije:

"I povika anđeo jakijem glasom govoreći: pade, pade "ovi/on veliki, koji posta stan đavolima, i tamnica svakome duhu nečistome... jer otrovnijem vinom kurvarstva svojega napoji sve narode... I carevi zemaljski s njom se kurvaše, i trgovci zemaljski °bogatiše se od bogatstva slasti njezine."

Dok se na ekranu odvijala drama i panika onih sa ulica New Yorka, Melani pogleda u prisutne.

- Što ove strofe znače? Prvo dopustite da vas podsjetim da se riječi ženskog roda "s njom i njezin", odnose na kulu. Stari proroci su uvijek pod nazivom "kurve" opisivali žene t ili objekte ženskog roda. I za tu čast žene imaju zahvaliti prastarim I muškim šovinistima koji su ženi pripisali praiskonski grijeh, isterivanje iz raja! Iz Biblije znamo da su Prvu babilonsku kulu gradili I bogati trgovci iz okolnih zemalja današnjeg Iraka, ali im je Bog, j navodno, pokvario planove i srušio tu kulu. Ja sumnjam da im je i tu kulu srušio Bog, jer bi on u tom slučaju pokvario i mnoge druge, veće i opasnije gluposti koje je čovjek u svojoj uobraženosti izmislio i sagradio. Zašto bi Bog srušio kulu od blata, a dopustio neodgovornom čovjeku da sagradi atomsku bombu?! Zvuči nerazumno, zar ne? Prva vavilonska kula se najvjerojatnije srušila sama, od vlastite težine, jer je bila zidana od suhe zemljane cigle, a iznutra i neojačana drvenim ili gvozdenim kosturom jake konstrukcije, j Stari proroci su bili skloni da svaku tragediju, ili prirodnu katastrofu, odmah pripišu Božjoj ljutnji ili osveti, pa nije ni čudo da je prorok Jovan viziju uništenja drugog, velikog Babilona, takode pripisao Božjoj ljutnji. On je očigledno vidio u svojim vizijama baš rušenje STC-a, jer ga opisuje precizno i gotovo s novinarskom pedantnošću. Kada tvrdi da je veliki Babilon bio "stan đavolima i tamnica svakome duhu nečistome", on tu očigledno govori o globalnoj trgovini, o mnoštvu međunarodnih trgovaca koji su se grdno obogatili na bijedi i mizeriji drugih. Primjer: afrički radnik koji je iskopao dijamant od 10 karata, prima svega 500 dolara nagrade. Dijamant sad mijenja nekoliko trgovačkih raku, od brusača u Kopenhagenu pa sve do trgovaca u New Yorku. Zadnja cijena, oko

100.001 dolara! Ako to nije eksploatacija siromašnog radnika, što onda jeste? Na sličan način trgovci i gazde bogatili su se vjekovima po celom svijetu, pa prorok zaključuje da su prodali svoje "nečiste duše đavolu iz čiste lakomosti. Ovdje moram da dodam da se i ja slažen¹ da su svjetske korporacije vrlo grešne organizacije koje eksploatira

ne samo siromašnog čovjeka, već i opasno zagađuju njegovu okolinu. Upravo je objavljena studija UN o teškoj situaciji naroda Istočne Afrike. Za posljednje četiri godine, samo u Kongu i okolnim zemljama, poginulo je u lokalnim sukobima oko dva i po milijuna stanovništva. Razlog? Borba za kontrolu radnika zlata, dijamanta i drugih skupocениh minerala, a koju financiraju velike svjetske kompanije za razmjenu zlata i dragog kamenja. Ona pogleda u otvorenu Bibliju i dodade: "carevi zemaljski s njom (Babilonskom kulom) se kurvaše, i trgovci zemaljski obogatiše se od bogatstva slasti njezine." Melani ponovno podiže pogled na prisutne.

- Ovde više i ne treba objašnjenje, kad se dobro zna da su gotovo svi kraljevi, šeici, predsjednici, diktatori i mnogi drugi svjetski vladari imali milijarde dolara investiranih u trezorima STC-a, u vidu berzanskih akcija, čistog zlata, dijamanta i drugih vrednosnih papira. U strofi 4 prorok Jovan nas upozorava: "/ čuh glas drugi s neba koji govori: izađite iz nje narode moj, da se ne pomiješate u grijeh njezine, i da vam ne naude zla njezina." Melani načini stanku, a na ekranu se pojavi drugi zrakoplov erorista koji se svom snagom zaleće u drugi neboder. Slijedi nova ltrašna eksplozija desetina tona kerozina i neboder gori u oblacima crnog dima.

- Prosto jezivo, zar ne? - okrete se Melani svojim slušaocima. Bog s neba prekljinje nedužne službenike STC-a da bježe na vrijeme van, jer će ih zadesiti posljedice "grijeha njezinih", nesnosno zlo koje melje Babilonsku kulu kao posljedica njenih trgovačkih i političkih transakcija. Islamski teroristi tvrde rušenje STC-a odmazda za nebrojene prljavštine koje su američke vlade u suradnji sa Izraelom nanjele muslimanskom svijetu. 1 Pored toga što je preko 20.000 ljudi odmah ispraznilo donje ne^oštećene katove, u oba nebodera poginulo je mnoštvo nedužnih službenika, vatrogasaca i policajaca, a u djelu srušenog Pentagona i četvrti putnički zrakoplov i još nekoliko stotina nedužnih službenika i putnika. Ukupno 30.000 žrtava! Uslediše

snimci rušenja Pentagona i spašavanje povrijeđenih. Melani malo pričekaj pa nastavi:

- U strofi 5 prorok Jovan opet tumači kako je u pitanju gnjev pa kaže: "Jer grijesi njezini dopriješe čak do neba, se opomenu nepravde njezine." Ovo mi je opet teško da prihvatim jer zašto bi Bog kažnjavao, ili odobravao kažnjavanje, lakomih svjetskih trgovaca, a poštedio kazne mnogo veće svjetske ratne zločince i pojedince, koji su svojeručno pobili na stotine ljudi" U strofama 6 i 7 slijedi nova prijetnja: "Platite joj kao što i ona plaća vama, i podajte joj duplo po djelima njezinima: zahvatite joj po dva puta onoliko koliko se prošla u nasladi, toliko joj podajte muka i žalosti." Ovo se čak može greškom razumjeti i kao Božji poziv na osvetu prema korumpiranim, bogatim svjetskim trgovcima koji siromaše mase običnih ljudi.

Sve više se stiče utisak da je ove strofe po nekoliko puta pročitao i pogrešno protumačio i gospodin Bin Laden, prije nego je poslao svoje "svete ratnike" da sruše kule babilonske u ime Alaha, odnosno Boga. Iz nepoznatih razloga zaboravio je da je Bog rekao čovjeku "Osveta je moja"! A to znači da se čovjek mora uzdržati od razarajućih nagona i osobne osvete. Jer čovekova duhovna snaga da se odupre đavolovim nagovaranjima, Bogu je najveći dokaz ljudskog pokajanja i sigurna ulaznica čovekovog povratka u izgubljeni raj"

Uslediše novi snimci zapaljenih nebodera

u kojima pojedinci radije iskaču kroz prozore nego da živi izgore. Na ulicama se vide užasnuta lica ljudi i žena koji plaču i drže svoje glave u nemoćnom očajanju. Melani nastavi:

- U strofi 8 slijedi direktno proročanstvo: "Zato će u jedan doći zla njezina: smrt i plač i glad i sažeci će se ognjem,

- jak Gospod Bog koji joj sudi." Točno tako se i dogodilo. U jednom su srušena i vatrom uništena oba nebodera STC-a, sa kojima je porušeno ili oštećeno i desetak okolnih poslovnih zgrada. Ova strofa zvuči prirodno, jer prije te strašne vizije prorok Jovan nije nikad vidio avione pune zapaljivog kerozina, pa prirodno zaključuje da ih je Bog poslao s neba na Kulu vavilonsku. Ovaj napad "vatrom iz neba" također spominje i prorok Izaija u glavi 13, strofi 19: "I Vavilon, ures carstvima i dika slavi Heldejskoj, biće kao Sodoma i Gomora kada ih Bog zatre." Poznato je da su ta dva grešna grada zatrta "vatrenom

loptom iz neba"! Po mom mišljenju, najvjerojatnije slučajnim padom manjeg asteroida. Prorok je i ovaj neviđeni nebeski fenomen vesto pripisao Božjoj kazni, i tim osobnim zaključkom zaplašio žitelje svog vremena da paze što rade, jer ih očekuje slična sudbina s neba.

Uslediše novi snimci požara iz blizine kao i panika policije i vatrogasaca na okolnim ulicama New Yorka.

- U svom Otkrovenju, glava 18, strofa 9, prorok Jovan dalje tvrdi: "I zaplakaće i zajaukati za njom carevi zemaljski koji se s njom kurvaše i bjesniše kad vide dim gorenja njezina." Ni ovdje ne treba komentar, tisuće prebogatih ulagača iz cijelog svijeta zaista su izgubili u toj tragediji grdne milijarde dolara i zlata. Što

se tiče dima "gorenja njezina" , cijeli svijet je gledao tog dana kako se od dima i prašine Manhattan jedva vidio.

Pojaviše se snimci Menhetna prekrivenog dimom i stanovnika New Yorka kako plaču promatrajući razaranje koje ih je tako strašno iznenadilo. Takode se pojaviše snimci putnika i mornara Sa okolnih brodova kojima je tih dana bio zabranjen ulaz u Njujoršku luku.

- Strofa 10 je slična TV izvještajima koje upravo gledate: ? daleka stojeći od straha muka njezinijeh i govoreći: jao, jao, Strada veliki Babilone, grade tvrdi, jer u jedan tren dođe sud tvoj!"

Na ekranu poče da se ruši prvi neboder. Ulicama da trče uspaničeni promatrači, a iza njih se valja preteći prašine izmešan s raznim otpacima! Uskoro poče da se ruši i neboder.

- Jeziva vizija, zar ne? Točno u toku jednog sata srušila su se oba tornja STC-a! Kao što vidite na ekranu, tisuće građana New Yorka bježe ili stoje i iz daljine sa užasom u vlažnim očima promatraju posljedice tog velikog zla.

Uslediše novi snimci masovne panike na ulicama, a Melani vrati pogled na Bibliju pred sobom.

- U strofi 11 prorok Jovan dalje kaže: "/ trgovci zemaljski zaplakat će i zajaukati za njom što njihovijeh tovara nitko više ne kupuje." Događaj je zamalo doveo do svjetske recesije. Tvrdi se da su posljedice pada STC-a koštale američki i svjetski privredni kapital preko 500 milijardi dolara! U strofi 12 dalje se nabraja što je sve izgubljeno: "Tovari zlata i srebra i kamenja dragoga i bisera i uzvoda i porfire i svile i skerleta, i svakoga mirisnog drveta, i svakojakih sudova ofildiša, i svakojakih sudova od najskupljeg drveta, mjedi

igvoždja imermera." Glave 13 i 14 nastavljaju nabranjem ostalih mirodija, voća i drugih produkata. U stvari, STC je bio centar razmene desetina tisuća svetskih produkata. Od zlata i dijamanta do tekstilne, poljoprivredne, drvene i građevinske industrije. Radilo se o trgovačkoj razmjeni globalnih razmjera, o kakvoj prorok Ivan nije mogao ni sanjati. Na vidio ekranu pojaviše se slike brodovlja koje je stajalo usidreno na pučini, ispred luke Manhattan. Kapetani, brodski oficiri i putnici dogledima i vidio kamerama pratili su razvoj katastrofe na obali.

- Strofe 15,16,17 i 18 opet podsjećaju na TV izvještaje koje upravo gledate na ovom ekranu. "Trgovci koji se ovijem tovarimo, obogatiše od nje, stat će iz daleka od straha mučenja njezina, jaučući i govoreći: jao, jao, grade veliki, jer u jedan tren toliko bogatstvo! I svi gospodari od lađa, i sav narod u lađama, i lađari, i koji god rade na moru, stadoše iz daleka i vikahu vidievši dim gorenja njezina: tko je bio kao ovaj grad veliki?"

I ovdje ne treba mnogo komentara, zar ne? - pogleda Melani po zapanjenim slušaocima. - Sve se jasno vidjelo na CNN-u čije snimke gledate. Na desetine trgovačkih i putničkih brodova stajalo je na moru dok je Manhattan goreo. Nikom nije bilo dozvoljeno da ude u luku dok se dim i prašina nisu potpuno slegli.

Uslediše snimci građana posutih bijelom prašinom i pepelom koje su podigli neboderi nakon rušenja.

- Sljedeća strofa 19 kao da je viđena na CNN-u: "/ baciše prah na glave svoje, i povikaše plačući i ridajuć, govoreći: jao, jao, grade veliki u kome se obogatiše svi koji imaju lađe na moru od bogatstva njezina, jer u jedan tren opustje!" Pogledajte još jednom ove jezive slike sa CNN-a i ove stotine njujorških građana posutih pepelom i prašinom koji užasnuti od straha i šoka tumaraju po mraku Menhetna u sred sunčanog dana! U strofi 20 dalje se tvrdi: "Veseli se nad njim, Vavilonom, nebo i sveti apostoli i proroci, jer Bog pokoja sud vaš na njemu." Ovdje opet treba biti vrlo oprezan. Svi oni koji još uvijek smatraju da je Bog poslao teroriste na STC, neka radije pogledaju sljedeći snimak ove "zamrznute" fotografije. Na ekranu se pojavi oblak crnog dima kako kulja iz prvog paljenog nebodera. Odjednom snimak se "zamrznu" a na njemu se pojavi glava neke rugobe zaista slične đavolu.

- Ovo su izdvojeni snimci dima koji kulja iz prvog nebodera objasni Melani. - A na ovom zamrznutom filmskom kvardatu, Jasno se vidi đavolova glava u dimu jednog od tornjeva. Naravno, do formiranja ove glave moglo je doći i slučajno, kao što se često u oblacima mogu razaznati glave ljudi ili životinja. Da se Bog zaista slaže sa ubojstvom tih nesretnim službenika, onda bi se u tom dimu pojavio oblik nekog velikog anđela. Međutim, raža? naju se samo dvije glave nekih nakaznih utvara. Čuveni američki pisac strave i užasa, Edgar Alan Po, ovako je formulisao zlo i zločince: "Ubojice i zločinci imaju u sebi nezadrživ nagon da nekom priznaju svoje nedjelo ili da se pohvale svojim odvratnim činom." Ove piščeve riječi tako se jasno ogledaju u figuri đavola koji se kezi iz dima STC-a. Sve snimke možete pažljivije prostudirati na vašem kompjuteru ako potražite: >www.nycstories.com/places/911/folklore/125.htm< Uslediše jezivi snimci dijela Menhetna koji se jedva nazire ispod debelog prekrivača dima i prašine.

- U strofi 23 prorok Jovan zloslutno zaključuje: "I vidjelo žiška neće se više svijetliti u tebi", (Kuli babilonskoj), - naznači Melani,

- "jer trgovci tvoji bijahu boljari zemaljski, jer tvojim čaranjem prevareni biše svi narodi. "

Melani zatvori debelu Bibliju pred sobom i pogleda po auditorijumu.

- Strašna vizija budućnosti! Taj dio Menhetna zaista više ne svijetli noću milionima sijalica. Tamo je sada mrak, a na mjestu na kojem je stajalo desetak velikih zgrada, nalazi se 16 prekopanih i opustošenih akri*. Nedavno je odlučeno da se ti neboderi tamo više ne obnove u svom prvobitnom obliku. Zidaće se nešto drugo.

Melani se tu osloni rukama na govornicu, pa im se obrati privatnom primedbom:

- Poznato je da su se pored milijuna svetskih Muslimana, i mnogi drugi ljudi otvoreno veselili, pa čak i slavili, kada je srušen STC. Ja mogu da zamislim gorčinu i ljutnju nekih od tih građana na Sjedinjene Države. Nije tajna da su američke administracije počinile puno političkih grešaka, nepravdi, pa i ratnih zločina prema

- engleska mjera za površinu, = 4840 kvadratnih jardi (4047 * Akr (eng. acre) m²) - Prim. red.

nekima od tih država. Ali, dolazi vrijeme kada će svatko odgovarati za svoja rđava dijela. Ja samo želim da vas podsjetim da ni jedan od

onih pobijenih 3.000 američkih građana nije kriv za američka bombardiranja raznih zemalja, ili za odmazde Izraela na palestinske gradove i naselja. U pitanju su pravilne ili pogrešne odluke svetskih ili oblasnih vlada. Zašto onda kažnjavati nedužne službenike banaka i trgovačkih kompanija, ili još gore, radovati se njihovoj smrti? Ja nisam prorok, ali mogu sa sigurnošću da vam tvrdim da ni jedan od onih koji se raduju tragediji drugih, neće vidjeti ni Boga ni Isusa ukoliko na vrijeme ne ispravi svoje pogrešno mišljenje. Ti ljudi još uvijek imaju vremena da se pokaju, da se postide i zamole ga za oprostjenje. Bez obzira što nam drugi radili, stalno imajmo na umu daje Bog obećao: "Osveta je moja!" Zbog toga je Isus sišao sa neba da nas upozori da se odrekemo osvete, jer On je najbolje znao u kakvu strahotu odlaze duše onih koji umiru sa smrtnim grehom, pakošću, ili mržnjom u srcu!

Melani duboko udahnu pa ih sve obuhvati jednim širokim pogledom.

- Na kraju se moramo upitati: Što je sljedeće? To samo Bog točno zna, ali nam je svejedno ostavio pomenute predznake opisane u Bibliji. Sudeći po redosljedu Otkrivenja, posljednjeg biblijskog proročanstva, poslije pada velikog Vavilona, još dolaze "velike nebeske pojave" - podvuče ona važnost ovih reci. - Što bi to moglo da znači, osim da će se uskoro "otvoriti nebesa", odnosno prolaz između naše dvije paralelne dimenzije. Svi oni koji su se do tog trenutka opredelili za Boga, biće odvojeni i nastaviti će da žive u hiljadugodišnjem carstvu Isusovom. Oni drugi, koji su svoje duše Prodali đavolu, pripašće onom za čije zle interese su cijelog života radili. A đavolu se veoma žuri da prikupi što više tih prodanih duša, jer mu od njihove duhovne energije ovisi dalja egzistencija. ^1 milijuni izgubljenih duša su đavolu i njegovim demonima jedini izvor životne energije. A kada konzumira sve te duše i preostal demone, đavo će i sam ispariti u konačno ništavilo. U svemiru & opet vladati red i mir, a uživaće ga oni koji su u Boga verovalj" poštovali njegove zakone.

Melani još jednom rastvori Bibliju na drugom označenom mjestu.

- Ovako nam prorok Mateja opisuje te velike nebeske pojave: "Jer će biti nevolje velike, kakve nije bilo od postanka svijeta do sada, niti će je biti. Tada koji bude u Judeji, neka bježi u gore, a koji bude na krovu da ne silazi uzeti što mu je u kući. I koji bude u polju da se ne

vraća natrag uzimati haljine svoje. I da se ti dani ne skrate, nitko ne bi ostao, ali izabranih radi, skratit će se ti dani. I odmah će po nevolji tih dana sunce pomračiti i mjesec svoju svjetlost izgubiti, i zvijezde s neba spasti i sile nebeske se pokrenuti, I tada će se pokazati znak sina čovječjeg gdje ide na oblacima nebeskim sa silom i slavom velikom. Zaista vam kažem, ovaj naraštaj neće proći dok se sve ovo ne dogodi". Pod "naraštajem" se podrazumijeva ova naša civilizacija, za koju se smatra da je stara oko 6.000 godina. Znači, prema svim ovim znacima, dolazi nam neki kraj. Ali kakav? Što je to što će zauvijek izdvojiti dobre od zlih?

Melani daje znak onom mladiću da pusti novi video. Na ekranu se pojavi neka ogromna masa kako srlja tamnim svemirom u susret Zemlji.

- Mnogi smatraju da je u pitanju kataklizma koja je već zbrisala carstvo dinosaurus, odnosno novi udar gigantskog asteroida. Nedavno je objavljeno da se naša planeta našla na putu "kiše asteroida" koji su se iznenada pojavili iz dubine svemira. Ovo se mora pravilno razumjeti, jer asteroidi su premala nebeska tijela da bi se otkrili prije no što stignu bliže našem sunčevom sistemu, odnosno našim optičkim uređajima za promatranje.

Na ekranu se pojaviše snimci spektakularnih sudara nekoliko velikih asteroida sa planetom Jupiter.

- Posmatrate sudare ovih nekoliko asteroida sa planetom Jupiter. Oni su izazvali eksploziju jačine milijun hidrogenskih bombi. Zamislite njihovu energiju da su slučajno prošli Jupiter i udarili u našu planetu!

Melani ih ostavi s ovom neprijatnom mišlju nekoliko trenutaka. Za to vrijeme na ekranu su se redale izabrane scene iz nekoliko naučnofantastičnih filmova o smaku svijeta. Jedan stariji muškarac iz sredine dvorane podiže ruku. Djevojaka s mikrofonom mu odmah priđe.

- S obzirom da ovdje ima i ljudi iz naučnih krugova, molim vas objasnite nam na osnovu kakvih činjenica ste došli do tako katastrofalnog scenarija?

- Na osnovu lansiranja jedne manje sonde koju je NASA nedavno poslala na jedan od obližnjih asteroida, "svega" 800 metara u promjeru. Sonda se uspješno spustila i bez problema poslala na

zemlju TV slike svoje okoline. Odmah sam se upitala; kakav razlog se krije iza ove skupe operacije? Kome trebaju slike mrtvog gvođenog asteroida u obliku krumpira? Očigledno onima koji se pripremaju da u slučaju nužde pošalju na dolazeći asteroid nekoliko hidrogenskih bombi i pokušaju ga silinom eksplozije svratiti sa njegove smrtonosne putanje. Ovaj događaj mi je bio jasan znak da se očekuje sudar sa nekim od tih asteroida, mada se do zadnjeg trena neće znati sa kojim i koje veličine. Onda je usledilo nekoliko "promašaja", o kojima su novine naširoko pisale. U proljeće 2002, pored Mjeseca je proleteo asteroid promjera 400 metara. Da je nekim slučajem udario u London, kažu da bi uništio dobar dio Evrope.

U ljeto 2002. između Zemlje i Mjeseca projurio je jedan još veći, u obliku nepravilnog krumpira, dugačak 850 metara. Da je udario usred Sjedinjenih Država, poginulo bi preko 70 milijuna stanovnika. I prvi i drugi, prošli su pored nas na istoj udaljenosti na kojoj se nalazi naš Mjesec. Znači u pitanju je sretna okolnost. Nedavno je NASA poslala drugu sondu na jedan asteroid od kilometar i po u promjeru, a koji se stabilizirao u orbiti oko našeg Sunca. Od njega nam dakle ne prijeti opasnost, ali NASA uporno ispituje naše šanse da razbijemo ili skrenemo jedan sličan asteroid danas raspoloživom tehnologijom i nuklearnim oružjem. Međutim, neki znanstvenici smatraju da su naše šanse veoma slabe. Kada bi nas slučajno udario asteroid od deset kilometara u promjeru, uništio bi sav život na planeti!

- Pa kakvi su onda izgledi da jedan tako veliki asteroid udari Zemlju?
- raspitivao se onaj.

- Naučnici smatraju da su prilično veliki i da bi do sudara moglo doći prije 2020, koliko se smatra da će ova invazija asteroida iz svemira potrajati. A to se slaže i sa biblijskom vizijom proroka Ivana, opisanoj u glavi 8, strofama 8 i 9 njegovog Otkrivenja.

Melani opet rastvori debelu knjigu pred sobom i pročita im: "I drugi anđeo zatrubi i kao velika gora ognjem zapaljena pade u more i trećina mora posta krv. I umrije trećina stvorenja koje živi u moru, i trećina lađi propade."

Melani ostavi otvorenu knjigu i pogleda u onog za stolom. - Na što drugo bi se mogli odnositi ovi stihovi osim na predstojeći sudar naše

planete sa asteroidom "velikim kao planina"? Iz iskustva znamo da se meteori i manji asteroidi usijavaju prilikom prolaska kroz gustinu naše atmosfere. U njegovoj viziji budućnosti, prorok Jovan ovo poredi sa "gorućom planinom ". A biće to poveće brdo od čistog gvozda. Ukoliko padne u more, kako je prorok i vidio, "trećina morapostaće kao krv", jer će asteroid udariti morsko dno iz kojeg će šiknuti na površinu milijuni tona zemlje koja će promijeniti boju vode u crveno. Tom prilikom "pomreće trećina stvorenja koja žive u moru ", odnosno milijarde dragocjenih riba, a bit će potopljena i trećina brodovlja koje se tog kobnog dana nađe na moru. Ivan ovo potvrđuje i u glavi 9. Melani potraži spomenute strofe u Bibliji.

- "I peti anđeo zatrubi i vidjeh zvijezdu gdje pade s neba na zemlju, i dade joj se ključ od studenca bezdana... I otvori studenac bezdana, i izađe dim iz studenca kao dim velike peći, i pocrnje sunce i nebo od dima studenčeva."

Na ekranu se pojaviše scene iz nedavnog filma o udaru asteroida u morsku površinu. Pošto je podigao val preko sto metara visok, asteroid je silinom udara probio tanko morsko dno na tom mjestu iz kojeg je šiknula smjesa biliona tona usijane magme, dima i zemljane prašine. Ova masa uskoro je potpuno prekrila gornje slojeve atmosfere i potpuno potamnela površinu zemlje.

Došlo je do efekta "nuklearna zime", koji se tako naziva zbog sličnosti sa posljedicama globalnog nuklearnog rata koji bi popalio i ozračio ogromne površine naše planete. Na ekranu je dim, od silnih požara, potpuno zamračio atmosferu. Planeta se počela polako smrzavati u umjetni stvorenoj zimi. Mnoge životinjske vrste su popadale mrtve od hladnoće ili gladi, a sa njima i mase stanovnika, uglavnom od radijacije, gladi, bolesti i zime. Oni preživjeli bauljali su po snežnoj pustoši, tragajući za hranom koje više nije bilo.

U dvorani se upali svetio, a Melani nastavi da šokira svoje zanemele gledaoce i slušaoce:

- Ali neće svi ljudi nastradati od posljedica tih katastrofa kojima nam prijete stari proroci. Pred samu Apokalipsu, Bog će "u tren oka" prebaciti iz ove dimenzije u onu drugu, paralelnu, sve "ne odabrane" koji su u njega vjerovali i po njegovim zakonima živjeli. Nitko od ovih "odabranih" neće osjetiti strašne posljedice nadolazećih ratova ili kataklizmi. S obzirom na eksploziju grijeha u

kojoj živimo, moramo se upitati koliki će biti broj pravedni srećnika? Prorok spominje samo 144.000, iz raznih jevrejskih ni mena. Ova tvrdnja je očigledno pristrasna i kao takva nije točna jer Bog će odabirati pravednike iz "svih" naroda svijeta. Prorok koji je u viziji vidio te odabrane, prirodno ih je pripisao samo svojoj rasi, Židovima. Ovaj misteriozni događaj ovako je opisan u Prvoj poslanici apostola Pavla Korinćanima, u glavi 15, strofama 51-54.

Melani spusti pogled na Bibliju pred sobom.

- "Evo vam kazujem tajnu: jer svi nećemo pomrijeti, a svi ćemo se pretvoriti. U jedanput, u trenutku oka u posljednjoj trubi; jer će zatrubiti i mrtvi će ustati neraspadljivi, a mi ćemo se pretvoriti. Jer ovo raspadljivo treba da se obuče u neraspadljivo, i ovo smrtno da se obuče u besmrtnost. Onda će se zbiti ona riječ što je napisana: pobjeda proždrije smrt!"

Melani pogleda u prisutne preko okvira njenih naočala za čitanje.

- Ovo što ste upravo čuli, graniči se sa naučnom fantastikom. Apostol Pavle ovdje očigledno citira Isusove reci koje se odnose na njegov drugi dolazak na zemlju kada će svi mrtvi ustati, a živi se "pretvoriti u trenu oka" iz ovog materijalnog "kvarljivog" tijela u ono drugo, "nekvarljivo", odnosno vječno! Tada će se svima suditi prema njihovim dobrim ili rdavim djelima. Međutim, određen broj Bogu veoma dragih osoba, u Bibliji zvanih "svetaca", jer su živjeli pravedno i nesebično, biće prebačen iz ove materijalne dimenzije u onu drugu, paralelnu. Ta grupa ljudi bukvalno će nestati bez traga pred sam Isusov povratak na zemlju. Tko su te osobe? Njihov život i razlog nestanka ovako su opisani u Otkrovenju proroka Jovana: Melani vrati pogled na knjigu.

"Koji pobijedi obući ću ga u haljine bijele i neću izbrisati imena njegova iz knjige života. Koji pobijedi i održi djela moja do kraja, dat ću mu vlast nad narodima. Sačuvat ću ga od strašnog iskušenja, koji dolazi na svijet da iskuša one koji žive na zemlji." Ona konačno zatvori Bibliju i skide svoje naočale za čitanje. Ovo ne može da bude jasnije, zar ne? Bog poručuje onima koji se drže njegovih zapovijedi da izdrže u svojoj veri i nastojanjima, jer on će ih "pretvoriti" pred sam tren strašne Apokalipse i time ih poštediti užasa i daljih iskušenja đavolovih. Ovi će sretnici, a ja se nadam da će i neki od nas biti među njima, biti "u trenu oka" prebačeni u paralelni svijet

gdje će nastaviti egzistenciju do Isusovog povratka na zemlju. Po njih će, navodno, doći Božji ljudi koji će ih prebaciti na onu stranu. Ja osobno mislim da su mnogi od njih već među nama! Tamo će pravednici dobiti "haljine bijele", simbol djevičanstva i duhovne čistoće, i "vlast nad narodima". Tumači Biblije tvrde da se tu radi o tisuću "budućih kraljeva" koji će biti pozvani na svečanu gozbu za Isusovim stolom. Ovi će pravednici kasnije pomagati Isusu da vlada zemljom u Tisućlječu, odnosno hiljadugodišnjem carstvu. Svijet će vjerojatno biti podijeljen u etničke regione o kojima će voditi računa pravednici iz tih plemena ili naroda, kako bi se ublažio "kulturni šok" njihove transformacije iz ovog našeg svijeta religioznih svađa i nagađanja, u onaj drugi svijet apsolutne istine. Više neće biti korumpiranih zemaljskih vladara, religioznih zanesenjaka, raznih samozvanih diktatora i oportunističkih političara i gangstera, zemljom i narodima vladaće od Boga odabrani i provereni ljudi i žene. Jer oni koji rade za Boga, rade za njega iz ljubavi i zahvalnosti što im je podario najdragocjeniju stvar na svijetu - svjestan život! Dopustite mi da vas na kraju podsjetim na mudre reci svetog Augustina koji ovako poručuje onima slabe ili nikakve vjere: "Nagrada onima koji čvrsto vjeruju u neviđeno, biće da vide ono u što su vjerovali!"

Melani im se svima zahvali naklonom na pažnji, a dvoranom se zaori snažan aplauz gostiju koji svi do jednog poustajaše od svojih stolova u znak pažnje.

Ni za stolom, za vrijeme svečanog ručka, a ni tok vožnje kući, Benet i Vanesa nisu diskutovali o proteklom dop daju. Djevojka je zamišljena čutala, a on nije želio da joj remet tok misli. Kada su stigli kući, Benet pokupi novine iz sandučeta na terasi, a Vanesa ude u kuhinju da mu pristavi popodnevu kaft. Već je znala da pije kavu samo ujutro i popodne. Raspitala se i o njegovim drugim navikama i vrlo brzo se upoznala sa rasporedom kuće i stvari u njoj.

Dok ju je čekao, Benet je razgledao gomilu reklama i novina. On potraži zadnje izdanje da provjeri da lije vijest o nestalom "lesu" mlade djevojke konačno stigla i do njihovih lokalnih novina. Iznenada, na zadnjoj strani, ugleda fotografiju "žive" Vanese koja se smešila i krupan naslov: MISTERIJA NESTALOG LESA! On se sav unese u kratak članak od čije sadržine mu se lagano dizala kosa.

"U Torontu je prije tri dana na misteriozan način nestao iz policijske

mrtvačnice les mlade uličarke bez dokumenata. Prijepoznavši novinsku fotografiju svoje mrtve kćerke Dženifer, gospoda Alison Klejton, službenica banke u San Tomasu, Ontario, odmah je doputovala u Toronto. Na ovom više nego bizarnom slučaju radi danonoćno specijalna ekipa od pet detektiva. Policija se boji da je u pitanju bolesna osoba, najvjerojatnije nekrofil, odnosno čovjek koji je opsjednut tijelima mrtvih žena. Svi pokušaji policije da mu udu u trag, do danas su ostali bezuspešni. Očajna majka je sinoć na lokalnoj televiziji molila, u suzama, nepoznatog kid-napera da joj vrati les njene odbegle kćerke, kako nije mogla pristojno sahraniti. Dženifer je stara 19 godina, a bolovala je od progresivne paranoje. Usprkos stalnom nadzoru njene brižne majke, koja joj je čak i sakrila dokumenta, mlada djevojka se iskrala ti kuće i prije nedjelju dana pobjegla u Toronto. Policija i dalje moli građanstvo za suradnju na rješavanju ovog neobičnog slučaja."

Još uvijek obučena u onu pripijenu plavu haljinu, Vanesa donese poslužavnik s kavom, koji stavi na mali stolić. Benet odloži novine i zagleda se u lijepu djevojku isred sebe.

- Šta vi, Vanesa, kažete na sve one šokantne tvrdnje one sveštenice? Pad velikog Babilona, skori dolazak Spasitelja, prelaženje iz jedne dimenzije u drugu, Božji agenti među nama, da ne preteruje ona malo?

Vanesa mu najprije napuni šalicu crnom kavom, onda zaobiđe stol i spusti se do njega u dvosed.

- Ne znam - zamisli se djevojka gledajući nekud ispred sebe. - Sve što je rekla zvuči razumno, mada se mnogima čini naučnom fantastikom. Jer sve što uobraženi čovjek nije u stanju da shvati ili izmisli, on naziva "naučnom fantastikom". Probajte vi da stvorite višedimenzionalni svemir i u njemu svjestan život! Probajte vi da "u trenu oka" prijeđete iz ove materijalne dimenzije u onu drugu! Probajte vi da putujete svemirom "brzinom misli" i vidite događaje dvije tisuće godina unaprijed! A živi smo svjedoci da se sve to dogodilo u prošlosti a događa se i sada.

Benet je dugo i zamišljeno promatrao devojčin profil. Čudno, razmišljao je, govori rečnikom obrazovane osobe i apsolutno ničim ne odaje simptome paranoje. Ali on je znao da su takve osobe često vrlo inteligentne. Na kraju je upita:

- Tko ste vi Vanesa, u stvari?

- Kako to mislite, tko sam?! - pogleda ga ona.

Benet dohvati novine sa stolića do sebe i stavi ih na njena "rila. Preletevši brzim pogledom krupan naslov i tekst, djevojka ga pogleda čvrsto stisnutih usana.

- Kako možete biti i Vanesa Levicki i Dženifer Klejton istovremeno?! - bunio se Benet. -1 kako ste samo mogli izmisliti priču o vašoj pokojnoj majci i očuhu koji vas je poželio?! ovdje ne piše jasno da vam je majka još živa i da je bankarska službenica u San Tomasu, a ne čistačica bolnice u Koburgu t ste je lažno predstavili!

Vanesa pokunjeno saže glavu, kao da će uskoro zaplakati . Ona počne da mu priča u prekidima, pokajničkim glasom

- Ne znam zašto sam vam sve ono ispričala... Valjda zato što bolujem od te paranoje... Bojala sam se ako vam kažem pravo ime, vi ćete me prijaviti policiji... Zar ne vidite iz novina da sam stalno od nekog bježala... Tako sam i pala tamo pored rijeke i onesvijestila se...

- Ne izmišljajte! - prekide je Benet. - Ako zaista želite da ostanete ovdje sa mnom, bojim se da ćete mi morati dati netko mnogo razumnije objašnjenje! Zašto ste pobjegli od roditelja i potucali se po hladnim ulicama velegrada? Kakav razlog se krije iza ovakvog vašeg ponašanja?

- Zaista želite da čujete istinu?

- Samo istina vas može zadržati pored mene, mada bi tre balo da osobno pozovem vašu nesretnu majku i zajedno s vama joj se ispričam za cijeli ovaj cirkus!

- Ja nemam majku - reče djevojka tiho. - Nisam ovo još nameravala da vam otkrijem, ali vidim da sada moram. Moja majka je umrla zajedno sa mnom u Edmontonu prije osam godi na. U prometnoj nesreći. Moj pijani očuh nas je obje usmrtio kada je požurio da prede raskrnicu pod crvenim svijetlom. Bio je veljača a put solidno zaleđen. Ništa na svijetu nas nije moglo spasiti.

O čemu to sad priča ova neobična djevojka, pitao se Benet, konačno spreman da prihvati njenu tvrdnju o paranoji.

- Dženifer Klejton nije još bila potpuno mrtva kada su njeno tijelo pronašli na obali i dovezli je u mrtvačnicu Torontske policije nastavi

ona da ga zapanjuje. - Sačekali smo da njen duh izađe a onda aranžirali da moj duh uđe u njeno tijelo, ovo tijelo

Pošto nisam kod nje našla nikakva dokumenta, morala sam izmisliti za sebe novo ime, Vanesa. _ Ne trudite se! - odbi on oštro njenu tvrdnju. - Kakve su sad to nove fantazije? To uopće ne dolazi u obzir! Kako

ste vi ušli u tijelo mrtve djevojke? Čak i ako postoji onaj svijet i e to ne bi bilo izvodljivo. Mozak je biološki kompjuter i kada mre ništa na svijetu ne može više oživjeti njegovu "zardalu" mrežu neurona. Zar ste zaboravili da mi je medicina uža specijalnost? Djevojka ga mirno sasluša pa nastavi:

- U pravu ste. Kada kompjuter umre, iz njegove elek tronske mreže izbriše se sva memorija. Imala sam kompjuter i to mi je dobro poznato. Isto se događa i sa umrlim mozgom. Ali, kompjuter se također može i reprogramirati i novi program zamijeniti onaj stari, izbrisani. Isti prirodni proces važi i za naše duše. Zar ste jednom čuli za "opsedanje" osoba drugim ličnostima? Zar ste zaboravili istinit medicinski slučaju žene čijim umom su vladale tri različite ličnosti, od kojih je jedna bila muškarac? O njoj je čak snimljen i čuveni film.

Njen neobičan mir počeo da zabrinjava Beneta.

- U redu, - složi se on nešto slabijim glasom, - Ako je sve to istina, onda postoje neki dokazi da ste vi i vaša majka zaista poginuli u toj nesreći, zar ne?

- Apsolutno - potvrdi ona. - Popnite se gore u vašu sobu 1 potražite na kompjuteru bilo koje novine u Edmontonu od tog datuma.

- Kada se to dogodilo? - upita Benet, spreman da pode.

- Dvanaestog februara 1995.

- Kako ste se zvali?

- Sabrina Hant.

Benet naglo ustade i pode stepeništem na kat. Ali samo što je zakoračio na peti stepenik, on se zaustavi u pokretu. se okrenuo i ponovno sišao do nje.

- Majka mi je bila bolničarka - nastavi ona da ga gleda oči. Zvala se Barbara Hant. Moj prvi očuh je bio kirurg i uvao se Vilijem Benet, a moj drugi očuh je bio odvjetnik i zvao se Mark Bruziak. U trenutku smrti imala sam 23 godine.

Benet je stajao ispred nje nepomičan i bled.

- Šta čekate? Idite gore i provjerite novine od 12. februara 1995.

Ali Benet se ne pomjeri. Imena koja mu je izgovorila, sve-dočila su sama svoju autentičnost. Dugo je piljio u mladu djevojku, onda se vrati pored nje na dvosed. Primetivši suze u njenim lijepim očima, on je uhvati za desnu ruku koju zadrža u svojoj.

- Ti si... Sabrina? - provjeri slabim glasom. - Gospode Bože! - snebivao se. - Pa ovo prosto nije moguće!

- U Božjem svijetu je sve moguće.

Benet nije znao što da misli. Da mu nije izgovorila imena njegove počerke, bivše žene i njenog drugog muža, pomislio bi da je u pitanju neki novi trik paranoidne osobe. On se tu sjeti da joj nije u automobilu spomenuo imena svoje bivše obitelji. A još prije odlaska na rad u Afriku, pohranio je sva svoja važna dokumenta i fotografije u sef lokalne banke gdje se još uvijek nalaze. Ona dakle nije mogla saznati za ta imena ovdje u kući. Nakon poduže pauze, on odluči da privremeno prihvati njenu verziju događaja.

- Zašto si se vraćala, Sabrina? - upita je brižnim glasom roditelja.

- Zbog tebe, Dak.

Beneta obli novi val ledene jeze. "Dak" je engleska skraćenica za "doktor", a baš tako ga je uvijek iz milošte zvala mala Sabrina.

- Došla sam da ti se ispričam zbog svih onih neprijatnosti u koje su te uvalili moja majka i njen beskrupulozni ljubavnik, i da zamolim da mi oprostiš što sam te onako gadno pljunula na Ulasku iz kuće. Zaista sam te tog trenutka prezirala. Pomislila sam da si mi i ti lažan prijatelj, kakav je bio moj pravi otac, koji me ostavio kad sam ga najviše trebala i nikad više nije pitao za mene.

Bilo je to grabo buđenje mlade djevojke pune ideala i snova o boljem životu.

Benet se preznojavao. A što ako je sve ovo ipak istina?

- Zašto ste se odselili u Edmonton?

- Moj očuh se tamo lažno predstavio jednoj čuvenoj advokatskoj firmi koja mu je ponudila veliku plaću kao "ekspertu" za osiguranja. Uskoro su se uverili da je u stvari nikogović koji ne preže ni od čega kako bi postigao svoj cilj. Službu mu je spasila moja majka koja je zavela šefa advokature, pa ga ovaj nije najurio s posla. O svemu tome sam saznala kada su se pijani jedne noći

posvađali. Kada je čuo da se moja majka kurva sa njegovim šefom, počeo je da pije i na kraju nas pobio. Ja ni danas nisam sigurna da li se namjerno zaleteo na onaj teški kamion za smeće. Kako smo obje sedele na desnoj strani automobila, bile smo izložene direktnom udaru. Još uvijek mi je pred očima taj kamion čija sirena je urlala prije nego nas je udario. U neobičnoj tišini koja je nastupila, pogledala sam u svoju majku koja je i dalje sjedila do mene.

Njeno nekad lijepo lice polako se pretvaralo u pravu nakazu. Podsjetila me je na zle vještice iz filmova strave i užasa. Od šoka sam izgubila svijest. Ne znam koliko sam bila bez svijesti, ali kada sam se probudila, ležala sam na travi. Bila sam zbunjena jer je bio dan a ne noć, nebo vedro, bez sunca. Pored mene su klečali doktor i bolničarka i rekli mi da je sve u redu. Uspravila sam se i zagledala u svoje potpuno neoštećeno tijelo. Okrenula sam se da vidim gdje je moja majka, ali nje više nije bilo. Primetivši moju zbunjenost, doktor mi je objasnio da se moja majka, nažalost, nalazi na jednom drugom mjestu. A ovo je svijet u kojem se bude samo oni koji se vraćaju Bogu. Ona žena me je onda uhvatila za ruku " povelala prema nekakvom divnom gradu koji se nazirao u blizini. Iznenadilo me što ne osjećam nikakvu tugu, već neku nepoznatu sreću koju do tada nisam nikad u životu doživjela. Bilo je to saznanje da se vraćam svom stvarnom Ocu, jedinom koji me cijelog života iskreno volio.

- Sabrina, draga - milovao je Benet djevojku po uplakanom licu. - To o čemu mi pričaš je prosto nevjerovatno!

- Ali je istina. Tamo sam provela sretnih devet godina, učeći, meditirajući i pripremajući se za ovaj povratak u materijalni život. Bilo mi je u detalje objašnjeno kako te je moja majka krivo optužila i kako se o svemu dogovorila sa svojim ljubavnikom.

Zaista sam te mnogo voljela. Bio si mi zamjena za pravog oca. A kada sam pročitala tvoje ime u knjizi života i smrti i saznala što uskoro dolazi na svijet, molila sam Boga da mi omogući da osobno dođem po tebe i još jednom te zagrlim i zamolim za oprostjenje.

Benet ju je kratko promatrao, onda je snažno privuče na grudi i zagrlila.

- Naravno da ti opraštam - govorio joj je kroz bujnu plavu kosu. - Nisam ti nikad ni zamjerio. Potpuno sam i pravilno razumio tvoje ogorčenje.

On se odjednom sjeti da drži u zagrljaju tijelo "pokojne" djevojke i lagano se odvoji od nje i dalje je držeći za obje ruke.

- Ako si ti u tijelu mlade Dženifer, u čijem je onda ona tijelu na onoj strani?

- U svom tijelu. Istom ovakvom, ali "astralnom". Mi svi prelazimo na onu stranu u svojim zemaljskim oblicima, ali izgledamo onako kakva nam je za života bila duša. Kada uskoro prijeđem na onu stranu, naći ću se u mom pravom tijelu koje sada tamo "spava", ali trideset godina staro. Svi koji umru mladi od trideset tamo rastu do tog doba, a oni stariji se podmladuju do tridesete. Jedino mi nije jasno o kakvoj knjizi života i smrti govoriš!

- Ona sveštenica Melani nema pojma koliko je danas bila blizu istine kada je rekla: "Oni su već među nama"! Došlo je vrijeme da se odvoje dobri od zlih, krivi od nedužnih. Svi oni nesebični poput tebe i drugi "odabrani" uskoro će biti prebačeni iz ove materijalne dimenzije u onu drugu, paralelnu. Među imenima tih dobrih ljudi i nedužne djece, nalazilo se i tvoje ime.

- Jesi li tamo pročitala i ime moje sestre?

- Jesam. Nažalost, nitko od danas prisutnih na kongresu neće biti prebačen osim one pobožne sveštenice koja zaista vjeruje u ono što je danas govorila, mada je u mnogim stvarima nesvesno grešila.

- Ali... - zbuni se Benet, - zašto se onda nazivaju Svjedocima Apolakipse?! Zar hoćeš da kažeš da nitko od njih u stvari ne veraje u Boga i njegova obećanja?

- Verovati u Boga, a ne slijediti njegove zapovijedi, isto je kao i položiti vozački ispit, a onda stalno kršiti sve prometne znakove. Milijuni takozvanih "religioznih" ljudi neće nikad vidjeti Boga, jer se nisu pridržavali njegovih zapovijedi. Da ne spominjem razne lažne "svećenike" koji su cijelog života raspirivali svojim dogmama nacionalnu mržnju među narodima.

Po zbunjenosti na njegovom licu, ona zaključila da mu duguje dodatno objašnjenje.

- Ni tvoja sestra, ni jedan od onih u sali, sa izuzetkom Melani Dobson, nisu stvarno vjerovali u Boga. Ali su zato cijelog života vjerovali u "sebe"! Kada su nekom pomagali, činili su to uglavnom iz osobnih interesa. Onima koji su stekli više od njih, bili su zavidni i ljubomorni. Cijenili su ljude samo po novcu, položaju, nacionalnosti ili

boji kože. Umjesto da pomažu one u nevolji, oni su se "tešili" kako je to dio njihove sudbine u koju se oni ne trebaju miješati. Postali su članovi religioznih organizacija, iz istog, sebičnog razloga iz kojeg se učlanjuju u sportske klubove; da dođu do novog prestiža i poslovnih veza, a ne zato što su vjerovali u Boga! I mi smo u materijalnom svijetu svi grešni, mnogi ljudi su shvatili svoje greške, pokajali se i zamolili Boga za oprost. A ti si bio jedan od njih.

- Kako ti to sve znaš?

- Kao što rekoh, zavirila sam u knjigu života i smrti i tamo pronašla njeno i tvoje ime. A tamo je i kratak sadržaj naših života.

Tamo nema odvjetnika da nas brane, ni lažnih svjedoka da nas opravdavaju ili terete, nema pristrasnih sudaca da nam određuju sumnjive kazne. Svatko se osudio sam, još ovdje na zemlji.

- Što je onda sa milionima dobrih i pravednih koji nisu imali novca ili šansu da pomažu drugima?

- Oni su saosećali sa nesrećnima i molili se Bogu za njihove duše. A dragi Bog dobro zna da bi oni pomogli drugim ljudima da su bili u mogućnosti. Ona sveštenica Melani, na primjer, još uvijek radi kao učiteljica u gimnaziji i živi od skromne plaće od koje svakog mjeseca odvoji po 150 dolara za izdržavanje petoro siro

mašne djece u svijetu. Sve svoje slobodno vrijeme provela je upozoravajući druge na ono što dolazi. Govorila im je o Bogu i njegovoj velikoj ljubavi za nas. Objašnjavala im je Isusa i njegovu žrtvu za spas svih ljudi na zemlji. Tim svojim dobrim radom, spasila je mnoge duše. Blago njoj i tisućama skromnih svećenika koji su upozoravali narod na ono što dolazi. Blago onima koji su ih poslušali, preokrenuli se i zamolili Boga za oprost. Oni će uskoro proći kroz "zlatna vrata"! Ni ti nisi bio bogat ili na nekom visokom položaju, ali si po celom svijetu pomagao unesrećene. Da si ostao u svojoj praksi skupog plastičnog kirurga, nikad ne bi shvatio tuđu nesreću. Umjesto toga, bio si spreman da sa mnom

podijeliš i ono malo uštedevine koju si imao. Takvi su potrebni Bogu.

Benet se sjeti da je pod onim podvožnjakom u Torontu?

- Zašto si me čekala?

_ zato što sam željela da ispravim sve.

DAN ČETVRTI

BAJA, ŠPANJOLSKA -11.26 h

Soledad Pena, vrlo zgodna i očuvana žena četrdesetih godina, sjedila je zavaljena u svojoj stolici reditelja elegantno prekrštenih nogu. Nikad se nije udavala, a njen privatni život bio je potpuna tajna. Kreativnog duha, često je bila pobjednica filmskih festivala, na kojima se zahvaljivala isključivo članovima svoje ekipe. Mnogi filmski radnici i glumci nastojali su da uđu u neku od njenih produkcija. Sada je umornim očima pratila završnu scenu svog najnovijeg filma "Devičanska priča".

Bila je to potresna drama o mladoj, siromašnoj i neiskusnoj djevojci koja živi u malom priobalnom mjestu. Svjesna svoje egzotične ljepote, ona stremi "visokim" ciljevima. Kada je konačno dovoljno uštedjela, našla se u ljudskoj košnici Madrida. Val modernog života ju je ponio i ošamutio. Ubrzo je shvatila da će cijena njenog uspjeha biti mnogo veća nego što se nadala. Od nje se tražila ne samo potpuna pokornost, nego i žrtvovanje svih moralnih normi. Rečeno joj je da je vrlo lijepa i da je "rođena glumica", ali da to nije dovoljno za uspjeh. Da bi se uspjelo, mora se družiti i spavati sa onima koji su već postigli uspjeh. Jer prvi stupanj uspjeha je uvući se u društvo uspelih. Neiskusna djevojka im povjeruje, ali uskoro shvaća da je prevarena kao i tisuće njenih mladih prethodnica. Razočarana u sebe i druge, ona završava pod brzim kolima Madridske podzemne željeznice. Soledad je bila čuvena po svojim humanim dramama o Judima koji su gubili korak sa sve bržim tempom modernog života.

Njeni filmovi socijalnog sadržaja, upozoravali su one na dnu beskrupuloznosti onih na vrhu. Komercijalni producenti i filmski monopolisti su je otvoreno mrzili i izbjegavali, a oni nezavisni koji su je obožavali nisu uvijek imali novca da joj pomognu. Jedina pomoć joj je dolazila od međunarodnih filmskih festivala, čiji su očajni članovi žirija tražili neku sadržinu u ispraznim filmovima takozvanog "modernog valova". Ovaj posljednji film finansirao je španjolski Fond za razvoj filmske umjetnosti.

Dok je čekala da njena ekipa pripremi posljednju scenu, Soledad je sjedila pognute glave, sa slušalicama na ušima i razmišljala. Duboko ju je potresla ova istinita priča na kojoj je bazirala svoj film. Pitala se, koliko će teško razočaranih djevojaka i mladića danas skupiti snage da napuste Madrid, a koliko njih će se pomiriti egzistiranjem na dnu života. Iz ove trenutne letargije, prenu je šuštao glas njene

asistentkinje Astrid:

-Sve je spremno!

- Daj znak za početak.

Ona podiže pogled i zagleda se preko puta u Astrid koja je davala rukom znak autobusu da krene. Vozač ga zaustavi na gradskoj stanici, a mlada glumica ude u njega. I mada je po scenariju to bila jedna od prvih scena, u filmskoj produkciji one se često snimaju posljednje. Zavisno od mjesta i vremena sadržaja.

- Mislim da s ovim treba da završimo - poruči ona Astrid u mikrofon, zadovoljna scenom.

- Stop! - dreknu Astrid, a snimatelj zaustavi kameru. To je to! - doviknu ona veselo članovima ekipe. - Nema više! Pakirajte se, idemo kući!

Začu se nekoliko veselih uzvika momaka i djevojaka koji nisu navikli na dosadnu atmosferu primorskog gradića. Svima se žurilo natrag u Madrid, da brzo nadoknade ovih deset "izgubljenih" dana. Njena dugogodišnja asistentica režije, Astrid Ojeda, priđe joj i zavalila se u stolicu do njene.

_ Volim filmove - reče veselo. - Samo na snimanju se glavna junakinja najprije baci pod vlak, pa tek onda krene na stanicu! Soledad joj uputi umoran smješak. Astrid je bila živahna djevojka čiji humor ju je često zabavljao.

- Bila si divna - pohvali je. - Nitko osim tebe ne bi bolje organizirao sve ove gradske scene. A bio je dobar i ovaj novi umjetnički direktor. Momak samo čuti i obavlja svoj posao.

- Mislim da smo ovaj put imali najbolju ekipu do sada. Ona mlada glumica se rasplakala od sreće dolje kod autobusa. Zagrlila me je i šapnula mi na uho da nam nikad dok je živa neće zaboraviti ovu šansu koju smo joj pružili. A ja sam joj savjetovala da se moli isključivo za tvoju dušu što je prošla ovako jeftino. Nije joj nitko za uzvrat zatražio da raširi noge!

- Astrid! - prekorno će Soledad. - Jesi li poludjela?!

- Zezam se, nisam joj rekla ovo zadnje.

Soledad vrati svoj umorni pogled u pravcu ekipe. Astrid završi bilješke u svojoj knjizi snimanja pa pogleda u nju. Htjela je nešto da je upita, ali odustade. Po iznenadnoj sjeti u ženinim očima, ona zaključi da nešto nije u redu. I sama je pogledala u pravcu auto-

buske stanice gdje je ekipa pakovala uređaje, a dvadesetak lokalnih radoznalaca i turista stajalo sa strane i pratilo događaje.

- Što je? - konačno se zabrinu Astrid. - Nešto smo zaboravili?

- Ne, ne, sve je u redu - odgovori joj Soledad, očiju prikovanih za nešto preko puta. - Ne znam da li si primijetila, ali od kako smo počeli snimanje u ovom gradiću, onaj visoki mladić s naočarima dolazio je ovdje svakog dana. Bio je na setovima uvijek prije nas i mirno promatrao naš rad. Eno ga i sada stoji pripijen uza zid autobusne stanice i promatra rad ekipe. Sa njim je tri dana dolazila i jedna mlada djevojka od 15 godina, najverovamije njegova mlada sestra. Putovali su biciklom, što znači da ne žive daleko. Za vrijeme pauza za ručak, on bi razmetao svoj skromni sendvič i pojeo ga sjedeći sa strane sa ostalim radozncima. Pitam se što ga to nagoni da dolazi svaki dan i pilji u nas?

- Ti si zaista izuzetna žena - gledala ju je Astrid na ivici obožavanja. - Imaš neki čudan običaj da obraćaš pozornost na stvari u životu koje drugi ni ne primećuju. Samo ti zaustaviš automobil na autoputu i odeš usred polja da razgledaš cvetič koji se ističe svojom bojom i samoćom. Čučneš tamo pored njega, miluješ ga i pričaš mu kao da je netko živo biće.

- A zar nije? - gledala je Soledad i dalje u mladića preko puta.

- Što sad namjeravaš sa tim momkom? - interesiralo je Astrid. - Da ne bi povelala i njega kući, ali ti smeta njegova mlađa sestra?

Soledad se samo nasmiješi na jetku primjedbu svoje vragolaste saradnice.

- Tako me strašno podsjeća na moju mladost. I ja sam živjela u malom gradu u koji je jednog dana došao režiser Luis Bunjuel sa velikom filmsku ekipom. Snimali su njegov posljednji film, "Nepoznat objekat čežnje". Imala sam 16 godina i kao većina šiparica sanjarila o filmskoj slavi. Jednog dana otišla sam sa grupom školskih prijatelja da gledam snimanje masovne scene na trgu. Poput ovog mladića i ja sam kao opijena cijeli dan stajala uza zid jedne zgrade i netremice piljila u filmadžije. Bila sam potpuno očarana gužvom, ekipom, sjajem filmskih zvijezda i magijom filmske produkcije. Na kraju, kada su se već svi razišli, još uvijek sam stajala sama, pripijena uza zid i pijana od sreće što sam prisustvovala istorijskom događaju u našem malom mjestu. Kao ja sada ovog mladića i slavni

režiser je primijetio mene. Kupio je veliki sladoled na čošku Kod prodavača s kolicima i donio mi ga. Pomislila sam da ću izgubiti svijest od prevelike časti. Dao mi je sladoled i pitao me kako se zovem, a onda mi rekao: "Soledad, ti si vjerojatno buduća velika filmska zvijezda Španjolske!"

Astrid ju je promatrala širom raširenih zjenica.

- Nisi mi nikad o tome pričala. Luis Bunjuel ti je osobno kupio sladoled kad si imala 16 godina?!

Soledad je konačno pogleda.

- Tek kada sam primila svoju prvu filmsku nagradu u San Sebastijanu, sjetila sam se tih Bunjuelovih reci i potpuno ih razumjela. Samo on je shvatio moju opsesiju filmom i prerekao mi budućnost. Zato idi sad do onog mladića i reci mu da ga pozivam na ručak u hotel u kojem smo odsjeli. Odvedi ga tamo za naš uobičajeni sto i pobrini se da sjedne između mene i glavne glumice. Pridružit ću vam se tamo čim završe pakovanje. Astrid ju je malo gledala, onda ustade i uputi se preko kaldrmom popločane ulice. Dok je prilazila mladiću, s njim razgovarala i rukom mu pokazivala u njenom pravcu, Soledad ih je mirno promatrala iz svoje stolice.

Točno u podne na vratima glavnog salona za ručavanje, pojavila se Soledad sa svojim šefom ekipe. Karlosu Mendози je ovo bio već treći film sa Soledad. Bio je vrlo metodičan direktor filma i organizator bez premca. Soledad je rado zadržavala oko sebe vrijedne i proverene članove ekipa. Još u hodu ona primjeti da je Astrid dobro razximela njenu želju. Skromni mladić s naočarima sjedio je između nje i mlade zvijezde filma, Viktorije Martinez, koja mu je nešto živo objašnjavala rukama. Ugledavši svoju šeficu kako im prilazi, Astrid ustade i pomjeri se za jednu stolicu.

- Soledad, - pokaza ona rukom na mladića koji ustade, gospodin Manolo Groso!

Soledad i mladić se rukovaše i ona se spusti u stolicu do njega. Ako bismo rekli da su Manolova osjećanja tog trenutka dostigla točku ključanja, uveliko bismo ih potcenili. Mladić je bukvalno lebdeo na sedmom filmskom nebu, okružen zvijezdama. Karlos Mendoza sijede preko puta njih, između Astrid i direktora fotografije Antonija de Ande, tihog profesionalca pedesetih godina. Pošto je pokrila krilo velikom salvetom i provjerila svoj pribor za je] Soledad

pogleda u ukočenog momka do sebe.

- Vi se možda pitate zašto sam vas pozvala za naš sto otpoče ona tihim glasom, kako ne bi remetila diskusiju ostalih - Pa, priznajem, iznenađen sam. Soledad se odmah svidio način njegovog izražavanja. Bio je to jasan znak da je momak obrazovaniji nego što izgleda.

- Primijetila sam da ste nas svakodnevno promatrali, što me je podsjetilo na moje prvo iskustvo sa filmskom ekipom. Poželjela sam da čujem što je "vas" teralo svih ovih dana da dolazite ovamo?

-Lud sam za filmom - reče on prosto. - Od petnaeste godine vodim uredan dnevnik sa listom svih filmova koje sam do sada gledao. Tri tisuće osamdeset i dva.

- Koliko ste stari?

- Dvadeset i sedam.

- Šta ste završili?

- Gimnaziju u ovom gradu koju još pohađa moja sestra, a onda sam nastavio studije žurnalistike u Madridu, koju nažalost nisam uspio završiti.

- Šta je bio razlog?

- Kada nam je majka umrla prije sedam godina, morao sam prekinuti studije i vratiti se da vodim brigu o mlađoj sestri.

- Vidjela sam je. Vrlo slatka djevojka. Zastoje niste povelili sa sobom u Madrid i nastavili studije?

- Nisam imao sredstava. Jedva sam školovao sebe, uvečer radeći kao konobar u jednom baru. A Karina je imala svega osam godina. Nisam želio da ugrozim njen normalan razvoj i školovanje zbog svojih ambicija.

- Od čega se izdržavate?

- Posedujemo kuću i vinograd u obližnjem selu i prodajemo vinari. U slobodno vrijeme pišem kratke priče koje šaljem ^ Aioffl magazinu u Madrid. Od tih prihoda možemo ovdje skromno da živimo.

- Zašto ne prodate to imanje i odete u Madrid?

- Nismo imali mogućnosti. Lokalna vinara, najveći gazda u gradu, nudi nam za imanje i kuću svega 16.000 eura. Tako smo sestra i ja odlučili da ostanemo ovdje, jer s tim novcem ne bismo u Madridu dugo opstali.

- Vrlo jasno se izražavate - zaključila Soledad. - Mora da vam je

žurnalistika išla od ruke.

- Kažu da sam bio najbolji u klasi - saže on skromno glavu.

- Moj bivši profesor me preporučio magazinu za koji sada honorarno pišem. Ne plaćaju mnogo, ali svaki euro nam dobro dođe.

Soledad ga je kratko proučavala pa upita:

- Jeste li ikad razmišljali da napišete nešto za film?

- To mi je od malena bio san - pogleda je Manolo pravo u oči.

- Pa zašto ne pokušate?

- Upravo sam završio svoj prvi scenarij za dugometražni film. To je i bio glavni razlog mog svakodnevnog dolaženja ovamo. Pažljivo sam pratio događaje na vašem setu, beležio važne stručne izraze i rad ekipe, a onda sve to uvečer kod kuće unosio u moj scenarij. Želio sam da moja priča zvuči profesionalno. Producenti ne vole nejasne opise i konfuzne dijaloge.

- O čemu se radi u toj vašoj filmskoj priči - upita Soledad.

- O čuvenom slikaru u godinama koji se poslije smrti voljene žene povukao iz grada u malo primorsko selo i tamo bukvalno zakaluđerio. U kući, nedaleko njegove vile, živi sa svojim djedom siromašna mlada djevojka stara 16 godina. Priča počinje scenom u kojoj djevojka slikaru donosi tanjur svežih trešanja u znak pažnje i dobrodošlice. U toku razgovora, djevojka se raspituje da li mu možda treba pomoć u kući. Po prirodi prgav i uobražen sla slikar ne može da odoli devojčinoj prirodnoj ljupkosti i radoznalo uskoro dolazi do neminovnog prijateljstva. On prepun iskustva a mlada djevojka žedna njegovog znanja. Druženje s njom mu pomaže da shvati da još nije ni duhovno ni kreativno mrtav, da još uvijek nekom treba...

- Prestanite! - uzbuđi se Soledad odjednom, što privuče pozornost prisutnih. - Ne govorite mi dalje! Kad mogu da pročitam vaš scenarij?

- Kad god želite, gospođice.

- Čim završimo ručak, otići ćemo do vašeg imanja. Želim da ga pročitam prije odlaska za Madrid.

- Onda vas molim da mi dopustite da odmah odem i obavijestim Karinu o vašem dolasku. Živimo u selu Kasa Loma, oko šest kilometara odavde. Selo ima svega tridesetak kuća, a naša je na najvišoj koti iznad sela, broj 27.

- Dogovoreno, - složi se uzbuđena Soledad.

Manolo ustade, svima se ljubazno nakloni i napusti sto.

- Što se dogodilo?! - razrogači Astrid svoje krupne oči sa druge strane stola.

- Ne pitaj! - gledala je Soledad "kroz nju". Mislim da sam upravo naišla na priču za moj sljedeći film.

Odmah poslije ručka, pet kamiona ekipe i dvanaest privatnih automobila, napustiše malo primorsko letovalište. Postoje isplatila sve općinske dozvole i druge lokalne troškove, Astrid se vrati pred hotel po Soledad. Ova ju je čekala na terasi, razmišljajući da li ima dovoljno snimljenog materijala za uspješnu montažu filma. Iz misli je trže nečiji oštar zvižduk. Ona veselo pogleda u Astrid koja je sjedila u njenom luksuznom "mercedesu" i pokazivala prstom na svoj ručni sat. Soledad ustade, ostavi novčanicu od pet eura na stolu i uputi se laganim koracima do trotoara.

- Oprosti što kasnim - jadona joj se Astrid. - Opštinari nisu H da mi izdaju priznanicu dok ne provjere da li sam sve isplatila, bez svih tih priznanica Fond nam neće dati ostatak novca za završetak filma.

- Ne žesti se, Astrid - tešila ju je Soledad njenim staloženim, mirnim glasom. - Odmah po dolasku u Madrid, Antonio će osobno nrediti negative laboratoriji na razvijanje, a Karlos i fotograf ekipe odmah šalju nove fotose našem američkom distributeru elektronskom poštom.

- Bojim se da im to neće uspjeti - namršti se Astrid.

- Što ti sad to znači?

- Već dva dana ne rade međunarodne telefonske veze, a više se ne može gledati ni jedan satelitski televizijski program. Svi ekrani se "plave"!

- Da, nešto su o tome pričali jutros na radiju - sjeti se Soledad. - Ni ja nisam uspjela da vidim televizijski program, ali je radio govorio o nekakvim sunčevim talasima koji su privremeno onesposobili zemaljske satelite.

- Bar ćemo se malo odmoriti od invazije telefonskih poziva i loših holivudskih filmova! - primjeti Astrid suho.

Vozile su se vijugavim asfaltnim putem prema sjeveru uz prekrasnu špansku obalu. Soledad je sjedila zavaljena na prednjem sjedištu i promatrala pejzaže.

- Bili smo tako blizu Ibice, - glasno je negodovala, - a nismo uspjeli da skoknemo bar na jedan dan. Planirala sam da počastim ekipu

jednom kratkom ekskurzijom, ali sam na vrijeme uvidela da nam je budžet bio pri kraju.

Astrid je zamišljena vozila.

- Što se našeg budžeta tiče, nisam još imala snage da ti kažem lošu vijest.

Soledad polako okrete glavu prema svojoj saradnici.

- Jutros sam razgovarala sa distributerom Rikardom tiljom. Ta stara drtina sad kaže daje film politički "prevruć" i da on povlači svoju ponudu za bioskope. Rekao mi je da misli da ćemo u najboljem slučaju završiti u vidio klubovima i na televiziji!

- Kontaktirala si Kastilja za distribuciju filma?! – zapanji se Soledad.

- A koga ću drugog? Kastiljo je jedan od rijetkih distribu tjera koji primaju nezavisne produkcije poput naših.

- To nije dobro, Astrid! Ukoliko ne osiguramo špansku distribuciju, Fond nam neće isplatiti ostatak budžeta. Sa čime da završim post-produkciju?! Čim se vratimo u Madrid, počet ću da kontaktiram nezavisne vlasnike kina.

- Ne znam što Kastiljo ima protiv tebe i tvojih filmova, ali insistira da iz filma izbaciš sve one "bljuvotine seksualne prirode" o producentima filmova, muzike i visoke mode.

- ??? on to govori o beskrupuloznoj seksualnoj eksploataciji mladih, naivnih talenata? - čudno se nasmiješi Soledad. Vjerojatno je u filmu prepoznao i sebe, pa ga je zbolela istina. Stari pokvarenjak očigledno ne može da mi oprostí što sam ga onako gadno ošamarila.

- Ošamarila si Kastilja?! - Astrid gotovo izgubi kontrolu nad volanom.

- Da, Astrid i sad vidim kako mu se lice još uvijek crveni.

- Kad se to dogodilo?! - gorela je Astrid od nestrpljenja.

- Pre punih dvadeset godina, - uzdahnu Soledad. – Završila sam Akademiju dramskih umjetnosti i sa ostalim studentima tragala za bilo kakvim poslom u svojoj struci. Netko me poslao Kastilju, tada još nepoznatom producentu "B" filmova. Pošto me je bezobrazno odmerio od glave do peta, otkopčao je šlic i bez ikakvog stida mi objasnio da moja filmska budućnost zavisi od moje vještine "pušenja" njegovog privatnog dijela. Ja sam mu prišla sa smeškom, ošamarila posred onog rošavog lica i istrčala van. Soledad" uzbuđivala se Astrid. - Pa zašto mi to nisi ispričala?

Većina njih nema apsolutno nikakav talent nego želju za osobnom

moći i neograničen seksualni apetit To je nisko tražiti od mlade osobe seksualne usluge da bi im se pomoglo da krene u život. Samo nemoralni tipovi poput Kastilja mogu sebi da dozvole takve gadosti

Manolo i Karina otvore Soledad vrata.

- Dobro došli! - pozdravi je.

Soledad se pozdravi sa djevojkom koja joj stidljivo prihvati ruku. Astrid je još uvijek sjedila u automobilu. Soledad je pozove rukom da im se pridruži.

- Izvolite, uđite! - ponudi ih mladić rukom prema ulazu u kuću.

- Manolo, - predloži Soledad, - kako bi bilo da ja ostanem ovdje na ovoj predivnoj terasi i pročitam scenarij, a ti i Karina prošetajte Astrid po imanju i okolini.

Karina uđe u kući i iznese veliku zdjelu sa voćem i flašu krem sode. Soledad se udobno namesti u staru pletenu fotelju i punim plućima udahnu svjež popodnevi zrak. Manolova kuća je bila na najvišoj koti u selu i sa terase se pružao neopisiv pogled na more i obalu.

- Scenario - vrati se mladić sa grubo ukoričenom skriptom od 90 stranica. - Još mu nisam dao radni naslov.

Soledad izvadi iz tašne svoje naočale za čitanje pa ih pogleda preko okvira.

- Gubite se! - našali se.

Ona pričekala da se trojka udalji iza kuće, pa otvori prvu stranu. U filmskom svijetu vlada pravilo: ako se ništa "važno" ne dogodi na prvih pet stranica scenarija, priča nije vrijedna pažnje. Manolu je ovo očigledno bilo poznato, jer njegova priča počinje sahranom slikareve supruge, odnosno razlogom njegovog povlačenja u izolaciju. Scenarij je bio pisan jasnim jezikom, a dijalozi gotovo sa poetskom jednostavnošću. Već poslije treće strane, Soledad je bila duboko zaljubljena. Priča je na divan način govorila o ljudskoj samoći i bespomoćnosti, o čovjeku koji umire prije smrti. A prijateljstvo slavnog slikara sa mladom seoskom djevojkom graničilo se sa vanzemaljskim. Da li je autor mislio na svoju ljupku sestru kada je opisivao mladu junakinju filma, pitala se Soledad. Mora da se i Karina tako ljupko izražavala i ponašala u životu.

Soledad je jedino zbunio karakter slikara, čovjeka šezdesetih godina, pitala se, otkud mladiću Manolovih godina takvo životno

iskustvo?

Mora da je zaista gledao puno filmova, mnogo čitao i razmišljao o životu.

Četrdesetak minuta kasnije, Soledad zaklopi skripta i zagleda se u sunce koje se spremalo na zalazak. Ubrzano je disala, još uvijek uzbuđena od svog novog filma koji je upravo "vidjela". Manolo je bio jedan od onih rijetkih autora koji događaje opisuju "vizualno".

- Ah! - primjeti ona kako se troje penje putem od sela. - Ta gdje ste tako dugo?

- Kako gdje smo, - protestirala je zadihana Astrid. - Zar nas nisi istjerala?

Astrid se umorna skljojka u drugu pletenu fotelju i zagleda u svoju šeficu.

- Šta je - upita ona. - Kako ti se čini?

Soledad se zagleda u Manola koji je stajao sa sestrom ispred njih.

- Manolo, ovo je najljepša priča o ljudskim odnosima koju sam ikad pročitala. Ja već dugo tragam za sličnim sadržajem i spremna sam da vam ponudim za autorska prava 20.000 eura. Mladić je mislio da će propasti u zemlju, a Karina otvori njena mala ljupka usta. Soledad se tu okrete zapanjenoj Astrid.

- Idi molim te do kola i donesi mi prazan formular ugovora o autorskim pravima - zamoli je, pa vrati pogled na Manola.

- Potpisat ćemo sada ugovor, a moj odvjetnik će vam poslati ček poštom u toku sljedećih nedjelju dana.

Manolo se lagano spusti na drveni tronožac pored kolonade terase. Trebalo mu je izvesno vrijeme da dođe do reci.

- Gospođice, vi dobro znate da mi ne morate platiti toliku cijenu - promumla on. - Za prvi scenarij se plaća mnogo manje. Ja ću pasti sa ove stolice i ako mi ponudite 5.000!

- I tu nepravdu želim da ispravim ovom svojom ponudom. Dobro mi je poznata nepoštena praksa nekih filmaša da otkupe kvalitetne priče za male pare, samo zato što su autori "nepoznati"! Ovo je originalna priča, kreativno napisana, a dijalozi su čista poezija. Naravno, ja ću s vašim odobrenjem malo presložiti neke scene i dramski ih doterati, što rade mnogi reditelji. Manolo, ne znam da li vjerujete u Boga, ali sam uvjeren da vas je baš On poslao da gledate naše snimanje u Baji!

JADRANSKO MORE -19.45 h

Noć je bila hladna, ali bez ijednog oblačka na nebu. Mirnom morskom površinom koja se presijavala na jasnoj mjesečini, plovio je nosač aviona Nimic. Na pristojnoj udaljenosti pratile su ga tri fregate i jedan razarač. Konrad Stivenson, admiral američke Šeste flote, sjedio je u kožnom sjedištu kapetana broda i palio svoju omiljenu kubansku cigaru. Njegov ađutant mu je pred polazak na put kupio kutiju od dvadeset komada na crnoj burzi. Iza njegovih leđa, stajao je kapetan nosača, Džems Grant. Admiral izvadi iz usta cigara i razgleda je sa obožavanjem notornog pušača.

- Nikad mi neće biti jasno zašto još uvijek držimo taj prokleti embargo na Kubu! - jadikovao je.

- Ali vi ste očigledno pronašli način da ga izbjegnute! šalio se kapetan.

Ćutke su promatrali mesečinom obasjanu palubu ogromnog broda. Na mostu se nalazilo još nekoliko časnika i kormilar. Dolje na palubi jedva se primećivala slaba delatnost. Poredani, jedan do drugoga, stajali su šest aviona uvijek spremnih za nužno polijetanje. Stivenson povuče jedan dim, pa upita:

- Kapetane, da li se vi ikad selite kad sjedite u ovoj stolici, kakva razorna moć se nalazi u vašim rukama? Da li vama ide u glavu da bismo vi i ja, samo sa ovim nosačem, 125 presretača na njemu i svim raketnim projektilima, potopili ćelu Hitlerovu i japansku flotu za jedan dan!

- Da, razmišljam ponekad o lome.

- A da H se tada selite da sva ova preskupa tehnologija i sila ne bi vrijedile ni pišljivog boba ukoliko se prekinu veze sa naš vojnim satelitima, koji nas vode svojim elektronskim očima i kljukaju stotinama važnih informacija?

- Moram da priznam, tada me uhvati panika. Kao ova dva zadnja dana od kako su nam se prekinule veze sa satelitom koji nas nadleće.

- Ne brinite, kapetane. Gore na nebu već leti zrakoplov sa radarom koji pokriva jadransko područje za slučaj nužde. Grant kratko razmisli da li da mu prizna i svoju drugu bojazan, onu koja se odnosila na sve izrazitiju agresivnost njegove zemlje. On je bio odgojen u duhu "odbrane" demokratije, a ne njenog "oružanog

nametanja" drugim narodima.

- A pitam se ponekad i što bi se dogodilo ako jednog dana dođe na vlast naše nacije neki neodgovoran tim političara i preračuna se u globalnoj igri šaha.

- Nikad, kapetane! - odbi admiral mračnu primjedbu. - U demokratijama se nikad neće dogoditi slične tragedije. Samo u diktaturama se događaju. Sjetite se iračkog diktatora Sadama i njegovih čuvenih ratnih poraza. On je bio pravi stručnjak za ratne i političke promašaje. Vi dobro znate da Kongres ima uvijek u pripravnosti

nekoliko jasnih zakonskih "osigurača", ukoliko bi nekom od naših predsjednika iznenada pozlilo u glavi!

Kapetana Granta je veoma kopkao nenajavljen dolazak admirala na njegov brod, ali nije znao odakle da počne.

- Može li se znati, admirale, razlog ove vaše iznenadne posjete?

Prije no što će mu odgovoriti, Stivenson povuče još jedan dim, pa pogleda na svoj kvarcni ručni sat.

- Ne mogu vam ništa reći dok ne pozvoni telefon ispred vašeg sjedišta.

- Molim vas ne pravite me nervoznim. To je direktna veza sa sekretarom odbrane u Pentagonu!

- Točno - potvrdi admiral. - Mnoge stvari će vam biti jasnije kad dobijem od njega odobrenje.

Pomislivši da nije u pitanju neka njemu još nepoznata vojna vježba, Grant je naprezao oči da bolje vidi što se događa dolje, na opusteloj palubi. Njega poče da nervira neobična tišina i prestanak aktivnosti. Otišao je do velikog radarskog ekrana, usred komandnog mosta, i pogledao preko ramena dežurnog časnika. Svjetlucalo je samo nekoliko signala, uobičajenog pomorskog prometa. Tankeri su bili označeni svojim, a civilna plovidba svojim kodovima. Grant se vrati admiralovoj stolici.

- Kad spomenuste one vojne satelite, - pokuša on ponovno, -već dva dana nismo u stanju da primamo bilo kakve informacije. Služimo se samo starim avionskim radarom direktno iznad nas, što znači da nas može vrlo lako iznenaditi bilo čija balistička raketa. Da ne spominjem ono najgore, - našali se Grant na silu, posada je u potpunom "mraku" što se tiče sportskih događaja! Na televiziji vidimo samo par

lokalnih stanica. Što se gore događa, admirale?!

U tom se začu rezak zvuk telefona...

- Stivenson ovdje! - javi se admiral osobno i ostade slu šajući nekoliko dugih trenutaka. - Razumijem, gospodine sekretare!

On lagano spusti slušalicu i pogleda u Granta pored sebe.

- Interesovali ste se za satelitske veze, kapetane? Tek Sada mogu da vas obavijestim da su svi naši i strani, vojni i komercijalni sateliti izbačeni iz upotrebe prije dva dana. Potpuno mrtvi.

Kaput! - prede on prstom preko svog vrata.

- Gospodine admirale, - osloni se Grant rukom o ivicu kontrolnog panela, - molim vas nemojte me plašiti!

- Ne brinite, kapetane. Jer ako su svi sateliti mrtvi, tko bi se dovoljno lud usudio da otpočne globalni rat!

Grant je lagano dolazio sebi. 6dnički test da vidimo što će se dogoditi. Svih deset je uništeno

- To onda znači da su lokalni televizijski izvještaji u pravu kad tvrde da je našu stratosferu ošinio jak sunčev val magnetskom zrakom zapaljeni su im rezervoari s gorivom! Zamislite što bi se dogodilo da jedan takav zrak slučajno zaluta u jedno od naših skladišta streljiva, goriva ili pogonski reaktor!

- Admirale! Molim vas hitno siđite dolje!

Konrad Stivenson odloži u pepeljaru svoju cigaru i ogrne se vojnim zimskim kaputom. Tromo se spuštao stepeništem palube, dok su mu se najcrnje misli muvale po glavi. On se dugim koracima uputi prema grupi svojih časnika.

- Admirale! - pode mu Grant u susret. - Nešto je zapalilo desnu metalnu stranu pramca i sve više je žari!

- Kapetane o čemu to govorite? Kako može bilo što da zažari čeličnu oblogu debelu četiri inča?!

Umjesto odgovora, Grant mu pokaže rukom da se sam uvjeri. Admiral se spusti na koljena i nagnu da bolje vidi o čemu se radi. Dolje, ispod njega, par metara iznad vodene površine, lagano se širio usijani krug od nekih pola metra u promjeru. Bio je to vrlo loš signal i admiral odmah pomisli na "one gore"!

- Nemoguće! - pogleda on u Granta pa natrag u opasno usijanje.

- Da pozovem pukovnika Mekintoša? - ponudi se Felicija.

- Molim vas! - pogleda je Grant sa zahvalnošću.

Mekintoš je bio nuklearni inženjer odgovoran za održavanje pogonskog reaktora broda. Dotrčao je za svega dva minuta. On se spusti na koljena pored admirala i zagleda u sve sjajniju površinu usijanog metala.

- Nešto izaziva lančanu reakciju u metalu! - odmah zaključi. - Ako ovo usijanje nastavi da se širi, bojim se admirale da će metal početi uskoro da se topi!

- Što vas navodi na ovakav zaključak? - upita ga admiral ne skidajući očiju sa usijanog kruga ispod njih.

- Nuklearna fizika mi je uža specijalnost. Nije mi poznato što je izazvalo ovu reakciju, ali sam uvjeren da se radi o nama još nedovoljno poznatom procesu fuzije!

Smrtno bleđ, Stivenson je piljio u časnika. On se tromo uspravi i podiže pogled u pravcu sjajnog Mjeseca. Promatrao ga je gotovo sa religioznom zanosom. Samo kapetan Grant je razumio očajni pogled ratnika čija bitka ovisi o dobroj ili lošoj volji "neba".

- Kapetane, - povuče on Granta u stranu pa nastavi tihim glasom - naredite smjesta hitnu evakuaciju broda! Ovaj nosač će potonuti kroz nekoliko sati a samo vi i ja razumijemo zašto! Momentalno zaustavite i osigurajte reaktor! Probajte da spasite što više aviona! Obavijestite našu pratnju o situaciji i upozorite brodove da ostanu na pristojnoj udaljenosti! Ovdje će uskoro doći do katastrofalnih eksplozija!

Grant proguta pljuvačku, pa se okrete Mekintošu iza njih: Pukovniče, osobno se pobrinite da se reaktor momentalno ugasi i osigura za slučaj potapanja broda!

Onaj je stajao ukočen, onda naglo potrča natrag prema mostu.

- Poručnice, - pogleda Grant u zabrinutu Feliciju. - Hitno siđite s ovim momcima na treći donji kat i potražite u magazinu za hranu ovu usijanu mrlju na desnom boku! Probajte je nečim zaustaviti! Biću gore na mostu!

Grupa se rastrča po palubi, a Grant još jednom klekne na ivicu palube i saže se da vidi kako napreduje lančana reakcija usijanja. Širila se sporo, ali sigurno.

- Ovo je prosto nevjerovatno! - osvrte se on prema Stivensonu koji je stajao iza njega. - Kako može bilo što da iz čista mira istopi sedam centimetara debeli čelik?!

- A tko vam kaže da smo u "miru", kapetane? - zloslutno će admiral.
- Sudeći po svim dosadašnjim znacima, uskoro ćemo "iti u najkraćem ratu u povijesti naše civilizacije, i najvjerojatnije, posljednjem!

Primjedba podsjeti Granta na realnost situacije i on skoči na noge. Dok je trčao prema komandnom mostu, Stivenson ga je sledio žurnim korakom, zabrinut i duboko zamišljen. Još nije stigao ni do prvog stepenika kad brodom odjeknuše prvi kratki signal uzbune kakva se pušta u slučajevima stanja ratne opasnosti. Dok se peo stepeništem, uzbuna prestade a iz svih zvučnika začu s uzbuđeni glas kapetana Granta:

- Govori vam kapetan Grant! Na brodu je došlo do vrlo kritične situacije! Sva posada, ponavljam, sva posada neka se momentalno pripremi za hitnu evakuaciju broda! Kapetane Blejk pripremite vaše pilote i hitno dođite na most. Pokušat ćemo da spasimo što veći broj aviona! Cjelokupno osoblje za lansiranje aviona poziva se hitno na palubu! Ovo nije vježba! - završi on. Ponavljam, ovo nije vježba!

Samo što je on završio, opet se začuše, u prekidima, reski signali sirena. Admiral koji se u međuvremenu popeo na most, vrati se u kapetanovu stolicu. Odlučio je da smjesta pozove sekretara odbrane i obavijesti ga o smrtnoj opasnosti. Tko zna koliko će još raznih brodova noćas potonuti, pitao se. On zgrabi telefonsku slušalicu i odmah dobi vezu sa Pentagonom. Kratko je raportirao

o nemilom događaju zapanjenom Vudikeru koji za trenutak izgubi moć govora...

- Gospodine sekretare, - morao ga je podsetiti, - što predlažete?

- Pristupite proceduri evakuacije broda - prokrklja onaj konačno. - Pozvat ću odmah admirala Antonija Balsama u NATO bazi u Avianu i zamoliti ih da oslobode pistu za naše avione. Admirale, preklinjem vas gledajte da izgubimo što manje aviona! I neka vam Bog pomogne!

Teško je opisati "gužvu" koju prave ekipe za lansiranje aviona sa paluba ogromnih nosača. Teško je opisati "organizovanu paniku" neupućenom posmatraču. Od nekoliko tisuća članova posade velikog nosača aviona, svaki član točno zna svoje zaduženje i nikoga ne mora da pita što da radi u slučaju nužde. To su izuzetno uvježbane ekipe stručnjaka, od kojih svaki zna napamet svoj

zadatak. Da bi se lasnirao jedan F-15 sa palube nosača veličine "Nirnica" 53 člana posade direktno su uključena u taj proces.

Kroz svega šest minuta, već je poletio prvi zrakoplov, a iza njega po jedan svaka dva minuta, koristeći obje uzletne staze. Parni katapult za lansiranje su pištali, motori grmjeli, a sirene za uzbunu vrištale iz sve snage. I mada su tri lifta-platforme dizale nove avione na palubu, admiral zaključi da neće biti u stanju da spasi sve avione. Pri pomisli da će uskoro potonuti milijarde dolara vojne opreme i da je on tu nemoćan da bilo što uradi, on se sav strese od jeze. Iz ovih košmarnih misli, trže ga rezak zvuk kapetanovog telefona...

- Kapetan ovdje! -javi se Grant i ostade da sasluša nečiju uzbuđenu poruku.

- Razumijem, - reče prigušeno i spusti slušalicu.

- Tko je to bio? - uzbudi se Stivenson.

- Felicija... Kaže da se metal počeo topiti, baš kako je Mekintoš prorekao. Rupa je već široka jedan metar u promjeru. Nikakva sredstva za gašenje požara ne mogu je zaustaviti!

- Naredite hitnu evakuaciju broda sa bočnih rampi kako ne bismo ometali uzlet aviona na palubi.

Grant odmah dohvati mikrofon i poče da izdaje naređenja. Trideset minuta kasnije, palubu je već napustilo 18 aviona, a helikopter spreman da evakuira komandno osoblje čekao je na kraju palube. U gumenim čamcima se već nalazilo preko tisuću i po članova posade, a nove stotine su uskakale i odmah se udaljavale od ogromnog broda. Svih pet helikoptera se podiglo sa svojih platformi na pratećim brodovima i osvetljavalo im evakuaciju svojim snažnim reflektorima. Gužva je dostigla svoju kulminaciju, kad na komandnom mostu ponovno zazvoni kapetanov telefon...

- Kapetan ovdje! - javi se Grant.

Dok je slušao nečiji uzbuđeni izvještaj, Stivenson je stao pored njega napeto ga promatrajući.

- Nevjerojatno, - reče Grant slabim glasom i spusti sluša licu.

- Što je, kapetane?! - nestrpljivo će Stivenson.

- Prosto nevjerojatno! - ponovi Grant. - Felicija mi javlja da se topljenje zaustavilo samo od sebe! Rupa već ima u promjeru gotovo pet metara, a odjeljenje povremeno zapljuskuju najviši valovi.

Felicija kaže da će pumpe biti potpuno dovoljne dok se ne dovučemo

do prve luke u Italiji.

Kratko su se bez reci promatrali, onda kapetan primjeti:

-Admirale, imali smo noćas veliku sreću! Da su nas pogodili samo pet metara niže, ova grdosija bi već tonula! A da su nas slučajno zapalili, samo dvadeset metara prema sredini, lančana reakcija streljiva raznijela bi nas u komade! Na sreću, pogodili su nas u bok magacina za snabdjevanje!

- Ne kapetane, - čudno se osmehnu Stivenson. - Uopće nije u pitanju sreća! Naš nevidljivi protivnik je "tačno" znao gdje se što nalazi na ovom brodu. Ovu "bezopasnu" rupu su nam napravili namjerno, kako bismo bolje razumjeli s kim imamo posla.

Vratite natrag posadu, a ostatak aviona nastavite da šaljete u bazu Aviano. Za svaki slučaj, mada mislim da nam više ne prijete ozbiljnija opasnost.

Admiral izađe na balkon mosta, podiže kragu i poče da pali novu cigaru. Ruke su mu se vidno tresle. On uvuče prvi dim, pa pogleda u pravcu vedrog, zvjezdanog neba.

- Okej, momci - poruči "onima gore". - Primili smo vašu poruku! Što sad?!

DAN PETI

NJEMAČKA - 9.45 h

Horst Lipman, inspektor policije u Minhenu i šef odeljenja za suzbijanje dečje prostitucije i pornografije, pažljivo je posma-trao veliku zgradu sa druge strane parkirališta i srkutao vruću katu. Bila je nedjelja, vrlo hladan novembarski dan. Do njega je sjedila mlada inspektorica sekcije, Uta Holinger, rasna plavuša tridesetih godina. Često se prurušavala u "prostitutke" kada je odjeljenje željelo da dođe do važnih informacija.

- O čemu se radi? - pogleda Horst u svoju znatno mladu kolegicu.

- Kao što znate, ovaj "Salon za masažu dama i gospode",

- ragala se Uta naslovu, - držimo na oku od kako smo primili onu anonimnu poruku. Danas sam vas dovela na mjesto događaja jer smo došli do vrlo neprijatnih otkrića i sada su mi potrebna vaša uputstva i odobrenje za dalju akciju.

- Pročitajte mi je još jednom tu poruku - zamoli Horst. Uta izvadi iz notesa komadić presavijene papira i počne da mu čita:

"Preklinjem vas pozovite policiju i recite im da nisam ovdje svojom

voljom. Moja maloletna kćerka se također nalazi zatočena u M podrumske prostorije gdje je svakodnevno siluju mušterije ovih ruskih gangstera. Tuli Morita."

- Tuli Morita?! - upita se Horst poluglasno.

- Nestala japanska manekenka - obavijesti ga Uta. – Njihova ambasada se interesirala za njen nestanak prije šest mjeseci. Došla je sa kćerkom, djevojkom od 16 godina, također manekenkom za odjeću mladih, da u Njemačkoj potraže posao modela visoke mode. Ali izgleda da su ih ruski gangsteri namamili u svoj salon gdje ih drže silom. Ovo su fotografije majke i kćerke sa jedne modne revije u Tokiju - pruži mu ih Uta na uvid.

- Kako ste došli do ovih fotografija? - želio je da zna inspektor.

- Čim smo primili poruku, prije nedjelju dana, odmah sam pročešljala kompjuterski vebsajt Interpola a ovu kuću stavila pod prismotru. U pitanju je očigledno drsko otmica dvoje stranih građana, od kojih je jedno maloletno.

Horst je studirao kolor fotografije.

- Djevojka izgleda kao da ima svega 13 godina, a njena majka jedva dvadesetak.

- Japanke i žene iz jugoistočne Azije dugo izgledaju mlađolike. Zato i vlada za njima velika potražnja u pornografskim krugovima. Naročito su tražene vrlo mlade Japanke, poput ove djevojke, koje oblače u pikantne odore školskih učenica i fotografiraju u raznim erotskim pozama za potrebe bogatih pedofila ili porno časopisa.

Horst Lipman je bio po ubedenju idealista i kao takav veliki humanista. Prije deset godina ostavio je svoju unosnu advokatsku praksu i pristao da vodi ovo novo odjeljenje Minhenske policije. Odjeljenje je bilo poznato po vrlo kreativnim upadima u razne "salone za masažu" koje su vodili uglavnom strani gangsteri, organizovani kriminalci. Pored zgodnih mladih djevojaka, tu su često radile i žene koje su sa sobom dovele i svoju djecu, uglavnom dječake i djevojčice od devet do dvanaest godina. Ne treba ni spominjati da su i ova jadna djeca bila često primorana da "poziraju" ili prostituišu svoja mlada tijela za razne porno časopise ili video produkcije. Ove prljave zarade bile su ogromne i millionske.

To je bilo vrlo teško dokazati. Gangsteri su bili vrlo spretni da ne ostave dokaze za kriminalno gonjenje.

- Zar bi trebalo da ga znam?

- Ne vjerujem. S ovim se ne srećemo često po hodnicim sudova u koje mi dovodimo kriminalce. Sjetila sam ga se jer je njemu nedavno pisalo u novinama. Maks Šroder je jedan od pet sudac Vrhovnog suda Bavarske!

Horst odloži lonac s kavom na vozačku tablu ispred sebe

- Vi se šalite! - zaključio on svojim dubokim glasom.

- Upravo se nalazi u salonu i kroz nekoliko minuta pojaviće se na ulici.

- Možda sucu naprosto odgovara masaža i nježan dodir mladih ženskih ruku - pokuša Horst da ga opravda. - To što je sudac vrhovnog suda, ne znači da ne srne povremeno otići na terapiju masaže.

- U toku ove nedjelje, Šroder je posjetio salon dva puta. Ovo mu je treći put. Naredila sam našem agentu da ga prati. Sudac uvijek dolazi tramvajem i ide pješice do salona. Znači brine se da mu netko slučajno ne ubilježi registarski broj automobila! nagađala je Uta. - Na povratku kući, svratio je do jednog štanda s novinama i tamo podigao veliki koverat od žute manile. Kada se naš agent vratio i legitimisao prodavača, ovaj mu je priznao da se u kovertu nalaze ilegalni ruski i japanski porno-časopisi sa golicavim slikama veoma mladih djevojaka i starijih djevojčica. Prodavač nije imao pojma tko je Maks, ali je potvrdio da ih redovno kod njega kupuje "ispod tezge" već preko godinu dana!

-1 opsesija i lakomost su uvijek bile jače od predostrožnosti kiselo se nasmiješi Horst. - Svi ti izdavači dobro znaju da po zakonu njihovi modeli moraju biti stari najmanje 18 godina.

- Naš sud je utvrdio da su neki ruski modeli bile djevojke mlade od 16 godina i zabranio je prodaju. Ispod tezge sad koštaju 100 eura po komadu! Oni japanski su još skuplji, jer Japanci ne dopuštaju da se modelima vide otkriveni seksualni organi, kao na ovim ilegalnim časopisima. Nažalost, baš ti zabranjeni magazini se više traže u našoj zemlji. A posjedovanje pornografskih slika maloljetnih djevojaka i dječaka je kažnjivo kriminalno djelo!

- Ovo komplikuje stvari - namršti se inspektor. - Kad god su u neku

priljavštinu upetljane ličnosti od utjecaja, istraga obično prestane prije početka.

- Pa za kog đavola nas država onda plaća? - nije Uti bilo jasno.

- Da sprečavamo siromašne lopove da potkradaju bogate lopove! - objasni joj Horst s dozom jetkog humora. -1 da hvatamo kriminalce sa dna društvene lestvice, a ne one na vrhu! Kad budete jednog dana stekli moje policijsko iskustvo, ove moje reci će vam postati mnogo jasnije.

- Ja sam već skovala plan kako da se infiltriram u taj salon kao "maserka" i osobno izvidim situaciju.

- Ne slažem se s vama. Moramo na neki drugi način doći do čvrstih dokaza protiv sudca prije nego ga uhapsimo. Jer, ukoliko je zaista upetljan u seksualni odnos sa kidnapovanom Japankom, to će ga koštati i karijere i slobode. Sud će ga teretiti za "silovanje maloljetne osobe ispod 18 godina", a to znači mandatnih deset godina robije.

- Zašto mi ne dopustite da se infiltriram? - opet će Uta.

- Previše je opasno. Ne zaboravite da salon vode gangsteri koji ne prežu ni od čega. Moglo bi vam se dogoditi da "nestanete" u toku te naše operacije. A ja tako nešto ne bih nikad mogao sebi oprostiti. Vi ste jedna od mojih najboljih detektivki. Moramo smisliti nešto drugo.

Dok je razmišljao naborana čela, Uta se više ne usudi da ga prekine.

- Ovako, - odluči Horst. - Sudac će se uskoro pojaviti na ulici, a ja ću mu prići i legitimisati se. Vi nas pratite automobilom sa pristojne razdaljine dok vas ne pozovem rukom.

- Kako vi kažete, šefe - složi se Uta.

Horst teškom mukom izvuče iz automobila svoje glomazno tijelo i podiže visoko kragnu zimskog kaputa. Tog jutra, temperatura se spustila na šest ispod nule, a počela je da pada i sitna ledena kiša. Prešao je ulicu i odlučio da pričeka Šrodera iza prvog ugla. Ovaj se uskoro pojavio umotan u svoju zimsku bundu, šešira duboko nataknutog preko lica. Horst pođe prvi trotoarom, ali usporenim korakom kako bi ga sudac lakše sustigao. Kada se ovaj našao pored njega, inspektor izvuče svoju policijsku značku koju mu diskretno pokaza.

- Gospodin Maks Šroder? - provjeri on tiho.

Sudac stade, a noge mu se odsekoše. Horst mahnu rukom Uti da im

priđe. On otvori zadnja vrata crnog "mercedesa" koji bešumno stade uz ivičnjak i ponudi rukom Šrodera da uđe.

- Vi me hapsite?

- Ni govora, sudče! Samo želimo da vam postavimo par pitanja u vezi jedne vrlo važne istrage.

- A vi ste?

- Horst Lipman, šef odeljenja za suzbijanje dečje prostitucije i pornografije.

Sudac poče da se hladi, ali ne od spoljne temperature. Znači to je to, prolete mu glavom koja poče da ga boli. Policija zna za njegove posjete ruskom salonu. Sada je samo pitanje što znaju a što ne. On odluču da za sada saraduje i ude u automobil. Horst sijede pored njega na zadnje sjedište i zalupi vrata.

- Poručnice, - obrati se Uti za volanom, - vozite nas polako do sudijine kuće. Vi znate adresu, zar ne?

Uta klimnu glavom i automobil bešumno kliznu po vlažnoj aveniji. Horst namjerno načini podužu stanku, kako bi psihološki pripremio Šrodera. Izvadio je iz džepa svoj notes u koji se tobože zamišljen zagleda. Ako sudac prvi progovori, to će biti jasan znak da se osjeća ugroženim, odnosno krivim.

- Što mogu učiniti za vas, inspektore? - ne izdrža onaj.

- Biću vam veoma zahvalan ako nam pomognete sa par informacija.

- Stojim vam na raspolaganju.

- Gospodine sudac, mi već nekoliko nedjelja, - lagao je Horst, držimo pod danonoćnom prismotrom onaj takozvani "salon za masažu", gospode i gospodina Prokofjeva, jer smo bili obavešteni da se u njihovim podrumskim prostorijama nalazi oteta maloletna Japanka i njena majka.

Šroder pomisli da će mu pozliti. On dobi silnu želju da povrati.

- Tko... kako ste došli do te informacije? - prokrklja on. Horst mu bez reci pruži Moritinu poruku da je pročitao. Dok je čitao, sucu su se primetno tresle ruke, još jedan znak njegove krivice. A on je baš zbog te mlade Japanke odlazio u salon tri puta nedjeljno. Bio je gotovo lud za tijelom te djevojčice.

- Ovo... ovo je prosto strašno - vrati on cedulju inspektoru.

- Istina je da ja tamo povremeno navratim, ali...

- Redovno! - ispravi ga Horst. - Redovno, poštovani sudac!

- U redu... odlazim redovno, ali samo na masažu. I drugi ljudi visokog položaja vraćaju tamo na masažu.

- Sve nam je poznato! - obavijesti ga Horst.

- Ali... ja do sada nisam tamo ništa sumnjivo primijetio. Par mladih emigrantkinja iz Istočne Evrope rade kao maserke, ponekad mi u toku masaže diskretno ponude svoje seksualne usluge, ali ja ih uvijek ljubazno odbijem. Što se nalazi u njihovom podrumu, ja zaista nemam pojma. Ako ste toliko sigurni u autentičnost vaše informacije, zašto ih ne iznenadite racijom? Horst ga je šutke promatrao. Sudac gaje očigledno navodio da mu kaže nešto više. On, u stvari, nije imao nikakvih čvrstih dokaza protiv njega, osim onih porno časopisa. Odluči da mu ih spomene.

- Gospodine Šroder, mi znamo "zašto" vi odlazite salon - reče mirnim glasom. - Vaša opsesija prema mlad^a djevojkama, još djevojčicama, - podvuče on, - dobro nam je poznata. Kao i vaša kupovina ilegalnih ruskih i japanskih pornografskih časopisa u kojima mlade djevojke i učenice nude svoja razgolićena tijela muškarcima perverzna duha. Mi imamo i drugo obavještenje koje tvrdi da vi tamo odlazite baš zbog te otete djevojčice

- Kako se usuđujete?! - naroguši se Šroder.

Mada je imao vrlo slabe karte u rukama, Horst odluči da i dalje blefira.

- Jedan naš tajni agent također redovno zalazi u taj salon već nekoliko tjedana - počeo on da izmišlja. - On vas je vidio nekoliko puta. I njega je vlasnica pitala da li možda voli "vrlo mlade" djevojke. Kada je čuo cijenu od 500 eura po "seansi", naš agent se ljubazno ispričao pod izgovorom da nema taj novac i odmah nas je obavijestio o svom otkriću. Na što drugo je mogla Ruskinja da misli osim na tu malu Japanku?

Uta se od uzbuđenja zakašlja za volanom.

- Ja vas toliko i ne krivim zbog kupovine tih porno časopisa, ali gospodine sudac, silovanje maloletne djevojke je vrlo opasan prekršaj. A vi to najbolje znate!

- O kakvom to silovanju govorite? Te kurvice se svakom nude za novac! Pa to nije nikakva tajna da su većina salona za masažu vesto kamuflirani kupleraji!

- Ako je vjerovati ovoj poruci njene majke i našem čovjeku, onda vas

moram upozoriti da je svaki seksualni odnos sa tom maloletnom Japankom silovanje, da ne spominjemo njeno otmica!

Horst primjeti sa zadovoljstvom kako Šroder guta pljuvačku. Znao je što ga čeka ako ga optuže.

- Šroderu, - nastavi on poslovnim glasom, - ja sam bio islednik prije odlaska u civilnu policiju. Obojica znamo da i ne morate da nam kažete više ni jednu jedinu riječ bez prisustva vašeg odvjetnika. Ali, molim vas, zamislite skandal i posljedice po vašu obitelj i naše pravosuđe.

Pošto mu je ostavio malo vremena da ovo zamisli, Horst mu predloži:

- Ja vam nudim izlaz iz ove situacije. Surađujte sa nama i recite nam da li se u tom podrumu nalazi oteta djevojka. Jer ako joj se nešto dogodi, policija će odmah znati da ste vi obavijestili vlasnike bordela o našoj informaciji. Osim mene i moje saradnice, vi ste sada treća osoba koja zna za ovu tajnu poruku. Maks Šroder pobeli u licu. On saže glavu, obuhvati je objema rukama i ostade u tom položaju nekoliko minuta. Horst ga ostavi da razmišlja. Uta zaustavi automobil ispred sudijine kuće koja se nalazila u srcu Švabinga, kvarta poznatog po boemskom i visokom društvu. Ona se osvrte u sjedištu i značajno pogleda u Horsta. Oboje su se nadali da ga je slomio i da slijedi važno obaveštenje.

- Da... - konačno potvrdi sudac pognute glave. – Možda se ta osoba nalazi zatvorena u podrumskoj sobi. Vlasnici su me jednom pitali da li me zanimaju vrlo mlade djevojke, ali ja sam ih ljubazno odbio izgovorivši se da ja tamo dolazim isključivo zbog masaže.

Uvidjevši da više ništa neće moći izvući iz sudca, Horst prekide razgovor.

- To nam je dovoljno. Hvala na suradnji, sudac.

On pogleda u Utu kojoj dade znak glavom. Ova izađe i otvori vrata sucu koji se pognute glave i bez pozdrava uputi ulazu svoje vile. Dok se automobil polako udaljavao niz vlažnu ulicu, Šroder ude u kuću.

U luksuznoj vili se nalazila samo kućna pomoćnica koja pridržava kaput i okači u plakar pored vrata.

- Gospođa je otišla do vaše kćerke da se malo poigra unucima obavijesti ga.

On joj ništa ne reče i pope se na kat do svog radnog kabineta. Tamo

se spusti u kožnu fotelju i zagleda u debelu fasciklu koja ga je čekala na sred politiranog stola. Na koricama je pisalo krupnim slovima: SLUČAJ BIRDEN-MAJER. Radilo se o žalbi državnog tužilaštva na nedavnu odluku nižeg Bavarskog suda da se izdavačkoj kući Birden-Majer Verlag odobri štampanje pornografskih časopisa i kalendara u kojima su se pojavljivale fotografije isključivo vrlo mladih djevojaka. Bilo je to vesto zaobilaženje zakona o zabrani dječje pornografije. Jer mada su po zakonu svi modeli morali imati 18 godina, izdavač je birao među njima samo one koje su ličile na mlade učenice. Sud je svoju odluku opravdao slobodom štampe, ali su verske i neke druge društvene organizacije pritisle državnog tužioca da zatraži mišljenje i od Bavarskog vrhovnog suda.

Šroder je dugo zamišljen piljio u dosje pred sobom, onda ga ovlaš otvori negdje u sredini i poče da čita dio uredno otkucanog objašnjenja:

"Imajući u vidu dalekosežne posljedice zdravog odgoja omladine, kao i psihološke štete na starije čitaoce ovih prljavih časopisa, primoran sam da vas podsjetim i na moralne obaveze prema našem društvu i građanstvu. Slobodi štampe svaka čast, ali kada je u pitanju objavljivanje "štetnih", "lažnih" ili "rasističkih kleveta", zakon o slobodi štampe ima svoje jasne direktive. U našem slučaju one se odnose na "štetne" posljedice izdanja ovih časopisa. Mi nemamo ništa protiv tradicionalne pornografije, kojom su se usamljene osobe oba pola oduvijek služile kao vizuelnim sredstvom za stimulisanje svojih seksualnih želja. U pitanju je novi trend, novi pokušaj lansiranja sve agresivnije pornografije

koja i u našoj zemlji poprima oblik društvene epidemije i ugrožava moralno tkivo našeg kršćanskog društva."

Šroder iz navike uze crvenu olovku i precrta "kršćanskog". Onda nastavi dalje da čita:

"Dobro znajući da je dječja pornografija strogo zabranjena, ovi novi "izdavači" služe se vrlo kreativnim rešenjima starog problema. Oni vrbuju mladolike djevojke od 18 godina, naročito iz Jugoistočne Azije koje "liče" na stanje djevojčice, a svojim godinama zadovoljavaju zakonske propise. Za mene osobno, štetan efekat je isti ako promatrate mladu djevojku koja "slič" na djevojčicu, ili pravu maloletnu djevojku kakvima se sve više služe gangsteri iz Rusije i

nekim bivših komunističkih zemalja. Pedofil koji se iživljava na tim slikama, svejedno vidi u njima godište kojem ga privlači njegova bolesna psiha. Da ne spominjemo efekt na mlade, nerazvijene duše tih jadnih, siromašnih djevojaka koje im golišave poziraju, često za svega deset eura po foto-seansi. Usporedite to sa cijenom od deset eura po časopisu i pomnožite sa milijun! Sav taj novac ide u džepove kriminalaca, a oni koji kupuju te časopise, time ih bogate. "J Rumuniji i nekim drugim zemljama, siromašni roditelji često osobno dovode na određena mjesta svoje dječake ili djevojčice i nude ih za desetak eura bogatim turistima, koji u svojim liksuznim automobilima poput lešinara kruže po određenim kvartovima. Dok se ovi bolesni umovi iživljavaju sa njihovom djecom u toplim automobilima, ovi siromašni roditelji ih čekaju na trotoarima. U prilogu vam dostavljamo kopiju dokumentarnog filma o dječjoj prostituciji, nedavno snimljenog na ulicama Rumunije, Tajlanda i Filipina. U slučaju da vas dovoljno ne upozore ove moje reci, možda će vas uznemiriti slike onoga što se svakodnevno događa milionima siromašne djece po svijetu. A tko širi i podstiče te bolesne umove na

novu, još težu lančanu reakciju grijeha i moralnih prekršaja nego prljavi časopisi poput "Birden-Majer Verlaga"?!
Šroder se ne pomjeri. On nije imao ni snage ni želje da okrene sljedeću stranu. U stvari, poznavao je problem mnogo dublje nego mladi tužitelj koji im se onako živopisno obraćao za pomoć. Ta on je osobno već godinama bio jedan od tih -pedofila o kojima autor žalbe govori. Još dugo je o nečemu razmišljao, pitajući se postoji li ikakav način da se izvuče iz ove vruće čorbe, koju je sam zakuvao? Zgrabio je slušalicu telefona, malo je zadržao u ruci, onda je opet brzo vratio na njeno mjesto. Sjetio se da će policija u slučaju buduće istrage tražiti od telefonske kompanije liste njegovih svakodnevnih poziva. Baš zbog toga se uvijek i javljao Sonjinom salonu iz javne govornice na uglu. On ustade i požuri van. Dugim koracima dopešao je, po sitnoj kiši, do ugla avenije i ušao u staklenu kabinu govornice. Nekoliko puta je provjerio da li ga tko prati, onda otkači slušalicu i ubaci novčić...

- Da li je gospoda Šonja tamo? - upita on i pričeka.
- Boris ovdje, - javi se poznati glas. - Šonja je otišla na aerodrom da dočeka gosta iz Moskve. Što mogu učiniti za vas, sudac?

- Gospodine Boris, imam jedan prijedlog za vas dvoje, ali prosto ne znam odakle da počnem...

Za to vrijeme Šonja se već vraćala "jaguarom" sa aerodroma. Do nje je sjedio elegantno odeven čovjek tridesetih godina. Zvao se Zakarije, a u gangsterskim krugovima je bio poznatiji pod skraćenicom "Zak". Bio je vrlo zgodan, sa tipičnim licem dječakaubojice. Šest godina je bio član elitne ruske jedinice Ministarstva unutrašnjih poslova, ali mu se skromna plaća od 200 eura mjesečno učinila prosto smešnom prema ponudi od 20.000 eura godišnje koju mu je ponudio šef ruske mafije, iste one koja je godinama kontrolisala dio evropskog tržišta droge i prostitucije. Kad god se neka od djevojaka pobunila, ili ponašanjem ugrozila sigurnost operacija, Zaka bi poslali da "sredi problem". Do sada je osobno pobio metkom u glavu osam neposlušnih nesretnica. Zak svrati pogled sa autoputa na svoju lepuškastu domaćicu. Mada već u četrdesetoj, Šonja je još uvijek djelovala svježije i očuvano. Nosila je vrlo kratke suknje, koje su još više isticale njene duge, klasične noge. Upravo na tim njenim razgolićenim butinama, počivao je Zakov požudni pogled.

- Vidim, dobro se držiš - pohvali je. - Već dugo imam pik na tebe, jer sumnjam da se onom tvom alkoholičaru često diže.

Možda je ovo dobra prilika da se ti i ja malo zbližimo i bolje upoznamo.

- Jesi li došao da se zajebavaš, ili da nam pomogneš? podsjeti ga ona oštrim tonom poslovne žene.

- Kakav je problem? - vrati se Zak u realnost.

- Veliki! - podvuče Šonja. - A pojavio se baš sada kad su nam prihodi skočili na preko 60.000 eura mjesečno! Pošto je skrenula u sporednu aveniju, Šonja nastavi da mu priča.

- Pre tri dana, jedna od naših cura, Japanka po narodnosti, tutnula je u džep jednoj mušteriji ovu cedulju - izvadi Sonja ispod ogledalca mali papirić i dade ga Zaku. - Nije znala da je gospodin u godinama opsjednut baš njenom mladom kćerkom! Kada je pročitao poruku, ovaj se uplašio da mu policija ne pokvari ovu slatku vezu i odmah ju je prijavio nama.

Šonja ga ostavi da pročita poruku, identičnu sa onom koju je primilo Horstovo odjeljenje od jedne druge, mnogo savesnije, mušterije

salona. Zak završi čitanje i zagleda se u put pred njima. Brisači su vrijedno uklanjali sitnu kišu sa prednjeg stakla.

- Japanka se već mjesecima buni i odbija da spava s mušterijama. Kaže da smo je namamili lažnim obećanjima da smo mjesec dana pratili i snimali djelatnost raznih bandi Sudovi stalno traže čvrste materijalne dokaze.

Da bude manekenka visoke mode, a ne prostitutka. Ovaj njen stav počeo ja da utječe i na druge četiri cure koje sve agresivnije zahtijevaju da im se vrate pasoši i da ih se isplati. Problem je u tome što su Japanke vrlo zgodne i Švabe prosto lude za njima. Ona rad" kao maserka, ali smo zato kćer izolirali u jednu podrumsku sobu bez prozora. Mušterije gotovo čekaju na red da s njom spavaju. Jedan sudac je potpuno poludio za malom, jer djeluje kao da nema više od 13 godina. Dolazi tri puta nedjeljno i plaća po dvije stotine da je poliže, a po pet stotina za tucanje!

- Objasni mi prije svega, otkud ti i Boris znate tko su vaše mušterije? Zar su toliko naivni da vam se legitimišu?

- Kad god se javi neka nova mušterija, mi ih pitamo tko ih šalje. Ako nisu najavljeni, Boris i ja ih prvih dana pratimo jer se bojimo policijske zamke. Tako smo saznali da je jedan od njih sudac Vrhovnog suda Bavarske. On nam je ujedno i glavna garancija za neometanu delatnost.

- Gdje se sada nalaze Japanka i njena kćerka?

- Čim smo prije tri dana dobili ovu poruku, odmah smo ih izolovali i zajedno zatvorili u podrumsku sobu.

- I što sad vas dvoje očekujete da ja uradim? Da ih obje ukokam?

- Imaš li ti, Zak, pojma što bi nam napravila njemačka policija da je ona slučajno uspjela da ih obavijesti? Za otmica i prisilnu prostituciju maloljetnice, dobili bi najmanje po deset godina robije!

- Da, to je vrlo neprijatno - ponovno se Zak zagleda u poruku. - A otkud znate da ta Japanka nije još po nekom obavjestila policiju?

- Ne vjerujem. Policija bi vjerojatno odmah poslala svoje ljude da provjere prostorije.

- Ne uvijek! - podsjeti je bivši policajac. - U Moskvi smo mjesec dana pratili i snimali ali i pohapsili ih. Sudovi stalno traže čvrste materijalne dokaze i ako vas policija slučajno drži na oku, onda vam ja ne mogu moći- Tebi su Sonja dobro poznata naša pravila igre. Svatko od nas

mora platiti vlastite greške. U ovom slučaju Boris i ti, jer ste se uspavali umjesto da budete budni.

- Ne vjerujem da policija zna za ovo. Onaj sudac bi nas vjerojatno na vrijeme upozorio, njemu gori pod nogama više nego nama.

- Ukoliko uopće zna! Policija te stvari drži u strogoj tajnosti. Šonja mu na ovo ne odgovori. Parkirala je automobil u podzemnu garažu i zatvorila za njima velika garažna vrata. Ona ga izvede kroz mali podrumski hodnik, ali prije nego što će ga povesti na više katove, dade mu očima znak da je slijedi. Došli su do jednih drvenih vrata sa "špijunkom" u sredini. Zak proviri u sobicu bez prozora. Na krevetu je sjedila manekenka u kombinezonu i izgubljeno blenula nekud ispred sebe. Iza nje je spavala njena kćer, okrenuta zidu.

- U pravu si, - potvrđi Zak pokvareno se cereći. -1 mama i kćer su vraški zgodne.

Sonja ga povuče prema stepeništu i odvede do njihove kancelarije na drugom katu. Boris ustade od stola da ga pozdravi i odmah upita da li je za netko piće. Zak odbi i spusti se u jednu od tri fotelje. Šonja sijede do njega, izazivački prekrstivši noge. Boris sijede u treću pletenu fotelju.

- Ukratko sam iznijela Zaku naš problem - obavijesti ona muža.

- To nije sve - isceri se Boris. - Prije deset minuta pozvao me sudac Šroder! Zamisli, on nam nudi 50.000 eura ako odmah oslobodimo malu Japanku i njenu majku! Kaže "grize ga savjest" i više neće dolaziti. Otvoreno mi je priznao da se boji policijske racije. Ako pristajemo, donjet će nam odmah ček na naše ime

- A ako ne pristanete? - želio je Zak da zna.

Boris se za trenutak zbuni.

- Što hoćeš time da kažeš?

- Da li vam se isplati da prodate takav "zlatan rudnik" za tričavih 50.000? Što bi sudac napravio u slučaju da ga odbijete?

- Vjerojatno ništa, - umeša se Šonja. - Valjda ne misliš da bi nas prijavio policiji! Ta osobno je spavao s malom bezbroj puta!

- Rekao sam mu da ću se najprije konsulovati s tobom pogleda Boris u svoju suprugu. - To bi možda bilo sretno rješenje cijelog našeg problema, zar ne?

- Zaboravi to, Boris - odbi Zak ideju. - To uopće ne bi bio kraj vaših i naših problema. Jer ako ih pustite, Japanka će sama otići do policije

i prijaviti što se ovdje događalo. I otkud taj sudac zna da se Japanke ovdje nalaze "silom" i da ih treba "osloboditi"?

Boris ga je tupo promatrao.

- Imaš li revolver? - prede Zak na stvar.

- Imam - promuća Boris. - Tu u sefu.

- Daj mi ga.

- Zak, - pokuša Boris da ga urazumi, - razmislimo najprije...

- Tu nema što da se razmišlja, Boris! - podiže gangster glas. - Zabrljali ste ovu uspješnu operaciju i doveli u opasnost i sebe i Centar! Kada ste vidjeli da se Jpanka buni, trebali ste je odmah pustiti. Dobrovoljno bje zamijenilo na desetine love gladnih drolja iz Istočne Evrope, sa još mladim kćerkama. Umjesto toga, vi ste je zadržali na silu i time joj pružili mogućnost da vas uništi.

Sad moraju obje da umru!

- A ostale četiri djevojke? I one znaju za sudca, Moritu i njenu kćerku.

Mada oboje gangsteri po prirodi, Sonja i Boris su zaprepašteni njegovom hladnokrvnošću i okrutnošću. I hvata neka nepoznata jeza od ovog ubojice sa licem dječaka.

- Što je? Što blenete u mene? Vašim neodgovornim ponašanjem još jednom ste potvrdili teoriju da previše novca donosi sa sobom previše moći, a ova previše samopouzdanja koje po pravilu dovodi do samouništenja. U ovom slučaju vašeg!

- Ali Zak, - ne izdrža Boris da ne primjeti, - ti govoriš o ubojstvu sedmoro ljudi kao da se radi o pokolju domaće stoke!

- A što su drugo te izjebane kurve i taj njemački pedofil nego ljudski šljam? Jutros je ovdje oblizao onu malu Jpanku, a sutra ujutro će sa tim istim smrdljivim ustima izreći važnu presudu! Što su sve te Švabe i Švabice, koji zalaze ovamo da ispune svoje seksualne fantazije, nego gomila perverzno ološa? Što misliš da smo nas troje, - pogleda on u sve bledu Šonju, - nego tri beskrupulozne bitange koje se koriste tijelima glupih, siromašnih emigrantkinja kako bi dobro živjeli! Nikad ne zaboravite daje čovjek ništa drugo nego "svjesna životinja", kako ga je često ali pravilno opisivao Josip Visarjonovič Staljin!

Bilo je to rezonovanje bezdušnog i hladnokrvnog ubojice, čovjeka bez trunke savjesti.

- A nas dvoje? - nervozno upita Šonja, zabrinuta za svoju i muževljevu budućnost. - Što će se dogoditi s nama?

- Vama savjetujem da se poslije istrage diskretno pokupite iz Njemačke. Idite gdje god želite, samo se više ne vraćajte u Moskvu!

- upozori ih on. - Pošto ste ovako uspješno udesili ovu unosnu operaciju, ponesite svoju ušteđevinu i sklonite se na netko "usamljeno otok". A ja vas ozbiljno upozoravam da slučajno u toku istrage ne kompromitujete Centar jer ću vas u tom slučaju osobno pronaći i pobiti!

Primitivši njihovu zapanjenost i bledilo, Zak se zlurado isceri.

-Naravno, postoji i drugo, mnogo elegantnije rješenje vašeg lema predloži im on. - Mirno se predajte njemačkoj policiji, ta odoh natrag u Moskvu.

Boris proguta pljuvačku. On počne da se pita, a što ako ovaj uludi ubojica naremava da pobije i njih dvoje sa ostalima? Morao je hitno učiniti nešto što će uvjeriti ubojicu u njihov pristanak i suradnju. On lagano ustade i vrati se za svoj radni sto. Podigao je slušalicu telefona i nazvao sudijin broj...

- Da li je gospodin Sroder još kod kuće? - provjeri Boris i pričeka nekoliko trenutaka da pomoćnica obavijesti sudca.

- Sroder ovdje - javi se poznati glas.

- Gospodine Sroder, Boris ovdje. Ja i Šonja smo se upravo dogovorili da prihvatimo vašu humanu ponudu u vezi onih Japanki.

Ukoliko ste voljni da nam odmah donesete taj ček na 50.000 mi vas čekamo. Poslije toga možete ih osobno odvesti na aerodrom. Mi smo se čak dogovorili da ih počastimo prije puta sa 10.000 eura!

Zak mu pošalje zadovoljan znak glavom i palcem da je bio uverljiv. Šroderu je trebalo vrlo malo vremena da razmisli.

- Biću kod vas za pola sata.

- Čekamo vas - reče Boris i spusti slušalicu.

Šonja je kratko promatrala čovekolikog demona do sebe i brzo razmišljala. I njoj pade na pamet da bi ih Zak mogao sve pobiti, kako bi zaštitio Centar. U želji da provjeri ovu svoju jezivu teoriju, ona naglo ustade i pokupi svoju torbu i kaput.

- Ja odoh da pazirim! - reče nervoznim glasom žene koja ne želi da prisustvuje predstojećem masakru. - Vratit ću se za jedan sat

- poruči im i nesigurnim koracima se uputi vratima.

Ali Zak koji je zaista namjeravao sve da ih pobije, ne pomjeri ni najmanji mišić na svom surovom licu. Znao je da se Šonja mora vratiti. Očima je fiksirao Borisa koje je nepomičan sjedio za stolom i sam zaokupljen najcrnijim mislima.

- Pištolj! - trže ga Zak i ispruži otvorenu šaku prema njem Boris se tupo zagleda u gangstera, onda lagano ustade od stola i uputi se sefu pored zida čiju šifru poče da okreće. Dok se petljao oko brojčanika, o nečemu je grozničavo razmišljao. On otvori teška vrata i za trenutak se zagleda u debele svežnjeve novčanica. Unutra se nalazila sva njihova ušteđevina od preko pola milijuna eura. Izvukao je van svoj novi pištolj i spremnik nabijen sa svih devet metaka i okrenuo se Zaku. On mu bez reci pokaza spremnik koji vrati natrag u dršku. Ali umjesto da mu prinese oružje, Boris ga repetira i uperi u grudi zapanjenog gangstera.

- Žao mi je Zak, - reče mirnim glasom, - ali primorao si me da ti predložim i "treće" rješenje ovog problema. Zašto samo ti ne umreš mjesto sedmoro ljudi? Pošto si nas onako ljubazno obavijestio o namjerama Centra da nas likvidiraju ako se ikad vratimo u Rusiju, zar nije pametnije da ja i moja žena unovčimo sudijin ček, otpustimo sve djevojke i sa ovih pola milijuna ušteđevine kidnemo na netko tropsko otok? Naravno, - sjeti se on da ga obavijesti,

- pošto tvoj leš odvezemo noćas u neki obližnji šumarak i tamo te duboko pokopamo.

Zak se ozbiljno uplaši po prvi put u svom nasilnom životu. Kako je smio sebi da dopusti ovakav nevjerojatan kiks, pitao se. Da nije previše potcenio umne sposobnosti ovih dvoje hohštaplera? On odluči da ostane nepomičan u sjedištu, jer se Boris nalazio predaleko za iznenadan napad. A kada onaj poče lagano da diže pištolj u pravcu Zakove glave, gangster se sav ohladi.

- Sretan ti put u pakao, Zak! - isceri se Boris na njega i ukoči u pokretu kao da se sav odjednom zaledio.

Zaku nije bilo jasno što se događa, ali se ne pomjeri. On primjeti da nešto nije u redu sa Borisom koji polako izgubi ravnotežu i sa uperenim pištoljem se sruši na pod iza stola, kao da je bio isklesan od komada ledene sante. Zak lagano ustane. Tako je sa visine gledao u Borisa koji je i dalje sa obje ruke držao uperen pištolj. On se saže i iščupa oružje iz Borisovih šaka. Onaj je ležao paraliziran.

Zak se iscreri u njega i nanišani mu u glavu. Onaj sa poda ga je gledao svojim nemoćnim, zapanjenim očima nrepunim straha. Onog momenta kada je Zak pokušao da povuče oroz, on se takode ukoči, izgubi balans i sruši na pod do Borisa. Tako su obojica ležali širom otvorenih očiju, nesposobni da shvate što im se dogodilo.

Potraja dobrih pola sata, kad se na vratima začu tiho kucanje. Kucanje se ponovi nekoliko puta, onda Sofija, jedna od djevojaka, odškrinu vrata.

- Boris, jeste li tamo?! - provjeri ona glasno, jer se uz kancelariju nalazio i privatni toalet. - Mušterije su otišle i ja sam zatvorila salon! Pošto joj nitko ne odgovori, Sofija otvori vrata malo jače i zagleda se u dvojicu muškaraca na podu. Prišla im je i kratko ih pogledala, onda čučnu i pokuša da pomjeri Borisa. Ovaj je ležao ukočen kao da je mrtav. Sofija primjeti pištolj u Zakovoj šaci. Ona opipa i Zaka i ustanovi da su oba čovjeka živa, ali ne mogu da se pomjere ili progovore. Što se ovdje dogodilo, pitala se Rumunka. Tu joj pogled pade na otvorenu kasu i debele svežnjeve eura. Unutra su se vidjeli i njihovi pasoši uvezani gumicom. Ništa ne dirajući, Sofija požuri van. Vratila se je sa druge tri djevojke i samo im nikom pokazala na one na podu i u pravcu sefa.

- Što se dogodilo? - promuća Valerija, djevojka iz Španjolske.

- Zašto ovi leže na podu? Tko je ovaj tip i zašto drži pištolj?

- Nemam pojma!

- Neki revolveraš?! - studirala je Valerija nepomičnog Zaka.

- Možda se dragom Bogu smučio naš život pa nam šalje pomoć sa neba? - nagađala je jedna od one dvije.

Sofija je pogleda pa se odluči na akciju.

- Tereza, - pogleda ona u najmlađu djevojku, - idi dolje i donesi ovamo sve one lisice kojima nas nekad vezuju mušterije. Djevojka odmah poslušala i istrčala u hodnik.

- Valerija, izvadi iz sefa naše pasoše i sav taj novac stavi ovdje na sto. Tina, idi i otključaj Moritu i njenu čerku – naredi ona trećoj djevojci.

- Sa čime da ih otključam?

Sofija počela da prevrće po fiokama stola, onda se sjeti i izvadi svežanj ključeva iz Borisovog džepa. Ona joj izdvoji onaj pravi. Tereza se uskoro vrati sa četiri para policijskih lisica kakve su se

često upotrebljavale u toku raznih seksualnih igara. Sofija čučnu i pažljivo iščupa pištolj iz Zakovih ruku i stavi ga na sto.

- Ovako djevojke - izloži im Sofija svoj smjeli plan. – Ja nemam pojma što se ovima dogodilo, ali mi ćemo im vezati ruke i noge za ovaj radijator, za svaki slučaj, ako dođu sebi, a i Šonja bi se mogla uskoro vratiti. Tereza, ti prebroj novac i podijeli ga na šest ravnih dijelova. Valerija daj mi te pasoše.

Sofija pregleda šest pasoša i rasporedi ih po stolu.

- Čim podijelimo lovu, trk na aerodrom i svaka na svoju stranu. Idite gdje god znate, osim vašim kućama, jer oni imaju naše adrese iz pasoša. Ako nas ikad potraže, prijavimo ih našoj policiji!

Govorila je ovo glasno, kako bi je dvojica gangstera čuli i znali što ih čeka. Tina se vrati u kancelariju sa Tuli Moritom i njenom kćerkom Suni. Japanka priđe Borisu koji ju je gledao svojim ukočenim, širom otvorenim očima i pijunu ga posred lica. Boris ispusti nekakav slab glas, sličan cviljenju djeteta. Dok su Sofija i Tina vukle paralizovane gangstere prema obližnjem radijatoru i vezivale ih sjajnim lisicama, Tereza i Valerija su brzo odvajale novac na šest gomila.

- Osamdeset tri tisuće i sto pedeset eura svakoj! – pogleda Tereza u Sofiju.

- Djevojke, - obrati se Rumunka svojim drugaricama, - ovaj novac smo više nego zaradile. Strpajte to u vaše tašne, dobro se obucite i kidajte na zadnja vrata, u slučaju da se Šonja uskoro vrati.

Tamo u sporednoj ulici zaustavite taksi i pravo na aerodrom.

- Što će se dogoditi s ovima? - upita Tina.

- Pravo da ti kažem, - isceri se Sofija, - boli me ona stvar! Šonja će ih osloboditi kad se vrati i pozvati ambulantu ili nekog doktora.

Prije no što će napustiti kancelariju, djevojke se još jednom osvrnuše na vezane gangstere. Zak je kmečao i pokušavao da ispusti nekakve nemušte glasove, a Boris ih je samo gledao razrogačenih očiju, ne shvatajući što mu se dogodilo. U deset minuta poslije dvanaest, "Salon za masažu gospode" ostade bez svih svojih zatočenica. Ona dvojica pored radijatora, bespomoćno su piljili jedan u drugoga. I mada su sve čuli i razumjeli, neka nepoznata sila oduzela im je kontrolu nad govorom i pokretima. Na malom parkiralištu preko puta salona, Horst i Uta su čekali na dozvolu za pretres salona. Utaje baš prinela solju sa kavom svojim ustima, kada se pred salonom pojavio

automobil sudca Maksa Šrodera. Ona se zagrcnu od uzbuđenja, rukom pokazujući Horstu u tom pravcu. Inspektor dograbi svoj mali dvogled kroz koji se zagleda. Prepoznavši sudca, on spusti dvogled i potraži u svom notesu broj njegovog mobilnog telefona. Za to vrijeme Šroder je bezuspješno pritiskao zvonice na vratima. I mada je jasno pisalo da je salon poslije podne zatvoren, on je znao da ga Boris i Šonja očekuju. Upravo kada je izvadio iz džepa svoj telefon da ih pozove, ovaj zazvoni...

- Šroder ovdje, - javi se on, pa nervozno nastavi: - Gdje ste do đavola? Stojim pred vratima!

- Vidim da stojite pred vratima! - odgovori mu Horst Nemam pojma što tamo tražite, ali ovog momenta uđite u vaš automobil i dovezite se na parkiralište preko puta! Upravo se spremamo da izvršimo pretres kuće!

Šroder se sav ukoči prepoznavši Horsta po dubokom glasu. On spusti telefon sa uha i osvrte se da vidi o kakvom parkiralištu se radi. Primitivši Uta kako mu maše rukom gdje da dođe, Šroder se vrati u svoj "mercedes". Kratko je o nečemu razmišljao, onda dade plin i nestade niz vlažnu ulicu.

- Izgleda da se sudac uplašio i klisnuo - saže se Uta nad otvoren prozor.

- Ovo je zaista više nego čudno - razmišljao je Horst. Očigledno se radi o nekakvom dogovoru između njega i Rusa, ali se nije nadao da ćemo i mi biti ovdje. I gdje je otišla ona Ruskinja sa "jaguarom"? - kopkalo gaje.

- Možda se i njen muž sakrio pozadi na podu automobila?!

- nagađala je Uta. - Možda ih je netko obavijestio o našem prisustvu!

- Ovdje nešto nije u redu - zaključio Horst. - Naredite napad na kuću!

- Bez dozvole?! - gotovo se uplaši policajka.

- Pribeći ćemo članu 87 zakona o slučajevima smrtne opasnosti.

Uta otkaoči svoj voki-toki sa pojasa i nekom poruči:

- Svim članovima ekipe! Zaokružite kuću i razvalite ulazna vrata!

Iz parkiranog mini-busa sa firmom "telefonske kompanije", poiskakaše petorica policajaca u crnim odelima, svi naoružani automatskim puškama. Dvojica "tehničara" koji su nešto petljali oko telefonskog šahta na ulici, zbaciliše svoje žute radne mantile i takode dograbiše skriveno oružje. Dok su ovih sedmorica opkoljavali kuću,

pred ulazna vrata stiže i Horst sa U tom. Inspektor izvuče svoje glomazno tijelo i priđe ulaznim vratima.

- Nitko ne reagira na zvonce, šefe! - raportira mu jedan | policajaca.

- Razvaljajte!

Ona druga dvojica pridoše sa malim gvozdanim batom za provalu vrata i ova popustiše poslije tri snažna udarca. Jedan za drugim, policajci utrčaše u kuću, Uta i Horst posljednji. Ono čega se inspektor najviše plašio, izgleda da se dogodilo. Sve podrumске i prizemne prostorije su bile prazne. Onda Uta dotrča do njega i sva zadihana ga pozva da se popne na drugi kat. Ona ga gotovo ugura u Borisovu privatnu kancelariju i samo mu rukom pokaza na dvojicu nepomičnih muškaraca na podu, vezanih za radijator. Sofija je pored Zakove šake ostavila Borisov pištolj.

- šta je ovo? - zagleda se Horst u dvojicu vezanih. – Tko su ovi?

Uta mu pokaza pasoš koji je izvukla iz Zakovog džepa.

- Ovaj se zove Zakarije Matjušin i po avionskoj karti se idi da je doputovao "Lufthanzom" jutros iz Moskve. A ovaj drugi je Boris Prokofjev, vlasnik salona - predade mu ona Borisovu lemačku legitimaciju.

- Ovo je zaista čudno! Zašto su ovako ukočeni kao leševi? pitao se inspektor, pa nastavi da nagađa: - Po svemu sudeći, ovdje došlo do nekakvog nasilnog nesporazuma. Ovaj stoje doputovao, pokušao je da ubije Prokofjeva. Vjerojatno su ga poslali njegovi ;angsteri iz Moskve da ga likvidira. A Što se dalje dogodilo, nije mi iopšte jasno! Pošto je opipao puls obojici, Horst se teškom mukom "pet uspravi.

- Gdje su ostale žene i djevojke? - osvrtao se po sobi.

- Sve je prazno, šefe - izvesti ga jedan od policajaca.

- Uključujući i ovaj sef! - priđe Uta zidu i pokaza mu rukom otvorena čelična vrata. - Netko je ispraznio i ovaj sef. Najvjerojatnije te djevojke prije nego su klisnule. Ali kako to da ih nismo primijetili?

Horst morade da spusti svoje teško tijelo u jednu od pletenih fotelja.

- Vjerojatno su se iskrale kroz neka stražnja vrata – zaključio on. Čini se da su te žene paralisale ovu dvojicu nekakvim električnim aparatom, ili im stavile neku drogu u piće. Onda su ispra znile gazdin sef, pokupile iz njega svoje oduzete pasoše i otišle svaka na svoju stranu. Što se mene tiče, ovaj slučaj je okončan!

- A te žene i djevojke? Zar ne bi trebalo da ih bar ispitamo?

- Kako to zamišljate da izvedemo? Ne možemo ih čak ni tražiti po aerodromu, jer im ne znamo imena. Ta nećemo valjda zaustaviti sav avio-promet. Što se tiče tog nestalog novca, pa on je u stvari njihov, zar ne?

Uta je shvatila što on želi da joj kaže.

- Pozovite ambulantu i odvezite ovu dvojicu do policijske bolnice. Kada dođu sebi, objasniti će nam što se ovdje dogodilo. Provjerite da li vlasnik ima dozvolu za oružje.

-Ako ikad dođu sebi! - upozori ga Uta zloslutnim glasom. Jedan mladi policajac umaršira u sobu i pruži Horstu mobilni telefon.

- Za vas, inspektore!

Horst je dugo nekog slušao, onda bez reci zatvori telefon i zagleda se u Utu.

- Što je bilo šefe?! - uplaši se ova.

- Šef policije me obavještava da ih je zvala žena sudca Šrodera i rekla im daje sudac pokušao da se ubije iz revolvera!

- Šroder pokušao samoubojstvo?! - zapanji se Uta.

- Ali nije uspio da povuče obarač! Umjesto toga, ostao je da sjedi za svojim stolom potpuno paralisan! Na stolu se nalazi zapečaćen koverat adresovan na moje ime! Šef je već poslao specijalnu ekipu da izvidi slučaj.

Horst ponovno spusti zagonetan pogled na onu dvojicu na - Što se ovo događa? - nije mu bilo jasno.

KOMANDA NORAD-a, SAD - 22.30 h

Na inicijativu predsjednika, američka vlada je organizovala hitan sastanak sa nekoliko vodećih članova raznih naučnih i akademskih organizacija. Svi su tajno dovezeni u podzemne prostorije Norad-a u Kolorado Springsu. Tamo im je general Teodor Vilkok objasnio što se sve do tog dana dogodilo sa svjetskim satelitima, a nije im sakrio ni slučaj nosača aviona "Nimic", ni obaranje deset balističkih raketa. Dok je grupa od tridesetak muškaraca i žena gledala u ogromne ekrane po kojima su treperile male sijalice i tiho disku-tovala između sebe, predsednikov sekretar za tisak zapljeska rukama kako bi privukao njihovu pozornost.

- Dame i gospodo, ratna soba je spremna za konferenciju! U ratnoj sobi se nalazio sto sa dvadeset stolica, a još toliko je bilo poredano uza zidove. Pozvani zauzeše sjedišta sa svojim ispisanim imenima

na malim karticama. Predsjednik je sjedio na jednom čelu stola, a sekretar odbrane na drugom. Gospoda Elinor Kuper, savjetnica državne sigurnosti, bila je zadužena da vodi diskusiju. Ona provjeri papir koji su joj prineli, pa ustade.

- Upravo ste obavješteni, gore u dvorani, što se do sada po svijetu dogodilo za posljednja četiri dana, a sada dopustite da vas obavijestim o najnovijem neobjašnjivom fenomenu koji se počeo događati po svijetu od danas u podne.

Prisutni se umiriše gledajući je u napetom iščekivanju.

- Nešto poslije dva sata primili smo izvještaj da se u našoj i drugim zemljama pojavio čudan fenomen paralizovanja svih "nasilnih" osoba! Sve one osobe koje su pokušale da napadnu nekog oružjem, sve osobe koje su pokušale da istuku svoju djecu ili ženu, tinejdžeri koji su pokušali da prebiju svog vršnjaka u školskom dvorištu, ili osobe koje su pokušale nekog da siluju, ili na

neki drugi način povrede, iz nepoznatih razloga padaju na zemlju potpuno paralisani!

Uverivši se da nitko nema reci, gospoda Kuper nastavi:

- Ovaj fenomen se odnosi i na one koji su pokušali da se ubiju, a po svijetu leži paralizovano i nekoliko tisuća članova terorističkih organizacija, raznih boraca lokalnih građanskih sukoba, uključujući i stotine članova armije Sjedinjenih Država trenutno stacioniranih u Iraku i drugim zemljama. Svi oni koji su uperili svoje oružje u drugu osobu s namjerom da ubiju, na neobjašnjiv način se ruše paralizovani u svom zadnjem pokretu! Predsjednik Sjedinjenih Država ju je bled i bez reci promatrao. Vjerojatno se tog trenutka bespomoćno osjećao i ruski i kineski i svaki drugi predsjednik bilo koje "vojne sile" u svijetu. Jer ako se njegovi ratnici parališu prije nego uspiju da napadnu protivnika, kakve su onda šanse za obranu od invazije svemirske sile?

- Tko želi prvi da otpočne diskusiju? - provjeri Elinor.

- Mislim da bi trebali da počnemo diskusiju od samog početka, odnosno od fenomena prestanka rada naših satelita – javi se državni sekretar Norman Vilson. - Među pozvanim stručnjacima, ovdje se nalazi i renomirani egiptolog, profesor Vilijem Blum.

Profesor Blum ima vrlo zanimljivu teoriju o fenomenima koji su nas zadesili, kao i verovatnom poreklu invazione sile koju svi očekujemo.

Profesore, - ponudi ga on rukom, - izvolite! Stari profesor ustade sa par komada papira u rukama i priđe velikom platnu za projekcije spuštenom na jednom zidu. On pritisnu daljinski upravljač, a prisutni se zagledaše u vjeru, fotografiju crteža kakvi se nalaze po zidovima prastarih egipatskigrobnica. Blum pročisti grlo, pa poče:

- Još su stari Egipćani vjerovali da postoji paralelna dimenzija u koju naša svijest i memorija prelaze nakon fizičke smrti. Međutim, čini se da su samo faraoni i nekoliko viših svećenika znali pravu istinu o čovjekovom poreklu i prenosili je s koljena na koljeno. U tom prepričavanju i prepisivanju, došlo je i do neminovnih grešaka, ali legenda o našem dolasku na ovu planetu ostala je ista. Navodno, bog Ra koji živi na suncu, odnosno izvoru života, sišao je jednog dana na zemlju u svojoj nebeskoj lađi. Kao što vidite na ovom crtežu sa zida jedne grobnice, u njegovoj pratnji nalazili su se i njegov sin i snaha. Ovih dvoje su ostali na zemlji, a od njihovog poroda razmnožilo se kasnije naše čovječanstvo. Iz egipatskih crteža i pisma može se lako zaključiti da se ovdje vjerojatno radi o posjeti svemirskih bića velikog naučnog znanja. Ovdje su pronašli majmunolika bića čiji su genetički kod doterali i izmijenili u čovjeka našeg današnjeg izgleda, poznatog pod imenom homo sapijens.

Na ekranu se pojavi zid neke stare grobnice ispisan hijeroglifima.

- Dopustite da vam sada prevedem ovaj više nego interesantan tekst.

Blum poče štapom da im podvlači hijeroglife koje je prevodio: "U početku Atom Ra, bog sunca, pogleda dolje na oformljenu zemlju i posla jednog od svojih sinova, Ozirisa, da živi među ljudima i pouči ih u dobroti i civilizaciji. Oziris je stigao sa svojom svitom na zemlju i uredio deltu Nila u rajski predio. U pratnji Ozirisa se nalazio i njegov brat Set. Ljubomoran na uspješan rad svoga brata, Set je ubio Ozirisa i isjekao ga na 14 komada i razasuo

ga po cijelom Egiptu. Ozirisova žena Izida, tugovala je za svojim mužem i počela da skuplja dijelove njegovog tijela dok ih nije ponovno sastavila i oplodila se njegovim semenom. Uskoro je rodila sina Horsa koji je ostao na zemlji da osveti oca. Izida se vratila na zvijezdu sa koje je došla i tamo se ponovno ujedinila sa voljenim Ozirisom."

Stari profesor ih pogleda preko pozlaćenog okvira svojih naočala.

- Ovde je netko očigledno nekoga ubio, a netko drugi ga oživio. Iz legende se vidi da je bilo dovoljno da se prikupe dijelovi tijela ubijenog pa da se osoba ponovno oživi. A kako drukčije nego pomoću izdvajanja gena pokojne osobe i njenog kloniranja? Iz drugih izvora se takode vidi da se prvi egipatski bog-čovjek također zvao Horus, a bio je potomak sina boga-sunca Ozirisa i žene mu Iziđe. Od njega je počela duga dinastija egipatskih ljudi-bogova. Profesor promjeni novi tekst na ekranu.

- Ovaj tekst je nedavno otkriven na zidu grobnice kod Memfisa, a računa se da je star oko 2400 godina prije Krista. On mnogo preciznije objašnjava egipatsku legendu o silasku stranih bića sa drugog svijeta.

Blum nastavi da štapom podvlači prevedeni tekst: "Ja nisam od zemlje. Od neba sam. Sa neba sam došao na zemlju. Ja sam dio boga. Njegov sin. Njegov glasnik. Moj dom je na nebu. Pogledajte ga. To je najsajjnija zvijezda u Orionu. Odande sam došao i tamo ću se vratiti."

Blum pogleda po prisutnima.

- I u Starom zavetu se takode spominje Sin Božji koji će doći da spase židovsko pleme od ropstva i raznih progona. Pisci buduće Biblije su se očigledno služili mnogim starim egipatskim legendama. Ne treba veliko znanstveno znanje, zar ne, pa da se s lakoćom paključa da su posjetioci iz svemira bili ovdje, živjeli među prvim ljudima, ostavili inteligentno potomstvo i vratili se na svoj planet u sazvežđu Orionovog pojasa*.

Profesor promjeni sliku na ekranu na kojem se pojaviše tri velike piramide kod Gize. On udari nekoliko puta štapom po slici - Svi ste vidjeli ovu u svijetu čuvenu fotografiju, zar ne? Ali nitko do nedavno nije točno znao zašto su te monumentalne građevine sazidane baš u tom neobičnom rasporedu. Zašto je prva u redu velika, draga do nje srednje veličine, a treća na kraju najmanja? Dvojica znanstvenika, istraživača, Robert Boval i Adrijan Gilbert, prvi su primijetili frapantnu sličnost u rasporedu ovih piramida i poziciji zvijezda u Orionovom pojasu. Nakon dugog razmišljanja, kon-sultovanja s astronomima i vrednih snimanja i proračuna došli su do senzacionalnog otkrića. Ove tri piramide kod Gize su u stvari "podsetnica" onih koji su nas u pradavno doba posjetili iz svemira!

Na ekranu se pojavi slika istih piramida ali viđenih iz vaz-duha.

- Pogledajte sad pažljivo! - upozori ih profesor i prekri piramide sa snimkom tri centralne zvijezde Orionovog pojasa.

Najsajnija zvijezda "točno" je pokrila onu prvu veliku piramidu, a one dvije slabijeg sjaja "točno" su pale preko onih manjih piramida.

- Zanimljivo, zar ne? - upita ih Blum. - Neki od egipatskih ljudibogova željeli su ovim da nam zauvijek stave do znanja odakle su porijeklom. Ali, dvoje radoznalih znanstvenika nisu stali ovdje, već su nastavili da istražuju. Uskoro su otkrili da iz kraljeve grobnice u velikoj piramidi vodi dugački uzani kanal u pravcu neba. Oduvijek se smatralo daje taj kanal 20 sa 20 santimetara bio ostavljen

* Orion je čuveni lovac antike. Hefest je predstavio Oriona na Ahilovom štitu kao sazvežde, pored Plejade, Hijade i Velikog Medvjeda. - Na avionskom snimku Platoa Gize jasno se vidi da Mikerinova, Keopsova i Kefrenova piramida imaju oblik Orionovog pojasa... - Prim. red.

duši pokojnika da lakše pronade pravac ka budućem putu natrag unebo. Međutim, ovaj kanal nije bio upravljen u pravcu Oriona, već nekoliko stupnjeva iznad njega. Tada se u problem umiješao jedan astronomski matematičar koji je izračunao da se Orionov pojas prije 4600 godina nalazio "točno" na tom mjestu na kom je tunel za duše bio usmeren. Ovim je ujedno određena starost velike piramide. Bila je sagrađena oko 2600 godina prije Krista. Postavlja se logično pitanje; zašto je faraon koji je zidao tu prvu piramidu želio da ode baš u smjera Orionovog sazvežda? Odgovor se nameće sam po sebi, zar ne? Faraon je "znao" da su njegovi praroditelji doleteli iz pravca tog sazvežda! Izvor njegovih informacija nam nije poznat, ali zaključujući po mnogim zapisima iz grobnica, tajnu je znala samo izabrana grupa dvorskih svećenika. Oni su je ure-zali na zidove grobnica, kako bi se duše faraona odmah i lakše setile svog porekla i u kojem pravcu treba da krenu natrag "kući"! Profesor promjeni sliku na ekranu, na njoj se vidjela jedna od piramida Inka.

- U sličnu verziju našeg postanka vjerovali su i Stare Inke, čiji su vladari takode smatrani potomcima bogova koji su sišli sa neba. Neki analitičari starih legendi danas nagađaju da su ti svemirski putnici možda izbačeni na zemlju za kaznu. Mnoge svjetske religije,

uključujući našu hrišćansku, kasnije su zasnovale svoje dogme na sličnom verovanju, uverenju da je Bog istjerao čovjeka iz rajske bašte jer je bio neposlušan i grešan. I Inke i Egipćani su vjerovali da će se njihovi bogovi opet jednog dana vratiti na zemlju i pokupiti svoje zemaljsko potomstvo, a mi kršćani se takode nadamo da će se po one pravedne vratiti Isus i odvesti ih "na oblacima" natrag u nebo. Sličnost sukoba između braće Ozirisa i ljubomornog Seta gotovo je identična sa legendom iz Starog zavjeta o Kainu i Avelju. Mojsije se očigledno obilno služio mnogim egipatskim legendama kada je pisao Stari zavjet. Danas mnogi antropolozi smatraju daje Mojsije zaista živio i radio u Starom Egiptu sa grupom zarobljenih jevrejskih robova ili sezonskih radnika kojima se jednog dana odvojio i kod Sueca prešao preko Crvenog mora najprije na Sinaj, a zatim u Palestinu. Neki od ovih smatraju da je u to vrijeme pored zemlje prošlo nekakvo veliko nebesko tijelo koje je stvorilo privremenu osecu mora i time omogućilo Mojsiju i njegovoj grupi da predu na Sinaj preko najužeg dijela Crvenog mora. Prirodno, stari prorok je ovaj prirodan fenomen "povlačenja vode" pripisao Božjoj pomoći. Naravno, ostaje pitanje da li se ovaj događaj uopće ikad i dogodio, jer se u vrlo metodičnim egipatskim hronologijama nigdje ne pominju ni Mojsije, ni pobuna jevrejskog plemena ili njihovo bježanje ili proterivanje. Veliki problem sa poviješću čovjeka je daje gotovo polovina priča izmišljena i dotjerana od raznih "prepisivača"!

Blum promjeni fotografiju na ekranu na kojoj se ukaza očuvana mumija nekog faraona.

- Vratimo se za trenutak Starim Egipćanima koji su pripremali svoje pokojne za povratak bogova pomoću balsamiranja. Kao što vidite na ovoj slici, oni najbogatiji sačuvali su svoja tijela najbolje. Slično našim današnjim bogatašima koji plaćaju po 100.000 dolara da im se nakon smrti kriogenišu tijela pomoću dubinskog smrzavanja. I tako dok se mi siromašni raspadamo u zemlji, oni bogatiji se nadaju da će ih netko u budućnosti ponovno oživjeti superiornom tehnologijom. Slično se događalo i u Starom Egiptu. Ovdje se moramo upitati; što su to faraoni znali kad su insistirali na balsamovanju svojih mrtvih tijela? Ja mislim da su znali za postojanje genetičkog koda i da će ih svemogući bog Ra opet iz njega oživjeti. A i kršćanska Biblija tvrdi da će nas Bog, koji nas je "od praha"

napravio, "iz praha" ponovno oživjeti! Što bi drugo to moglo da znači, osim naše kloniranje iz genetičkog koda? Ako su bog Ra i njegova obitelj bili zaista svemirski putnici neke superiorne civilizacije, za njih je manipulacija genima bila prava šala, kao što danas postaje za nas. Ja osobno smatram da nisu sišli na zemlju za kaznu, već iz čisto tehničkih razloga. Najvjerojatnije kako bi stigli svoj svemirski brod nuklearnim gorivom koje su ovdje tražili. U međuvremenu, grupa njihovih znanstvenika se zabavljala genetičkom mutacijom naših neandertalaca koji su već hodali na zadnje dvije noge, a prednjim se služili za ubiranje hrane. Ovim se ujedno objašnjava iznenadan nestanak neandertalaca kao vrste. Profesor promjeni ilustraciju na kojoj se vidio postepen rast čovjeka po Darwinovoj teoriji.

- Darwinova teorija o postanku današnjeg čovjeka je apsolutno točna, mada on nije ni slutio da su čovjeka možda genetički doterala superiorna bića. Zato se u čovjeka pretvorila samo jedna "oplemenjena" vrsta gorile, dok su sve druge ostale i dalje iste. Moje osobno mišljenje je da se nov naraštaj te super civilizacije upravo vratio sa svojim "nebeskim lađama" da vide posljedice našeg napretka. Takođe smatram da oni ne pripremaju nikakvu nasilnu invaziju naše planete, što zaključujem iz njihovog dosadašnjeg ponašanja.

- Oprostite profesore što neki od nas ne dijele vaše cenjeno mišljenje! -pobuni se sekretar odbrane, Norman Vudiker. – Govorim o tom navodnom "miroljubivom" ponašanju našeg nevidljivog neprijatelja. Zašto su nam onda izbacili iz upotrebe sve satelite, srušili deset balističkih raketa, zamalo potopili nosač aviona a sada nam "paralizuju" sve ratoborne ili nasilne osobe, uključujući naše vojnike!

- Pošto smo gospoda Parker i ja baš pretresali taj fenomen, nakloni se Blum u pravcu čuvene profesorke društvenih znanost, - predlažem da ona odavde nastavi.

Proseca žena pedesetih godina, Viktorija Parker, bila je poznata po svojim humanitarnim pogledima na društvo. Ona pogleda najprije u predsjednika, onda u Vudikera kojem objasni:

- Istina je da su nam onesposobili satelite, ali kako niste primijetili da naši putnički i vojni zrakoplovi još uvijek sigurno lete?! Svi naši

zemaljski i zračni radari i dalje funkcioniš Zar se iz ovog ne vidi da oni, ma tko to "oni" bili, ne žele da remet ili ugroze naš chdlni promet? Što se tiče naših televizora, mobilnih telefona, interneta, faksova i drugih tehnoloških "dobrobiti" naše civilizacije, možda nam ova pauza dobro dođe da preispitamo neke naše neracionalne društvene navike i "podkultura" koju su nam godinama tako vesto nametale debele krave zvane korporacije! - Slažem se s vašim naučnim humorom, jer ja osobno nemam vremena da se koristim svim tim "dobrobitima", odgovori joj Vudiker istom dozom sarkazma, - ali ne zaboravimo da te "debele krave" muzu milijarde svetskih potrošača, da ne nabrajam sve one koji od njih žive. Govorim o poremećaju naše globalne ekonomije i razmene dobara. Samo između nas i Kanade, našeg glavnog trgovačkog partnera, svakog dana u oba pravca prelazi roba u vred-nosti od jedne milijarde dolara. Ako ova situacija potraje još par nedjelja, većina svijeta će ostati besposlena! Što nam vi predlažete, čime i kako da hranimo naše građane?!

- Gospodine sekretare, - ljubazno mu se nasmiješi profesorica, nisam JA bila autor globalne razmene dobara, pa vam kao takva ne mogu na ovo ni odgovoriti. Neka vam nešto predlože prebogate gazde tih multibilionskih kompanija kojima ste dozvolili da prerastu u globalne monstrume. Vi ste član vlade koju smo izabrali da o nama vodi računa, pa im objasnite, ili naredite, da odreše svoje duboke kese i podjele radnim ljudima one grdne profite koje su godinama nagomilavali i zaključali u sefove banaka. Kao što znate, mnogi ekonomisti su se svojevremeno bunili kada smo stvarali globalne korporacije i monopol, a ja sam bila jedna od najglasnijih. Ali sada nije vrijeme da se oko toga prepiremo, mada bih ja drukčije podijelila svjetski kapital da me je netko pitao za savjet!

Ona mu ostavi malo vremena da joj odgovori, ali Vudiker .. znao što da joj kaže. Primedba izmami predsjedniku slab smješak. "Dok je piljio u svoju šalicu s kavom i nervozno lupkao prstima po sjajnoj površini stola, sjetio se kako je baš prije desetak dana potpisao odobrenje da se tri najveće američke banke ujedine u jednu super banku. Odmah je otpušteno 7.500 službenika kako bi se bogatim ulagačima osigurali što veći profiti.

- Vratimo se obaranju naših balističkih raketa – nastavi gospođa

Parker. - A što ste vi gospodo mislili? Da će nam jedna supersila svemirskih razmjera dopustiti da eksperimentiramo sa njihovim sistemom odbrane? Istovremeno su nam pokazali da mogu svojim nevidljivim zracima da zapale bilo koji rezervoar naših raketa, aviona, vozila, brodova, ili skladišta prirodnog plina ili benzina. Ali nisu to učinili. Kako još uvijek ne shvaćate da oni znaju više o ponašanju čovjeka nego što čovjek zna sam o sebi. Iz svega što se dogodilo, jasno se vidi da im je dobro poznata čovekova nasilna priroda i njegova krvava povijest. Koliko se puta dogodilo da smo resili neki međunarodni spor mirnim putem? I danas smo u Iraku i još nekim zemljama pokušavajući da im "na silu" nametnemo našu takozvanu demokraciju!

Predsjednik je pogleda ispod oka sa neskrivenim antagonizmom, uzdržavajući se krajnjim naporom da ne plane.

- Gospodo Parker! - upozori je. - Mi se nismo ovdje sastali da raspravljamo i kritikujemo spoljnu politiku Sjedinjenih Država, nego da dođemo do nekog logičnog objašnjenja postojećih fenomena i kako da obranimo našu naciju i čovječanstvo! Viktorija Parker se složi naklonom glave, pa vrati pogled na svoje zabeleške.

- Što se tiče istopljene rupe na pramcu našeg nosača aviona i ta poruka je jasna. Mogli su nas potopiti, ali su umjesto toga zaustavili topljenje metala na jedan metar iznad morske površine.

Daju nam jasan signal da se obuzdamo u našem nasilnom ponašanju. Nadaju se da brzo učimo, mada su se, po mom mišljenju, grdno prevarili! Ovaj najnoviji fenomen "paralize" nasilnih osoba, samo je još jedan dokaz njihove humanosti. To je moj skromni zaključak.

- Kakvi su nalazi znanstvenika iz NAŠE? - pogleda Elinor Kuper u Krega Rasela, direktora svemirske agencije koji je zamišljen sjedio do generala Vilkoka.

Rasel se odsutno zagleda najprije u nju, pa onda u predsednika.

- Ja... - zape on, -ja po prvi put u životu ne znam što da vam kažem... Sva naša nastojanja da otkrijemo izvor tih zraka, ostala su potpuno bezuspešna. Ovdje se očigledno radi o civilizaciji čija su znanja daleko iznad naših. Međutim, sklon sam da se pridružim mišljenju profesora Bluma da se netko iz svemira možda vraća da provjeri kako je napredovalo njihovo potomstvo.

- Što vas navodi na takvo mišljenje? - upita Vudiker.

- U prvim godinama NAŠE, za nas je radio i jedan aus trijski inženjer po imenu Joseph Blumrih. On je najprije iz čistog hobija počeo da studira i upoređuje čudne biblijske vizije proroka Ezekije. Uskoro mu se učinilo da je prorok vidio, ili u stvarnosti, ili u viziji, spuštanje na zemlju nekog čudnog svemirskog broda priličnih dimenzija. Nakon nekoliko mjeseci studiranja i poredenja, vrijedni inženjer je čak izračunao dimenzije i iscrtao oblik tog verovatnog broda. Ja sam ponio sa sobom nekoliko ilustracija koje su mizradili naši crtači NAŠE da vam ih pokažem. Kreg Rasel ustade i počeo da vadi iz svoje tašne CD koji ubaci u vidio projektor.

- Oprostite, direktore, - gubio je predsjednik Sjedinjenih Država ostatke svog strpljenja, - mi nismo ovdje da raspravljamo biblijska proročanstva, nego da se pripremimo za obranu od nepoznate svemirske sile!

Po prirodi bladan i uvijek poseban, Rasel se zaustavi u pokretu i uputi mu iznenađen pogled.

- A kako vi, gospodine predsjedniče, zamišljate da se branimo od nepoznatog kad se nismo zato spremili. Jer ako je zaista u pitanju povratak neke svemirske koja nas je već jednom u davnini posjetila, zar vi ne želite da čujete što su vidjeli, ili kako su je °Pisali ti naši prastari preci?

- Oprostite, - smušeno poravna predsjednik solju sa kavom ispred sebe. - Nastade, molim vas!

Dok je Rasel pripremao svoju vidio prezentaciju, Elinor Kuper i Vudiker izrten? zabrinute poglede. Bilo je sve jasnije da njihov šef države prllazi opasnoj granici potpunog sloma živaca. Rasel najprije pogleda u mali notes u ruci i počne da im čita:

- U knjizi proroka ezekilje, u prvoj strofi četvrtoj, prorok nam ovako opisuje da je vidio- silan vjetar dolazaše od sjevera i Velik oblak i Oganj se razgorijevaše, i oko njega svjetlost, ispred Vojaka svjetlost."

Rasel upre prstom na Prvu Projekciju u boji na kojoj se vidjela zemaljska raketa prilikom lansiranja sa rampe u Cape Kenaveralu.

- Tačno ovako izgleda lansiranje jedne od naših raketa u svemir. Međutim, ovako bi izgledala ista ova raketa kada bi se spuštala na poVrSWu neke planete. Svi njeni raketni motori bili bi upaljeni kako

bl Je usporili, a ovaj grdan dim i para sa lansiranja bili bi ponovljeni"Da ne računarno na oblake prašine koju bi raketni motori dize1 sa površine planete. Ako usporedimo ovu sliku sa vizijom Jezew)e> onda nam je sve jasnije daje on prisustvovao spuštanju svemirskog broda koji je tom prilikom imao upaljene jake prednjć faktore.

Rasel pogleda u svoj notes.

- U strofama 9 do 19, Ezekija u stvari nastavlja da na opisuje svemirski brod koje naziva čudovištem koje se presijava! "kao od mjedi", a sa četiri strane pratile su ga četiri "životinje" čija krila se "okretahu prema sebi", a noge ovih čudovišta bile su kotači "koji se kretahu u svijem pravcima". Prorok tvrdi da su i četiri životinje išle svuda zajedno sa tim čudovištem iz neba, "a kada se životinje podizahu od zemlje, podizahu se i kotači". Rasel zaklopi notes pa upre prstom u sledeću ilustraciju u boji.

- Ovaj crtež je izrađen na osnovu tvrdnji proroka ezequije, koji je ili na živo, ili u viziji, prisustvovao spuštanju svemirskog broda ove veličine i oblika. Kao što vidite na ovom drugom presjeku broda, on je bio veličine dvospratne kuće i snabdeven helikopterskim krilima sa sve četiri strane, ovaj oblik navodi starog proroka na prirodnu pomisao daje u pitanju "čudovište u pratnji

četiri životinje s krilima" koje je sišlo sa neba, jer dalje tvrdi da su se i krila i noge-kotači "dizali" od zemlje zajedno sa čudovištem! Ovdje se očigledno radi o izviđačkoj letjelici nekog svemirskog broda koja se prema potrebi služila i helikopterskim krilima u slučaju da dotična planeta ima dovoljno gustu atmosferu. O sličnim "čudesima" govore i neki drugi proroci. Ovim želim da vam ilustrujem

da ćemo uskoro imati posla sa civilizacijom koja je tehnički iznad naše, a ako je suditi po opisu svemirske letilice kakvu je vjerojatno vidio Jezekilja, oni će se spustiti na zemlju u "oblacima prašine i ognja" To je gospodo sve što sam u stanju trenutno da vam kažem.

Rasel se svima lako nakloni i vrati u svoju stolicu, ostavivši im fotografiju na ekranu da je studiraju. Gospoda Elinor Kuper pogleda u generala Vilkoča.

- Generale, do kakvih zaključaka je došla vojska? Kakvim se to, po vašem mišljenju, sredstvima služe? Imamo li ikakve konkretne ili potvrđene indikacije?

- Ja bih radije da nam o tome nešto kaže profesor Mark Robinson, naš najveći stručnjak za lasersku tehnologiju. Dotični gospodin mu zahvali glavom pa pogleda u svoje zabeleške.

- Zraci koji su uništili naše satelite nisu nam još poznati. Nisu nam dali dovoljno vremena da se pripremimo za potrebna merenja. Prilikom lansiranja balističkih raketa, bili smo malo bolje opremljeni i stalno smo ih držali na oku preko jakih optičkih instrumenata. Ni tada nisu primjećeni vidljivi tragovi nekih zraka, pa me to primoralo da se sjetim jednog našeg pokojnog elektroinže

njera po imenu Nikola Tesla.

Predsjednik prestade da lupka prstom po stolu i uputi mu pogled pun nerazumijevanja.

-Taj genijalni američki elektroinženjer, pronalazači autor mnogih patenata, transformatora i motora naizmjenične struje, pred kraj života ostavio je neke, više nego čudne crteže. Sva nastojanja naše vlade i vojske da ih protumače ostala su bezuspješna, jer Tesla je rijetko na svojim crtežima ostavljao pismena obrazloženja. Pored svoje čuvene foto memorije, bojao se da mu netko te patente ne ukrade i prijavi pod svojim imenom, što se u to vrijeme naše tehničke revolucije često događalo. Ja sam naročito obratio pozornost na "Teslin zrak smrti", kako ga popularno nazivaju oni koji o tajnama elektriciteta nemaju pojma. Nedavno sam došao do zaključka da je u pitanju skoncentrirani napon električne struje, prethodnik našeg današnjeg lasera, odnosno "električni top"! On načini kratku, napetu stanku i sve ih redom pogleda. - O čemu se radi? Nikola Tesla, kojeg su pred kraj života neki smatrali čudakom, u stvari je bio rođen najmanje sto godina prije svog vremena. Pored nekoliko desetina patenata koji su u ono vrijeme smatrani čistom fantastikom, taj genije je predvidio i potrebu za električnim topom, za koji se naročito interesirala naša

To je u stvari biološki kompjuter, nalazi smještena naša duša. Mnogi vidoviti ljudi i žene prije mene, vidjeli su te naše aure i prenijeli ih na slike svetaca u obliku bijelih ili žutih oreola. Ovo prastaro uvjerenje zauvijek je potvrdio ruski znanstvenik Kirlijan svojim čuvenim fotografijama u boji. Sva ta zračenja su u svetaca, odnosno pravednika, čista i bijela, a onda sve prljavija i drugih boja kod ljudi koji su skloni grijehu. Bijesan čovjek koji je spreman da ubije, zrači u

afektu tamnocrvenu auru. Čovjek koji se sprema da istuče svoju ženu ili dijete, zrači nekom svojom nijansom boje i tako dalje.

Ona je ovo ilustrovala na ekranu sa nekoliko crteža svetaca; onda promijeni fotografiju sa dva preseka nečijeg mozga u boji. Onaj tamnoplavi na lijevu stranu, a onaj zelenkasti na desnu.

- Nedavno je na jednom američkom fakultetu ustanovljeno da mozak onih koji ne govore istinu, zrači "drukčije" od mozgova onih koji govore istinu. Ovo se postiže specijalnim skeniranjem u boji. Naša federalna policija se odmah zainteresovala za ovaj pronalazak i već se ubrzano radi na prvom novom detektoru laži, koji će, kako kažu, biti sto posto pouzdan. Hoću da kažem, ako smo MI u stanju da otkrijemo slične fenomene, onda su ih ti svemirci koji nas promatraju svakako već usavršili. Ja ne mogu čak ni da zamislim kako to rade, ali pretpostavljam da je u pitanju neki njihov "nebeski kompjuter" koji identificira obojena zračenja nasilnih ljudi i šalje natrag signal koji im parališe određene centre u mozgu i time ih čini ukočenima i

bezopasnima. Još ne znamo točan vremenski period trajanja tih paraliza, kao ni da li su privremene ili stalne. Ja osobno mislim da se radi o ukočenosti koja traje 24 trena i daje to izričito upozorenje nasilnima da ne ponove svoj akt jer će se opet vratiti u isto stanje.

Gospoda Robinson im se nakloni i izbacila svoju kasetu iz video mašine. Elinor Kuper ustade da najavi novog govornika, ali ostade stojeći poluotvorenih usta jer primjeti da predsjednik želi nešto da kaže.

- Šta je ovo?! - pogleda ih on svojim očima crvenim nespavanja. - O čemu to govore ovi naši "stručnjaci"?! Pred tima naše civilizacije stoji nevidljiva armada invazije svemirske snile spremne da nas zbrise sa površine planete, a vi mi pričate o nekakvim zracima smrti pokojnih znanstvenika! O kakvom to električnom topu trabunjate?! O kakvom to povratku egipatskih bogova

se radi?! Zar ćemo planirati obranu Sjedinjenih Država na osnovu vizija proroka Jezekilje?! O kakvim to aurama svetaca govori ova žena?! Hoću da znam stajalo počelo da topi čelik jednog od najvećih nosača aviona na svijetu?! Što ruši naše balističke projekte?! Tko i kako paralizuje vojnike najmoćnije države na svijetu?!

Primitivši da je predsjednik počeo da viče i gubi nad sobom kontrolu, sekretar odbrane ustade i obrati mu se blagim glasom

zabrinutog suradnika:

- Gospodine predsjedniče, molim vas ne uzrujavajte se. Nikome od nas nije lako. Nitko od nas nije normalno spavao već tri dana i noći. Molim vas smirite se, vaše prisustvo duha sada nam je potrebnije više nego ikada.

Gospoda Medison, predsjednikova sekretarica, naglo otvori vrata bez kucanja i upozori ih uzbuđenim glasom:

- Upalite TV ekran!

Nitko se odmah ne pomjeri, onda general Vilkok ustade i požuri velikom TV ekranu na susednom zidu čije dugme pritisnu. Kada se slika izbistrila, na potpuno crnoj pozadini, pojavio se elektronski sat na kojem je pisalo 47:57.37 a zadnji brojevi, sekunde, odbrojavale su se "unazad".

- Razumete?! - provjeravala ih je sekretarica. - Daju nam 48 sati! Poslije toga će se dogoditi nešto nama nepoznato! Svi svjetski televizori sada pokazuju ovaj sat! Njihov TV signal je nadjačao sve naše lokalne signale! Iz cijelog svijeta stižu isti izvještaji! Kao što vidite na ekranu, već je prošlo dva i po minuta!

Predsjednik Sjedinjenih Država lagano ustade, osjeti slabost u koljenima. Poustajaše svi. Svi su zanjemili piljeći u elektronske brojeve sekunde koje su se nemilosrdnim tempom smjenjivale unazad .

Isteklo nam je vrijeme, gospodo! - podsjeti ih sekretarica.

DAN ŠESTI

VATIKAN, ITALIJA -10.45 h

Grad Vatikan se nalazi u sjeverozapadnom dijelu Rima, a svoju državnu nezavisnost stekao je 1929. Nakon godina pregovaranja i diplomatskih manevara, talijanska vlada je konačno potpisala sa Svijetom stolicom Lateranski ugovor. Ovim dokumentom, od nekadašnjeg svetog Rimskog Carstva, stvorena je minijaturna grad-država, širom svijeta poznatija pod imenom Vatikan. Grad je sjedište Svete stolice, odnosno vrhovne papske vlasti nad svim svjetskim rimokatolicima. Zgrade Vatikana nalaze se na površini od svega 109 akri zemljišta, uglavnom okruženih srednjovjekovnim i renesansnim rimskim bedemima. Vatikan ima svoju željezničku stanicu, radio program, banku, poštu i mjesečni časopis "Apostolicae Sedis".

Unutar Vatikana nalaze se prostrani Trg svetog Petra, grandiozna Bazilika svetog Petra i Papska palača, bogato dekorirana od najčuvenijih slikara ondašnjeg vremena. Papa Julije II angažirao je 1509. Rafaela da mu osobno dekorira privatne papske prostorije. Čuvena Sikstinska kapela, tako prozvana po svom graditelju papi Sikstusu IV, također je ukrašena slikama čuvenih talijanskih majstora. Od 1508. do 1512. Mikelandelo je oslikao famozni plafon Sikstinske kapele kojem su se divile generacije ljubitelja slikarskih umjetnosti. Pored ovih slavni zgrada, u Vatikanu se nalazi 1 kompleks drugih zgrada, muzeja, kapela i umjetničkih riznica od ukupno 10.000 soba i hodnika i 997 stepeništa, od kojih 30 "tajnih"! Vatikanska biblioteka je jedna od najbolje sortiranih u svijetu, a sadrži 60.000 povijesnih dokumenata i ogromnu kolekciju od 500.000 starih knjiga neprocjenjive vrijednosti.

U jednoj od manjih dvorana kompleksa biblioteke, naši su se tog jutra dva važna člana vatikanske hijerarhije o kojima se rijetko čuje u javnosti, ali su unutar drevnih zidova Vatikana ljudi poput njih bili poznatiji kao "sive eminencije"! Otac Agosto Brego bio je papin sekretar, a monsinjor Mauricio Galanti, vatikanski savjetnik za nauku. Imao i doktorat iz fizike i matematike. Stajali su pored velikog prozora koji je gledao na divni vrt i šutke se promatrali. Primjetivši koliko svećenik nastoji da prikrije svoju nervozu, Galanti odluči da prvi progovori:

- Oče, grupa stranih vjerskih poglavara koje smo pozvali, čeka nas u susjednom salonu. Zašto Sveti otac još nije ovdje da ih pozdravi? Činilo se da svećenika neće uspjeti otvoriti svoje stisnute usne koje su mu lagano modrile.

- Oče, ne zabrinjavajte me - smrknu se Galanti. – Zašto se sveti otac nije jutros pojavio ni u kapeli na redovnoj misi?

- Sveti otac kleči pored svog kreveta od ponoći i moli se Bogu konačno se onom razveza jezik. - Sve nas je rano probudilo njegovo glasno zapomaganje.

- Imao je neki... košmaran san? - nagađao je Galanti.

- Monsinjur, - zastakliše se oči starog svećenika i papinog povjerenika. - Sveti otac je imao noćas strašnu viziju! Poslao me da vas zamolim da u njegovo ime vodite ovaj sastanak i oprostite se uglednim gostima zbog njegovog odsustva. Pored toga što ste

znanstvenik, on vas smatra i za jednog od naših najpoštenijih ljudi. Vrlo je zabrinut i sav se trese od grozne vizije koju je noćas imao!

- Može li se znati što je to sveti otac vidio u svom snu? Stari svećenika je lomio prste na smežuranim rukama.

- Usnuo je kako je njegov prethodnik, pokojni papa, prišao njegovom krevetu, uhvatio ga za ruku i poveo do prozora rezidencije sa kojeg se obično blagosiljaju mase vjernika. Pokazao mu je rukom u nebo koje se preko čele zemlje počelo crniti. Sunce se jedva vidjelo kao slaba siva mrlja. Dolje na trgu vidjela se preplašena masa ljudi i žena koji su klečali i predano se molili. Odjednom se crno nebo rastvorilo, a onda...

- A onda? - nestrpljivo će Galanti. - Što se dogodilo? Što je i otac vidio?

- A onda se dogodilo nešto strašno - odgovori svećenika slabim glasom. - Sveti otac mi nije od užasa i straha mogao to ni opisati. Samo mi je rekao da se molim za spas naših grešnih duša. Sudeći po njegovim recima i odsutnom ponašanju, ono što je vidio dovelo ga je do potpunog sloma živaca. Objasnio mi je da nije u stanju da primi ugledne goste. Ja se ozbiljno brinem za njegovo zdravstveno stanje.

Galantija zabrinu neprijatna vijest.

- Bože, dragi! - prekrsti se on. - Ovo nikako nije dobar predznak. Ako to dodamo čudnim fenomenima koji su se desili posljednjih nekoliko dana, onda sve sluti na nekakvu vrlo neprijatnu globalnu promjenu u svijetu i našim životima.

- Neprijatnu kako za koga, monsinjor! - podsjeti ga svećenik.

- Kako to mislite? - nije ovom bilo jasno.

- Mislim, ako je u pitanju Božja, a ne svemirska sila, kako neki smatraju, onda će mnogima među nama presesti život!

- Pa mi smo bar bili na Božjoj strani i živjeli po njegovim zakonima, zar nismo?

- Monsinjor, dragi, - čudno mu se nasmiješi Agosto Brego,- pa vi dobro znate o čemu govorim. Nisu svi iz naših redova slijepo sledili Božje zapovijedi kao nas dvoje.

- Ako želite da kažete da je i u našem žitu bilo kukolja, onda se moram složiti s vama.

- A ja se bojim monsinjor da je u našem žitu bilo previše kukolja!

Mnogi od naše braće brinuli su se više o osobnom prestižu, unapređenjima, bogaćenju crkve i svjetskoj politici, nego o spašavanju duša naših vjernika. Jer ukoliko sa neba side Spasitelj umest svemirskog broda, sav taj naš prljavi rublje će biti javno izvešen na uvid masama koje su nam tako slijepo verovala.

Galanti gaje slušao stisnutih vilica. Tako su stajali u mučnoj tišini, oboje utonuli u duboke misli o mogućoj budućnosti. Galantija je najviše kopkala papina poruka da se mole za "njih" grešnike. Što li je to sveti otac vidio u svojoj viziji da ga je toliko uplašilo i potreslo?

- Na koga je, po vašem mišljenju, sveti otac mislio kada vam je rekao da se molite za "naše" duše? Da li je govorio o "nama", svećenicima, ili o "nama" ljudima?

- Nisam siguran, monsinjor - priznade papin sekretar. Iz razgovora ih trže kucanje gardiste na vratima. Galanti pogleda na veliki ukrasni sat na zidu koji je pokazivao točno jedanaest. On se uputi visokim, slikama ukrašenim vratima da osobno pozdravi grupu stranih velikodostojnika.

U salon biblioteke uđoše šestoro stranih uzvanika. Galanti ih srdačno pozdravi i sa svima se čak poljubi, što nije uvijek bio običaj. Papa je pozvao preko 20 vjerskih vođa i znanstvenika iz cijelog svijeta. Želio je da čuje njihovo znanstveno mišljenje o valu fenomena koji su ovako iznenada zapljusnuli nepripremljeno čovječanstvo. Većina pozvanih imali su doktorate iz raznih naučnih grana, ali od dvadesetorice doputovalo je svega šestoro. Među ovima su se nalazili ruski episkop Genadije, grčki vladika Makarius, američki rabin Daniel Grinberg, anglikanski biskup Majki Koneli, carigradski imam Ismail al Bandar i iranski ajatolah Nasir Nizami, poznati islamski svećenik i sociolog, borac za ženska prava. I mada su bili predstavnici različitih vjerskih dogmi i struja, imali su i nešto zajedničko. Pored toga što su imali diplome znanost, svi prisutni su dobro govorili engleski jezik.

Usred salona bio je postavljen sto sa zakuskom; razni talijanski sirevi i pršuta, ali i druga, manje "grešna" hrana poput izvrsno pripremljenih riba. Pored osvežavajućih pića, na stolu se nalazio i odličan izbor italijanskih vina. Ugledni gosti posedaše u fotelje oko niskog stola. Monsinjor Galanti i otac Brego sedoše posljednji. Potraja kratka pauza, jer su gosti očekivali da će u salon uskoro ući

papa, koji ih je i pozvao na ovaj hitan sastanak.

- Sveti otac vas moli da ga oprostite - prede Galanti na neprijatnu dužnost objašnjavanja papinog odsustva. - Mene je zamolio da vas u njegovo ime primim i iznesem vam našu zabrinutost u vezi iznenadnih događaja u svijetu, kao i da vas zamolim za vaša cijenjena osobna i znanstvena mišljenja.

- Zar se papa razbolio? - uputi mu anglikanski biskup prirodno pitanje.

- Otac Agosto Brego, - nakloni se Galanti prema svećeniku osobni je sekretar Njegove svetosti. Neka vam on objasni što se noćas dogodilo.

Zaintrigirani ovim misterioznim uvodom, gosti se zagledaše u starog svećenika. Ovaj se pribere i prepriča im noćasnji papin san i porazne posljedice koje je vizija ostavila na vladara katoličke crkve. Kada je završio, tišina potraja nekoliko dugih trenutaka. Onda grčki vladika pogleda u Galantija kojeg je od ranije poznao sa raznih naučnih skupova.

- Pošto nam nije poznato što je Njegova ekscelencija vidjela, a pretpostavljam da se radi o vrlo neprijatnoj viziji, kako vi monsijor Galanti kao doktor fizike objašnjavate ove iznenadne fenomene u svijetu?

Galanti ih najprije redom pogleda.

- Kao i svi vi, i mi imamo javne i tajne veze sa raznim vladama u svijetu. Jedna od tih naših veza u Washingtonu javila nam je neke detalje koji nisu poželjni za objavljivanje masama. Ne znam da li vam je poznato, ali nešto iz svemira je potpuno izbacilo iz upotrebe sve svjetske satelite. Kako one vojne, tako i one komercijalne!

- Čuo sam o tome - prvi priznade ruski episkop. - predsjednik Federacije, gospodin Zahrubin, koji mi je za ovaj put čak pozajmio vladin privatni zrakoplov, pozvao me je jučer u Kremlj i pita me za moje znanstveno ali i teološko mišljenje. Bio je vrlo uznemiren i interesirao se da li je možda u pitanju biblijski obećan povratak Isusa. On mi je tada priznao da ni mi, a ni ostatak svijeta, u stvari nemamo pojma o čemu se radi. Amerikanci smatraju da će nas uskoro, kad istekne ono vrijeme na TV ekranima, napasti neka nepoznata invaziona sila iz svemira. Ruska vlada se slaže s njima, ali ja sam rekao mom predsjedniku da ja osobno očekujem

Spasitelja! Nastupi kratka tišina.

- Da li vam je vaš predsjednik napomenuo nešto o obaranju raketa koje su nekoliko svetskih sila nedavno lansirale u svemir

- upita ga Galanti.

- Jeste. Rekao mi je da im nije jasno kako su eksplodirale? Zastrašujuće je to da se izvor njihovog obaranja uopće ne može ustanoviti nama raspoloživim tehničkim sredstvima. Predsjednik Zahrubin me onda upitao da li ja vjerujem u paralelnu dimenziju, što sam, prirodno, potvrdio. Objasnio sam mu da sve svjetske religije zasnivaju svoje dogme i vjerovanja na postojanju paralelnog svijeta u kojem se svi budimo nakon smrti. Zahrubin je bivši komunista i po ubedenju ateista, ali pošto su im zakazali svi materijalni i tehnički "alati", oni sad pokušavaju da Božju silu objasne na njima jedino poznat - znanstveni način.

- Vi dakle smatrate daje ovo što se događa predznak Božjeg dolaska na zemlju? - upita ga Grinberg.

- Ne Božjeg, rabine, nego Isusovog! - ispravi ga ruski episkop. - Mi kršćani vjerujemo da će se Isus vratiti kako je i obećao. A njegov povratak je opisan i u Koranu, zar ne? – pogleda on u iranskog ajatolaha.

- Da... - promumla ovaj odsustno, - nešto nama nepoznato dolazi s neba. Što god da je, ili ma tko da je, biće nam svima vrlo upitno, a najviše političarima i nama sveštenim licima. Mislim će uskoro biti grdnog mucanja i naivnih pokušaja objašnjavanja. Danijel Grinberg ne izdrža da ga ne ugrize.

- Govorite o mucanju vaših islamskih voda, koji su ispirali mozgove tisućama naivnih mladića i djevojaka, ubedivši ih u "vječni raj" ukoliko raznesu što više Izraelaca i drugih "neprijatelja islama"? Što će reći oni koji su u ime Alaha obećali tim neobrazovanim jadnicima na desetine "djevica" koje će ih do vijeka služiti rajskim pićima, voćem i tko zna kakvim sve "poslasticama"

neodređene prirode? Kako će im objasniti zašto su se poslije tih masovnih ubojstava našli u paklu okruženi iskeženim demonima, umjesto u raju okruženi prelepim djevicama? Često puta sam se pitao, da li ti svećenici uopće vjeruju u Alaha? Da li je moguće da zaista vjeruju da će svemogući Bog nagraditi ubojice svoje djece? Jer svi smo Božja djeca, zar ne? Zato ga oslovljavamo u našim

molitvama sa "Oče"!

Ajatolah ga mirno saslušao, pa mu objasni:

- Ja rabine, hvala Alahu, nemam s tim izvitoperenim verskim dogmama ništa. Njima su se služili u razne političke i terorističke svrhe oni koji u Alaha nikad nisu ni vjerovali. Baš zbog mog upornog odbijanja da blagoslovim ili pohvalim te "svete ratnike", imao sam cijelog života probleme sa mojom vladom. Ali ne zamerite nam. Kao i vaši Židovi, i naši vjerski fanatici su uspjeli da protumače stare spise i legende na način koji je najviše odgovarao njihovim ne uvijek čistim verskim i političkim ciljevima. Ja sam uvijek tvrdio da svaka religija zna po malo od istine, a ni jedna cijelu istinu!

- Pa, sudeći po groznoj viziji Njegove svjetlosti pape, umeša se biskup Koneli, - izgleda da ćemo uskoro saznati baš tu pravu istinu, ma kako neprijatna bila. A što se tiče grijehova crkve, svi smo ih u svom vekovnom neznanju počinili. Slažem se s ajatolahom da će biti grdnog mucanja.

- Činili smo što smo mogli - osjetiti Galanti potrebu da ih sve opravda. - Crkva je u svom srednjevekovnom mraku počinila velike greške. Naročito u davnoj povijesti. Govorim o zločinima Svete inkvizicije i krvavim sukobima čije smo ratnike i mi i vi nekad blagosiljali, a poslije se zbog toga izvinjavali. A možda smo pogrešno tumačili i Bibliju i druge knjige stare nekoliko tisuća godina.

Cijelog života sam se borio za novu Bibliju, kako sam je zvao, koja bi na moderan način rastumačila savremenom, obrazovanom čovjeku te prastare legende. Nažalost, nitko me nije čuo!

- Vi biblijska tvrđenja smatrate legendama, monsinjor? iznenadi se carigradski imam koji je do tada šutio.

- A što su drugo, imame? - uputi mu Galanti umoran pogled. - Zar vi još uvijek i pored vašeg doktorata iz biologije, vjerujete da nas je Bog napravio od blata a onda nam udahnuo svijest? Usprkos tisućama naučnih dokaza da smo u stvari postali od životinje zvane gorila, pa tek onda razvili današnju svijest?

- Konačno ste upravili diskusiju u pravom smjeru – nasmiješi mu se Grinberg. - Volim kad iz vas govori znanstvenik, jer smo svi "ovdje školovani ljudi i bar u ovom salonu nema ni naših voda da i nas

kontroliraju, a ni vjernika da nas prisluškuju.

- Ali Bog nas čuje! - upozori ih otac Brego. - Bog sve

""vidi i čuje. Sveti otac me stalno na to podsjeća, da pazimo što gradimo jer nas Bog stalno promatra.

- Pa kad ste već u to vjerovali, - pakosno će Koneli, - zašto ste tako dugo šutjeli o popovima pedofilima koji su godinama silovali djecu, umjesto da ih prijavite i izbacite iz crkvenih redova?

- Ne budite nepravedni, biskupe - osjeti Galanti potrebu da mu objasni. - Svi dobro znamo da su se đavolovi ljudi i agenti Vjekovima infiltrirali u sve religije svijeta. Pedofili su se oduvijek uvlačili u crkvene redove, ne zbog Boga, već zbog svojih niskih požuda za mladim dječacima ili djevojčicama. I u drugim crkvama, uključujući vašu, suočavaju se sa sličnim problemima.

- To je točno, - složi se Koneli, - ali vi ste predugo šutili o vašem problemu dok smo mi ostali naše diskretno rešavali i brzo čistili redove od kriminalnih elemenata. Tek poslije serije skandala u Americi, Svijeta stolica je naredila veliku čistku. Smijenjeni su biskupi koji su godinama držali u tajnosti te nepravilnosti ili ih ignorirali, a sada američke i neke druge biskupije bankrotiraju, jedna za drugom, jer su morale isplatiti stotine milijuna odštete silovanim dječacima koji su služili kod oltara. Samo u toku 2004.

u Americi su podnesene 1092. krivične prijave protiv 756 svećenika za napastvovanje maloletnih dječaka. Da li je Svetoj stolici poznat broj onih malih nesrećnika koji su se zbog toga ubili? Tko će odgovarati pred Bogom za te mlade, nedužne i neispunjene živote? Grčki vladika osjeti potrebu da ublaži diskusiju.

- U svim crkvama je bilo sličnih neprijatnih situacija, biskupe - umeša se on. - I vaša anglikanska i naša pravoslavna crkva nije imuna od kriminalnih elemenata. Počinjene su mnoge velike greške od naših vjerskih voda.

- Recite to milionima mojih jadnih Židova, pogušenih po njemačkim komorama smrti! - isceri se Grinberg na njega. – Dok su ih nacistički bijesni psi lovili po Europi poput životinja, bilo je svećenika koji su na njih pokazivali prstom ili osobno odvodili njemačke vojnike do njihovih skloništa!

- Ali i onih koji su ih sakrivali po tavanima i podrumima parohija i time

se izlagali smrtnoj opasnosti! - morao je Galanti da ga podsjeti. - Poznato je na stotine slučajeva na mjestu streljanih katoličkih svećenika koji su sakrivali jevrejske mučenike.

- Ti su već u raj, monsinjor! Ali mnogo manje Židova bi stradalo da je vaš papa Pije XII podviknuo fašistima, ili ih upozorio, umjesto stoje sa njima potpisao onaj sramni Konkordat. Zauzvrat su mu Hitler i Musolini obećali 10 postotaka "vjerskog poreza" od prihoda svih zaposlenih vjernika. Grdan novac, od milijuna nemačkih i italijanskih katolika, plaćen je Vatika šutnja. Zar papa nije znao da su oni koji "ćute" i mirno pos " traju pogrome, isto toliko krivi kao i oni koji su ih sprovođili?! Primedba izazva mučnu atmosferu. Galanti opet os potrebu da obrani svoju vjersku organizaciju.

- Svijeta stolica je kasnije priznala i osudila te političke greške, a papa Pavle II je posjetio Izrael i osobno se ispričao židovskom narodu za to grešno šutnja svojih prethodnika. Kao što znate, posjetio je i Auschwitz i tamo se molio pobijenim mučenicima da oprostite grijehe naših prethodnika. A što se tiče tog vjerskog poreza i druge religije ga dobrovoljno prikupljaju.

- Ne budimo nepravedni, rabine - umeša se turski imam. Pa vi Židovi ubirete vrlo agresivno tih 10 posto poreza od vaših po svijetu zaposlenih vjernika i dan danas, dok mi ostali ovisimo isključivo od milostinje naroda ili bogatih darodavaca. Zar vama jedinom nije poznato da većina tih vaših milijuna dolara odlaze pravo u kase izraelske vlade koja tim novcem kupuje oružje i bombe kojima ubija palestinsko stanovništvo okupiranih teritorija? Što mislite što će dragi Bog reći vama, svom "izabranom narodu", kada uskoro siđe? - završi imam s ironijom u glasu. - Zar jadni Palestinci nisu takode njegova djeca?

Primedba izmami Grinbergu iskreni smješak.

- Da, sve to mi je dobro poznato. A kako vi zamišljate da se mala izraelska država obrani od stalnih arapskih pretnji? Arapi plivaju na nafti, a Izraelci žive od izvoza narandži i sitne elektronike! Sa čime bi se odbranili da nemaju to oružje o kojem govorite? A što se tiče vašeg sarkazma o "izabranom narodu", dopustite mi da vas sve podsjetim da je Bog izabrao Židove jer su verovali u "jednog" Boga! Zato je odlučio da obznani svijetu svoje

postojanje kroz Mojsija i druge jevrejske proroke, a ne zato što su Židovi bili "savršen" narod! Slažem se s vama da smo svi mi njegova djeca koju podjednako voli.

- Bravo, rabine! - klimnu mu glavom ajatolah. - Vi ste od onih Židova koji su uvijek insistirali na svojoj ili tuđoj tini, ma kako bila neprijatna. Mene međutim brine kako ćemo vi mi objasniti Alahu sve te naše omaške i grijehove, naročito naše šovinističko ponašanje prema ženama. U našem nazadnom društvu nismo ih smatrali sebi jednakima.

Ovo podstaknu grčkog vladiku da jetko primjeti:

- A nama je Isus svojim postupcima jasno potvrdio da su žene u Božjim očima ravnopravne sa muškarcima, pa smo ih sve jedno smatrali slabijeg karaktera i morala!

- Mene brinu mnogo ozbiljniji grijesi vjerskih institucija od ženskih prava - primjeti turski imam.

- Na koje to grijehove mislite? - pogleda ga biskup Koneli.

- Imamo ih bezbroj.

- Govorim o preteranom bogaćenju nekih kršćanskih crkava i islamskih vjerskih zajednica. Umjesto da se brinemo o dušama milijuna naših vjernika, mi smo od naših crkvi stvorili prave male imperije i političke organizacije. Kako ćete vi kršćani, na primjer, objasniti potrebu za milijardama dolara koje ste nagomilali u vašim bankama? Nedavno sam pročitao da se u trezorima Vatikana nalaze tone blaga i umetničkih slika u vrijednosti od 20 milijardi dolara numizmatičke vrijednosti!

- Da, - ne izdrža Grinberg da se opet ne umeša. - Zašto Vatikan ne dozvoljava našim izraelskim stručnjacima da pregledaju neke od tih skupocenih slika velikih majstora? Valjda se ne bojite da biste ih morali vratiti preživelim nasljednicima!

Primedba natjera ruskog episkopa da se malo nagne kako bi ga bolje vidio.

- O kakvim se to slikama radi, rabine?

- O umjetničkim slikama starih majstora od ogromne vrednosti - spremno ga obavijesti Grinberg. - Nedavno sam gledao TV emisiju o opljačkanim jevrejskim dragocenostima, među kojima se nalazio i velik broj slika starih majstora od neprocjenjive vrijednosti. Za vrijeme nacista bile su opljačkane od bogatih jevrejskih obitelji.

Kasnije, kada su se zlikovci razbježali po svijetu poput štakora, reporter tvrdi da su neke od tih slika na misteriozan način završile i u vatikanskim riznicama. Mosad je kasnije ustanovio da su mnogi nacistički zločinci poklanjali te slike crkvi, a ova im je za uzvrat omogućavala da sa pasošima i mantijama sveštenih lica neometano otputuju u Argentinu, Španjolsku i druge fašistima naklonjene države!

- Ako je do nečeg sličnog ikada došlo, - bese Galantiju neprijatno, -ja vjerujem da Svijeta stolica nije o tome imala pojma. Istina je da su nam mnoge slike poklonjene od raznih osoba ili institucija, ali meni osobno je ovo prvi put da čujem da smo neke dobili na takav način. Molim vas, rabine, ne dopustite da vas zavedu novinari željni senzacija i neprijatelji katoličke crkve. A dragi Bog zna da ih imamo na pretek!

- Jeste li se ikad upitali "zašto"?! - pakosno će Grinberg. -I zašto onda ne dopustite izraelskim stručnjacima da pregledaju te skupocjene slike i vrate ih zakonitim naslednicima tih opljačkanih i pobijenih obitelji? Umjesto što vašim odbijanjem hranite još većim sumnjama te novinare gladne senzacija, zašto jednom i zauvijek ne razuverite svijet da ste bili žrtve zlonamernih kleveta, ili lakomih pojedinaca iz vaših vlastitih redova? Naprosto provedite te neprijatelje vaše crkve kroz sve podrume vaših riznica i pokažite im što imate a što nemate.

- I druge crkve, rabine, posjeduju velika imanja, zgrade, riznice i debele bankovne račune - štitio je ruski episkop interese hrišćanske crkve. - Samo da vas podsjetim da je Ruska pravoslavna crkva bila za vrijeme Petra Velikog mnogo bogatija od države. Kad je to čuo, car se toliko naljutio daje poslao vojsku da nam isprazni riznice i poskida poveći broj crkvenih zvona od kojih je izliveno stotine topova sa kojima je odbranio, a zatim proširio rusko carstvo.

- To je točno, - nasmiješi se grčki vladika. – Pravoslavne parohije su također poznate po vlasništvu nad velikim imanjima, vinogradima i voćnjacima, a izdržavaju se i prodajom čuvenih vina i rakija. Ja ne smatram da je to tako veliki grijeh u vremenu u kojem živimo.

- Prodajete vašim vernicima vina i rakije, - isceri mu se Grinberg, - a nikad se niste upitali koliko se tih pijanaca ubilo ili osakatilo u raznim svađama, tučama ili saobraćajnim nesrećama?!

- Crkve su se morale baviti i raznim drugim poslovima kako bi preživjele ovaj bezbožni vijek brojeva i ličnog bogaćenja uze Galanti u zaštitu svog grčkog kolegu. - Sve manje ljudi ide u crkve, a na platnom spisku je isti broj svećenika. Svi ti čestiti ljudi koji su žrtvovali svoje živote Bogu, moraju od nečeg živjeti.
- Ali vaša crkva, monsijor, posjeduje milijarde dolara u akcijama i raznim bankovnim transakcijama! - podsjeti ga Grinberg.
- Oni koji su katoličku crkvu izgradili u današnjoj veličini, odavno su svi mrtvi, a ukoliko su zgrešili odgovarat će pred onim u čije ime su to radili. Vi ste nepravedni kada sve te njihove greške pripisujete nama koji smo tu crkvu nasledili. Ja se, na primjer, ne slažem sa mnogim delatnostima moje crkve, ali ih ne mogu izmijeniti.
- To vam vjerujem, monsijor! - reče Grinberg. - Jer kada je pokojni papa Pavle I pokušao da stane na put nekim od tih grešnih i ilegalnih radnji, netko je odlučio da on mora pod hitno da umre!
- Rabine dragi! - uputi mu Galanti pogled pun sažaljenja.
- Pa vi valjda ne vjerujete u sve te smiješne tvrdnje da je papa Pavle I zaista bio otrovan?
- Ne mogu da se zakunem da je istina, ali ni da nije! - uporno će Grinberg. - U knjizi poznatog novinara Davida Jalopa U Božje ime, vrlo detaljno i sugestivno su opisani svi događaji koji su prethodili papinoj iznenadnoj smrti. Potpuno zdrav čovjek odjednom je našen mrtav u krevetu poslije svega 33 dana svog papinstva. Uzrok smrti, "kardijalna infarkcija"! Zar vam to ne zvuči prilično sumnjivo?
- Bojim se rabine da ste i ovdje u velikoj zabludi - tužno se nasmiješi Galanti. -A takode i mnogi senzacija željni novinari koji su se grdno obogatili na tim netočnim knjigama.
- U knjizi se takode detaljno navode i sve novčane transakcije Vatikana koje je papa Pavle I namjeravao da raskrinka i zauvijek zaustavi.
- Točno je, - potvrdi Galanti, - da je Vatikan imao i mnoge transakcije novčane prirode, ali ne zaboravite daje naša crkva također i nezavisno državno tijelo. I kao svaka država i Vatikan ima pravo na svoju banku, administraciju i ostale državne aktivnosti.
- Napravili ste od Isusove crkve "državu"?! - isceri se rabin pakosno u njega. - Kako ćete to objasniti vašem Spasitelju ako

uskoro side s neba?! Zar ste zaboravili da je Isus, čim je stigao u Jerusalem, najprije razbacao sve trgovačke tezge ispred hrama?

- Gospodo! - prekide papin sekretar sve mučniju atmo sferu. - Svetog oca interesira vaše mišljenje o onom što dolazi. Da li je moguće da se na zemlju sprema invazija iz svemira, ili nam to zaista dolazi Spasitelj?

Pitanje izazva dugu stanku. Nitko dugo ne progovori, onda se na vratima začu tiho kucanje. Galanti ustade i požuri izlazu. Sa nekim je krakto popričao, pa se vrati sa listom kucanog papira u ruci. On se spusti u svoju fotelju i dalje čitajući, onda pogleda prisutne.

- Zamolio sam našu novinsku službu da me hitno izvjestite o novom razvoju događaja u svijetu - objasni im. - Ovo je posljednji izvještaj.

- O čemu se radi? - upita otac Brego sa strahom u glasu.

- Kao što već znate, od jučer u podne počeli su da se parališu svi nasilni ljudi po svijetu koji su pokušali nekog da napadnu. Ali jutros je ustanovljeno da se ovaj fenomen odnosi i na lovce, mesare i druge osobe koje su pokušale da ubiju životinje!

- Pa što ćemo jesti? - uplaši se grčki vladika, pozamašan gurman u godinama.

- Ribe, vladiko! - pogleda ga Grinberg s komičnim izrazom na licu. - Ješćemo ribe kao Isus i piti ta vaša čuvena vina. Galanti pričekava da se ova dvojica umire.

- Izvještaj tvrdi da je do jutros u svijetu paralisano oko dva milijuna ljudi, žena i djece.

- Djece?! - iznenadi se ruski episkop. - Ne razumijem!

- Ovdje se kaže, - spusti Galanti pogled na papir, - da su paralisani i mnogi tinejdžeri, odnosno školske siledžije oba pola, koji su u školskim dvorištima ili na ulicama pokušali da napadnu svoje vršnjake ili drugu djecu.

U salonu biblioteke, čuo se samo slab otkucaj zidnog sata.

- Braćo, - obrati im se Galanti snuždenim glasom zabri nutog čovjeka. - Hajde sad, pošto smo se onako iskreno iskritikovali i podsetili naših zajedničkih grijeha, razmotrimo ono što neminovno dolazi. Što mislite da će se dogoditi sa našom crkvom i civilizacijom u slučaju invazije te svemirske sile, a što u slučaju silaska Spasitelja, pošto treća mogućnost ne postoji? Nitko mu dugo ne odgovori, onda biskup Koneli duboko uzdahnu i otvori malu Bibliju koju je ponio

sobom. On stavi naočale za čitanje, pa ih pogleda.

- Ukoliko side Spasitelj, dopustite mi da nas sve podsjetim sa nekoliko važnih rečenica iz glave 17. Jovanovog otkrivenja, a koje se direktno odnose na sudbinu hrišćanske crkve.

On potraži obeleženu stranu iz koje poče da im čita:

"I reče mi, hodi da ti pokažem sud kurve velike.

S kojom se kurvaše carevi zemaljski, i koji žive na zemlji opiše se vinom kurvarstva njezina... I vidjeh ženu gdje sjedi na zvijeri crvenoj koja bješe puna imena hulnijeh

Žena bješe obučena u porfiru i skerlet i nakićena zlatom i kamenjem dragijem i biserom, i imaše čašu u ruci svojoj punu mrzosti i poganštine kurvarstva svojega. I na čelu njezinu napisano ime: Babilon veliki, mati kurvama i mrzostima zemaljskima. I vidjeh ženu pijanu

od krvi svetijeh i od krvi svjedoka Isusovih... I reče mi anđeo: što se čudiš? Ja ću ti kazati tajnu ove žene i zvijeri što je nosi i ima sedam glava i deset rogova... Sedam glava to su sedam gora na kojima žena sjedi... I deset rogova koje si vidio to su deset careva, koji carstva još neprimiše... Oni jednu volju imaju i silu i oblast svoju daće zvijeri... I reče mi, vode što si vidio gdje sjedi kurva, ono su ljudi i narodi, i plemena i jezici... I žena koju si vidio jest grad veliki koji ima carstvo nad carevima zemaljskim!" Koneli skide svoje naočale za čitanje i opet ih zaredom pogleda.

- Braćo po Bogu, o kome mislite da prorok ovdje govori nego o prvoj Kristovoj crkvi koju su apostol Petar i dragi Kristovi sljedbenici uspostavili u Rimu koji "sjedi" na sedam okolnih brda. Skoro svi tumači Jovanovog otkrivenja slažu se da je prorok govorio osobno s Isusom koji mu je kroz simboličnu viziju pokazao ružnu budućnost njegove crkve. Jovan očigledno vidi propast Kristove crkve koja je u toku vjekova napustila njegovo učenje i deformisala se u "kurvu" koja jaše na "crvenoj zvijeri" i koja se za razne političke ili ekonomske usluge "podavala" raznim carevima i vladarima. Što drugo simboliše "crvena zvjer" nego krv nedužnih kojom se ukaljala! Od čije krvi mislite da se "kurva opila", osim od krvi stotina tisuća nevinih žrtava čija ubojstva je vjekovima odobravalala, svete ratove blagosiljala, a kasnije kroz inkviziciju i osobno mučila i spalila oko 100.000 nedužnih, plavnom krivo optuženih djevojaka i žena! Da ne

spominjem ostale "svete sukobe" poput Vartolomejskog masakra! Što su drago "deset careva koji još nisu", nego buduće sveto Rimsko carstvo koje će se kasnije rasprostreti "po vodama mnogima" po celom svijetu! Jovanu se na kraju otvoreno kaže da je žena, odnosno "kurva" koju je upravo vidio "grad koji ima carstvo nad carevima zemaljskim". O kome drugom je mogao Isus govoriti nego o svojoj budućoj crkvi od čije dobre ili loše volje su se vjekovima tresli zemaljski carevi i vladari!"

Ovo izmami Galantiju slab ali ironičan smješak.

- Da, da, čitao sam i ja sva ta tumačenja Biblije po raznim, uglavnom protestantskim knjigama i časopisima. A zar ne postoji mogućnost da je prorok možda vidio buduću bezbožnu vladavinu "crvene kurve" zvane komunizam, od kojeg su se takode tresli mnogi zemaljski carevi, a koji je onako mudro i uz Božju pomoć zauvijek raskrinkao i uništio pokojni papa Pavle II?

- Ali grad Moskva nije sazidan na "sedam brda" kao Rim!

- podseti ga Grinberg.

- Biblijski, a i drugi zapisi, - umeša se otac Brego, - često su vrlo zagonetno napisani i teško ih je pravilno protumačiti.

- To je namjerno tako napisano oče, - objasni mu Koneli,

- kako bi se oni čista duha i neispranih mozgova lakše u budućnosti orjentisali. Jer Isus neće pustiti kroz Zlatna vrata one koji su slijepo sledili "lažne proroke", nego samo one koji su sledili

njega! Ovdje se ne govori samo o Rimskoj crkvi - nastavi Koneli svoju retoriku. - Zar se nismo upravo ispovedili jedni drugima o našim kolektivnim gresima? Isus je morao Jovanu prikazati Rimsku crkvu, jer druga u to vrijeme nije postojala. Od te prve crkve tek kasnije su se odvojili protestanti, pravoslavci i druge hrišćanske grupe, nezadovoljne politikom te prve Kristove crkve. Braćo, ja vas uvjeravam da će nam, ukoliko Isus uskoro side, svima bi podjednako neprijatno!

- Gospodo, što god uskoro silazi sa neba, - odluči imam Al Bandar da prekine sve mučniju diskusiju, - mislim da nije zla sila. Sve što su do sada uradili, pažljivo je i mudro sprovedeno Kako bi nas spriječili da se u panici ne istrebimo nuklearnim arsenalom, uništili su nam "svemirske oči", odnosno satelite, onda su nam oborili rakete, novi znak da su oni u kontroli a ne mi, onda su paralizovali sve osobe

nasilne prirode, novi korak u sprečavanju posljedica masovne panike i na kraju su eto zaštitili od nas i životinje koje smo često iz sporta masovno istrebljivali. Hoću da kažem, da su zli, zar bi se ovako odgovorno ponašali?

- Slažem se s imamom - reče Grinberg. - Ja mislim da nam od svemirske sile ne prijete velika opasnost. Međutim, mene brine ona druga mogućnost. Što će se s nama kao čovječanstvom dogoditi ukoliko su sve ovo pripreme za dolazak mesije, odnosno Spasitelja?

- Vjerujem da ste zabrinuti - pakosno će grčki vladika. Vi Židovi ste ga se još davno odrekli!

- Nismo ga se "odrekli", - ispravi ga rabin oštrim tonom,

- nego ga ne priznajemo za našeg Spasitelja!

- Kakva je razlika? - upita Galanti.

- Velika, monsijor! - branio je Grinberg židovsko vjerovanje. - Mi nikad nismo osporili postojanje Isusa iz Nazaretha kao svetog čovjeka i proroka, ali ga ne smatramo za Mesiju kojeg Židovi još uvijek očekuju.

- Bojim se, rabine, - promumla otac Brego, - da se mi oko toga nikad nećemo složiti, a hvala Bogu više nemamo ni vremena.

Ali mene osobno nitko na svijetu neće uvjeriti da Isus nije bio direktno

začet od Boga i od Boga poslan među nas da nas prosveti, opomene i na kraju svojim životom spase. A nešto mi govori da se On upravo vraća među nas grešnike, kako je i obećao. Ovo podsjeti ajatolaha da se malo iskrivi i pogleda na veliki Sat. Sjetite se braćo - reče on mirnim glasom. - Uskoro će nam "sve" postati jasno i nikad više se nećemo prepirati oko tajne koju nitko od nas ne zna. Do otkrivanja te apsolutne istine. Do Otkrivenja* - ispravi ga grčki vladika zloslutno.

ATLANTIK -16.15 h

U specijalnom odjeljku aviona američkog dopredsjednika popularno zvanog "Er Fors 2", sjedili su Kenet Abrams i ambasador Mak Kormik. Zabrinuto su gledali kroz male prozore, svaki zaokupljen osobnim mislima o proteklom sastanku sa predsjednikom Ruske federacije. Kao i američki predsjednik i Ivan Zahrubin je sklonio svoju vladu u specijalan podzemni ratni bunker.

- Ne mogu da dođem sebi! - svrati Abrams pogled sa suncem

obasjanih oblaka na svog ambasadora. - Godinama smo bili spremni na sve moguće opasnosti, terorističke akcije, nuklearne napade, elementarne nesreće, kataklizme, čak i na sudare sa zalutalim asteroidima. Imali smo spremne planove za masovne selidbe stanovništva iz priobalnih gradova u planine, ali na ovako nešto nismo nikad ni pomislili!

On malo pričeka pa upita:

- Šta nam se to događa, gospodine ambasadore?

Mak Kormik se malo okrete i pogleda u veliki plazma televizor, ukusno ugrađen u dio politiranog zida potpredsednikovog radnog odeljka.

- Pa... sudeći prema vremenu koje su nam stavili do znanja, saznat ćemo to kroz manje od 24 trena.

Kenet Abrams se i sam zagleda u ekran na kojem su se nemilosrdno smanjivale elektronske sekunde.

-1 zašto nas mrcvare ovim vremenom koje nam "ističe"?! Što hoće ovim da nam kažu? ??? mu to dođe neka vrsta psihološke pripreme pred masovan napad?

- Najvjerojatnije žele da nam stave do znanja da ćemo ostati na vlasti još 24 sata, a onda ćemo svi postati nemoćni podanici novih vladara.

- Vi se šalite! - zaključi Abrams.

- A zar vi mislite da oni dolaze u prijateljsku posjetu sa darovima?

- Ko su to "oni"? - mučilo je Abramsa. - Zahrubin kaže da mu je ruski episkop rekao da narod očekuje Isusa. Konačan spas sa neba. Crkve su pune vjernika a i onih koji do sada nisu ni u što vjerovali. Jeste li vidjeli onaj ogromni trg ispod Kremaljskog dvorca na putu za aerodrom? Sav se crnio od mase uzbuđenog naroda koji je piljio u one ogromne televizijske ekrane koje su im tamo postavili.

-1 drugi izvještaji iz svijeta govore o masama naroda koji se okuplja po crkvama, džamijama i sinagogama. Gradski trgovi se pune narodom koji zabrinut pilji u slične televizijske ekrane. Svi očekuju da će se na ekranu uskoro pojaviti neka važna ličnost, nešto do sada neviđeno, netko rješenje svih naših zemaljskih problema, koje smo mi političari godinama tako uspješno zamrsili.

Abrams ga je gledao stisnutih vilica.

- Ali... što će se onda dogoditi sa zemaljskom vlašću? Od čega će živjeti milijuni državnih birokrata, vojnih lica, policajaca, zatvorskih stražara i drugih lokalnih funkcionera koji su živjeli isključivo od tih "problema" koje smo mi političari stvarali?

- Možda ćemo svi biti zamjenjeni novom garniturom sve mirskih birokrata - nagađao je Mak Kormik lakonski. - Kako još ne shvaćate da je od jučer u podne, od kako su počeli da se ruše paralizovani svi "nasilni" pojedinci, čelo svetsko policijsko, zatvorsko i vojno osoblje postalo potpuno suvišno!

Abramsu je bila potrebna duga pauza prije no što se usudio da mu postavi sljedeće pitanje:

- A ako zaista dolazi Isus, Spasitelj, Mesija, ili kako zove?

- Onda teško nama političarima, gospodine dopredsjedniče.

- Budite jasniji, molim vas - prokrklja Abrams.

- Hoću da kažem, ukoliko nas okupiraju svemirci, što većina stručnjaka očekuje, doći će do formiranja okupacionih vlasti, sličnih našim vojnim vlastima kada silom upadamo u tuđe zemlje. Ali ako je u pitanju "viša sila" od svemirske, onda će, po mom mišljenju, sve naše zemaljske do kostiju korumpirane institucije biti ukinute i zabranjene.

- O kojim to institucijama govorite?

- Mislim na sve političke partije, svjetske religije, vojne i policijske vlasti, monetarne institucije i ostale "grešne" organizacije koje su čovječanstvu nanele više zla nego dobra.

- Gospode! - promumla Abrams poluglasno.

- Vi vjerujete, zar ne? - provjeravao je ambasador.

- U Boga? - pogleda ga onaj smušeno. - Kažu da u Boga više ne vjeruje ni većina sveštenstva!

- Ali... - kao zbuni se Mak Kormik, - vi i gospodin predsednik idete redovno svake nedjelje u crkvu i tamo se stalno krstite i skrušeno molite!

- Ne budite smiješni! - čudno mu se isceri dopredsjednik.

- Svi funkcioneri na vrhu nastoje da budu viđeni u crkvama ili hramovima iz čisto političkih razloga. Ruski predsjednik je stari komunista i okorjeli ateista, pa se stalno slika po moskovskim crkvama kako se pobožno krsti i pali svece!

Abrams načini malu stanku pa provjeri:

- A vi gospodine Mak Kormik, vjerujete li vi u Boga?

- Vjerujem. Ne znam da li vam je taj detalj poznat, ali moj otac je bio anglikanski svećenik. Od malena smo sestra i ja bili vaspitavani u hrišćanskom duhu, a kasnije, kada sam dovoljno odrastao

Vjerujete u biblijska proročanstva?! - .

Sva su se do danas ispunila. Znam da će vam se činiti smiješnim.

Mak Kormik podiže pogled u Abramsa da čuje njegovu reakciju.

- Pa... koliko će onda po tom proročanstvu biti teritorija- zbuni se ovaj.

- Ako se današnji broj stanovništva od šest i po milijardi podijeli na "tisuću kraljevstva", to onda znači da će svaki od tih budućih kraljeva Otprilike vladati nad pet do sedam milijuna ljudi Bile bi to male, ali vrlo efikasne kraljevine od kojih ni jedna više neće imati šansu da se pretvori u "imperiju"!

- U redu, - složi se bezvoljno Abrams, - ali, ista ta proročanstva mogu da se protumače pretpostavkom da su stari proroci u stvari vidjeli silazak ogromnog svemirskog broda, čija monstruoza veličina ih je podsećala na grad, a sjajno odjeveni žitelji na anđele i Isusa koje Biblija spominje. Otkud znate da se ne radi o novom "guverneru" naše planete, koji će također dijeliti pravdu prema svom osobnom nahođenju?

- Ne znam, - priznade Mak Kormik. - I to je sasvim moguće. Ali sudeći po onome što su stari proroci vidjeli u svojim vizijama, ja sam sklon da povjerujem u Božju, a ne svemirsku silu.

- Što vas navodi na takav zaključak? - postajao je Abrams sve zabrinutiji.

- U Otkrovenju se točno podvlače nagrade tim pravednim "svecima" - vrati Mak Kormik pogled na svoje zabeleške. – Na primjer, neće svi pravednici dobiti "dvorce i krune". Mnogi vernici će biti spašeni od đavola, ali neće svi biti nagrađeni. Čast će pripasti samo onim pojedincima koji su se "odrekli sebe zbog dobrobiti drugih". Koji su učinili nešto izuzetno važno za svog bližnjeg. Govori se o nesebičnim ljudima koji su spašavali živote drugih, ili ljudima koji su na neki drugi način učestvovali u masovnom spašavanju naših duša.

- Ne razumijem - zbuni se Abrams.

- Radi se o pojedincima koji su se preko nekog javnog medija aktivno suprotstavili talasima đavolove propagande. Mislim ,a filmove, knjige, kompjuterske igre i druga masovna sredstva jnformisanja koja su propagirala zločin, nasilje, ubojstava, preljube, pornografiju i njima slične niske pobude.

Abrams proguta knedlu. On je kao senator javno glasao protiv jače cenzure rasturanja pornografskih filmova i časopisa.

- Što još piše o tom našem kraju u Bibliji?

- Da će se pred Isusov silazak nebo zamračiti, a Mjesec i Sunce će postati "kao krv", odnosno jedva će se vidjeti. A onda će se prema proroku Jezekilji, "otvoriti nebesa"! Neki ruski znanstvenici smatraju da će se u stvari otvoriti "prolaz" između naše i nama paralelne dimenzije, odnosno "onog svijeta" u koji svi automatski prelazimo nakon fizičke smrti.

-1 vi Mak Kormik verajete u takve stvari?! -bio je Abrams iskreno zapanjen.

Nečije kucanje na vratima spriječi Mak Kormika da mu odgovori.

- Uđite! - pogleda Abrams u vrata na kojima se pojavi njegova sekretarica za tisak, Martina de Balsamo, rasna Latinka tridesetih godina.

- Izvinite, - obrati mu se ona zabrinuta lica. - Ovo je upravo stiglo faksom iz Bijele kuće - predade mu list papira u koji se Abrams zagleda.

Dok je on čitao, Mak Kormik je s napetošću promatrao reakciju na njegovom licu. Osjećao je da se radi o nečem vrlo važnom. Jer što je Abrams dalje čitao, sve više su mu se širile ženice. On na kraju ustade i pogleda u Martinu, onda spusti zabrinut pogled na svog ambasadora.

- Bijela kuća me obaveštava da sam ja novi predsjednik Sjedinjenih Država!

Ovo je bio šok. Mak Kormik se uhvati objema rukama za naslone svoje fotelje u kojoj se nesvesno uspravi u ukočenom položaju.

- Kažu da je predsjednik doživio potpun nervni slom na tajnoj sednici znanstvenika u bunkeru NORAD-a i prebačen je hitno u bolnicu u Kolorado Springsu! Dežurni doktor tvrdi da predsjednik nije trenutno u psihičkom stanju da donosi sudbonosne odluke!

Pošto nam na T V satu ostaje još svega 24 sata, Kongres je zamolio

Bijelu kuću da me hitno obavijeste i zamole da preuzmem vlast i položim zakletvu na novu dužnost! Sve sam očekivao osim ovog!

- uzbuđivao se novi predsjednik.

- Kakva je procedura? - zabrinu se Mak Kormik.

- Pošto se nalazimo u zraku, odnosno ničijoj teritoriji, a u nedostatku vrhovnog ili oblasnog sudca, dužnost polaganja moje zakletve treba da preuzme kapetan aviona koji je trenutno najviša vlast na ovom skućenom djelu Sjedinjenih Država. Pozovite odmah kapetana! - obrati se on svojoj sekretarici odlučnim glasom. -1 donesite ovamo Bibliju!

Abrams se spusti natrag u svoju fotelju i zagleda u ambasadora.

- Što vi kažete na sve ovo?

- Nemam reci, gospodine predsjedniče.

- Hoću da kažem... - zbunjeno će Abrams, - što li je to predsjednik saznao na tom tajnom sastanku da ga je odjednom onesposobilo za dalje vršenje dužnosti šefa države?!

- Možda je doživio nervni slom kada je shvatio da je postao potpuno nepotreban šef države koja će uskoro prestati da postoji!

Abrams ga je gledao očima koje su se punile neizvesnim strahom. Iz ovog novog valova košmarnih misli, trže ga šum vrata koja bez kucanja širom otvori primetno blijeda Martina a iza nje u odjeljak ude kapetan aviona, Mark Džonson. Dvojica državnika se odmah nagnuše prema malim prozorima. Nije im najprije bilo jasno što to treba da vide, jer su bili iznad beskrajnog mora bijelih, suncem obasjanm oblaka koji su neodoljivo podsjećali na beskrajna stada ovaca. Onda Mak Kormik prvi primjeti i upozori Abramsa:

Okrene oči prema sjeveru i sav se ohladi od iznenadne jeze. Cijeli sjever horizonta potpuno je pocrneo, kao da je netko po njemu prosuo ogromnu količinu crnog tuša.

NORAD me upravo obavijestio da se sa Sjevernog i preko ciele stratosfere razliva neka vrsta neprozirne sile koja će prekriti cijelu zemlju do sutra popodne, uze malu Bibliju koju rastvori

To znači da će ga preko milijardu TV ekrana uskoro i "svatko oko"! - klimnu ovaj glavom na veliki ekran iza kroz ovaj prozor, Bog je održao i ovo svoje upozorenje!

Abramsu se odjednom učini da se stvarnost kakvu je on do tada znao, polako pretapa u nekakvu neobjašnjivu zonu između jave i sna.

- Onda požurimo! - reče on svojim službenicima.

Martina izvuče iz džepa komad papira sa otkucanom zakletvom predsjednika, koja se uvijek nalazila na svim vladinim zrakoplovima. Abrams podiže lijevu ruku, a desnu, koja mu je vidno podrhtavala, stavi na Bibliju koju je držao kapetan Džonson u nedostatku vrhovnog sudca. On ponovi za kapetanom kratku zakletvu.

- Čestitam vam na novoj dužnosti, gospodine predsjedniče!

- rukova se kapetan sa Abramsom, a onda to učiniše i ostali službenici.

- Dopustite mi sada da se vratim u kabinu - žurilo se Džonsonu koji se kratko nakloni i u žurbi napusti odjeljak. Abrams se polako spusti natrag u svoju kožnu fotelju. Još uvijek je bio zbunjen iznenadnim razvojem događaja. Samo što je sjeo, zazvoni telefon na stolu...

- Abrams! - predstavi se on kratko i nastavi da sluša. - Da, da, upravo sam položio zakletvu - govorio je nekome. – Hvala gospodine sekretare, ali ja se bojim da ću biti ne samo posljednji, već i "najkraće vladajući" predsjednik Sjedinjenih Država! Još malo je poslušao državnog sekretara Vilsona, onda mu odgovori:

- Pa... za početak predlažem da momentalno obustavite sav domaći i međunarodni zrakoplovni i ostali promet. Svim našim civilnim i vojnim zrakoplovima smjesta naredite da se prizemlje. Vojsku također vratite u barake. Mi letimo pravo u Kolorado Springs. Bit ćemo tamo kroz šest sati. Kako je predsjedniku? - sjeti se on da upita na kraju.

Opet je kratko slušao, pa se zahvali Vilsonu i spusti slušalicu.

- Predsednik se odmara pod jakim sedativima - obavijesti Abrams Martinu i Mak Kormika. - Vilson nas obaveštava da je preko pola našeg stanovništva već izašlo na trgove, parkove i ulice gradova, a u crkve se ne može više ući. Narod pali svece i glasno se moli. Također su počele da se vraćaju u normalno stanje prve paralizovane osobe po svijetu. Ustanovljeno je da paraliza traje oko 12 sati. Kaže da u zemlji vlada apsolutan, gotovo nestvaran mir. Abrams opet ustade i dohvati Bibliju sa stola.

- Gospodine ambasadore, - obrati se on Mak Kormiku, molim vas prihvatite novu dužnost dopredsjednika Sjedinjenih Država!

DAN SEDMI TANDER BEJ, KANADA - 14.35 h

Okolo pola tri popodne, Beneta uhvati neka nepoznata nervoza. Dok je prao ruke poslije jedne manje operacije, zabrinuto je gledao kroz prozor u potpunu tamu koja se spustila nad ćelu oblast. Bio je to krajnje neprirodan fenomen, jer se noć obično spuštala oko šest. Sva ulična svjetla su bila popaljena, a svetleli su i prozori većine zgrada. Osi lokalne bolnice, općine i policije, nitko više nije radio. Benet ogrnu svoj zimski kaput i krenu kući, ali se zadržao u odjelenju recepcije gdje se okupila većina bolničkog osoblja. Tiho su o nečemu diskutovali i piljili u nemilosrdni elektronski sat na televizora koji je vrijedno otkucavao sekunde posljed-njih sati koje je nepoznata nebeska sila ostavila čovjeku. Do otkrivanja "istine", ostalo je još osam i po sati.

- Doktore, - priđe Benetu mlada crna bolničarka Seri, - što se to događa? Tako se bojim!

-1 ja se bojim, Seri - priznade ovaj bez stida.

- Gdje ste vi krenuli, doktore? - upita ga direktorka bolnice koja im priđe.

- Idem da odvezem kući jednu djevojku koja radi za moju sestru i da ručam.

- Molim vas vratite se do četiri. Vlasti su zamolile sve bolničko osoblje, sve ambulante, vojno osoblje i policiju da se jave na dužnost i ostanu u potpunoj pripravnosti. Ako uskoro dođe do neke masovne invazije iz svemira, kako stalno nagađa radio, bojim se da ćemo biti suočeni i sa masovnim brojem povreda. Benet je saslušao gledajući u crni ekran televizora i žut elektronske sekunde koje su se smanjivale.

- Ja osobno ne vjerujem da će doći do masovnog gubitka života - zaključio on.

- Što vas navodi na takav zaključak?

- Ovo vrijeme koje su nam ostavili da se pripremimo klimnu on glavom u pravcu malog ekrana. - Ni jedna invaziona sila ne stavlja protivniku do znanja kad će ga napasti.

- A masovno paralizovanje nasilnih osoba po svijetu? podsjeti ga

direktorka. - Tko će nas braniti ako nam se vojnici budu rušili prije no što povuku obarače?

- Još jedan dokaz da dolaze u miru - zaključio Benet. - Da nam nisu paralisali nasilnike, do sada bi već bilo pobijeno nekoliko milijuna ljudi u globalnoj panici.

- Tu moram da se složim s vama - pogleda i direktorka u ekran.

- Vratit ću se do četiri - obeća joj Benet.

- Molim vas. Vi i doktor Markus ste nam jedini hirurzi za teške povrede.

Benet se okrete izlazu i uputi dugim koracima prema liftu. Ali dolje u čekaonici hitne pomoći on malo uspori korake. Među desetak pacijenata u stresu, nalazilo se i nekoliko mladih osoba na čijim licima se očitavala velika zabrinutost.

Pred ulaznim vratima, Benet podiže kragnu i pade u pravcu svog "kadilaka" koji je uvijek bio parkiran na specijalnom mjestu za lekarsko osoblje. Do agencije njegove sestre vozio se vrlo sporo, jer su i ulice i trotoari bili puni uzbuđenih građana. Ljudi su tiho pričali između sebe i nagađali o događajima koji su prethodili. Sabrina ga je već čekala pred ulaznim vratima agencije. Ušla je u automobil i ozbiljna ga pogledala.

- Tvoja sestra nas je sve ranije otpustila. Veoma je zabrinuta. Rekla je da će nas malo kasnije posjetiti. Kaže, boji se sama da ostane kod kuće.

- Nije jedina! - aludirao je Benet na masu svijeta koji se okupljao po ulicama.

Kući su stigli desetak minuta kasnije. Dok mu je djevojka kuhala kavu i muvala se po kuhinji, Benet ju je bez reci posma-trao. A kada ga je poslužila, on više ne izdrža.

- Sabrina, što se događa?

- Ono što je napisano.

- Sabrina, prekljmem te ne govori tako dvosmisleno! Zar još ne primjećuješ da se tresem od neizvjesnosti?

- Neka se tresu oni koji su čitavog života radili protiv njega.

- Aha! - uhvati se Benet za slamku koju mu je pružila. Znači ON uskoro treba da side sa neba, zar ne?!

- Što god side sa neba, ti to nećeš vidjeti.

- Sad si me zaista utješila - snuždi se Benet. - Još kad bi mi

objasnila o čemu to govoriš, bio bih ti veoma zahvalan.

- Bože tajne se ne smiju prije vremena nikome otkriti! odgovori mu ona upozorenjem. - Jer kada bi neodgovorni čovjek poznao svoju i našu budućnost, on bi neminovno izazvao "paradoks" globalnih razmjera.

- Bože, dragi! - kukao je Benet. - Pa što da radim?

- Apolutno ništa. Prepusti se onom za čije interese si radio.

- Što ti sad to znači?

- To znači da prilazimo kraju našeg vremena. Čovjek kakvog ti poznaješ, "nikad više" neće odlučivati o svojoj i tuđim sudbinama. O nama će odlučivati Bog preko ljudi koji su svojim ponašanjem u ovom životu stekli njegovo puno povjerenje. Benet makinalno pogleda u TV ekran na kojem se smanjivalo vrijeme.

- Znači do kraja tog našeg vremena preostaje nam još oko osam sati?

Ali Benet ne dobi odgovor. Djevojka se spusti na dvosed do njega i nježno ga uhvati za ruku. Tako su se kratko gledali onda nešto iznenada bijesnu poput fotografskog blica i on izgubi svijest. Kada je stigla pred kuću pola trena kasnije, Patricija pozvoni nekoliko puta. Pošto joj nitko ne odgovori, ona izvadi iz tašne duplikat ključeva i otvori vrata. Ušla je unutra i nekoliko puta glasno pozvala svog brata, ali joj se nitko ne odazva. Patricija se zabrinuta spusti na dvosed i zagleda u solju neispijene crne kave koja se već ohladila. Što se dogodilo? Gdje su mogli da nestanu, kad se automobil nalazi pred kućom?

Bennet se osvijestio ležeći na travi. Puna svijest mu se odmah vratila i on se svega sjetio. Onako ležeći pogledao je oko sebe, ali Sabine više nije bilo pored njega. Uspravio se s nekakvom čudnom lakoćom u sjedeći položaj. Sjetio se da mu je Sabrina pričala o "astralnom svijetu" od proredene materije na visokim frekvencijama. Dodirnuo je svoju lijevu šaku i osjetio je. Pokušao je snažno da je stisne, ali ne osjeti bol. Učinilo mu se kao da steže nekakvu sunderastu masu. On primjeti da i dalje diše, ali sa nekom neverovatnom lakoćom.

- Bože blagi! - ote mu se uzvik zaprepašćenja. - Pa ovo nije moguće! Još malo je sjedio pipajući se i zaključio da je prešao na ovu stranu sa "svim" telesnim dijelovima. On podiže pogled u vedro plavo nebo i

veliko drvo iznad sebe u čijoj je hladovini sjedio. Sa drveta ga je znatiželjno posmatralo nekoliko ptičica koje su veselim crvkutanjem razmatrale njegovo čudno prisustvo. One mu izma-miše slab smješak i on odluči da ustane, što je takode izveo s neviđenom lakoćom. Mora da su se ovako lagano osjećali astronauti na mjesecu, pade mu na pamet. Malo je postajao, onda se bolje zagleda u svoje odijelo u kojem je sjedio sa Sabrinom na dvosedu. Djevojka je dakle bila u pravu kad mu je rekla da se umrli pojavljuju na onom svijetu u istom odijelu u kojem su sahranjeni. Ali on nije umro, prisećao se zadnjih momenata u svojoj dnevnoj sobi. Nešto mu je bljesnule ispred očiju i sekundu kasnije, stvorio se u ovom nepoznatom svijetu. ??? o tome govorila ona sveštenica kada je spomenula da će pravedni biti preneseni u "trenu oka"?

Bože dragi, ponavljao je u sebi koračajući bez vidljivog napora. On stade i okrete se da ponovno vidi ono drvo. Što li se dogodilo sa Sabrinom, razmišljao je. Ona mu reče da se pokojna Dženifer već nalazila u njenom astralnom "duplikatu" sa zemlje. Znači da je njeno fizičko tijelo bilo uništeno za vrijeme onog bleska, a samo on se pojavio u ovoj novoj dimenziji.

Benet nastavi da hoda po prekrasnom proplanku posutom poljskim cvijećem neviđenih oblika i boja. Nastojao je da pronađe neki orijentir ili put koji bi ga dalje vodio. Čelo njegovo biće je prosto treperilo od neke do tada mu nepoznate sreće i uzbuđenja. Hodajući tako uz visoko žbunje, njemu se učini da čuje kloparanje nekih kola. Provukao se na drugu stranu i našao na putu oivičenom drvoredom. Bio je u pravu, neki čudno obučeni seljak vozio se prema njemu na novim izrezbarenim kolima koje su vukle dvije krave. Ugledavši nepoznatog čovjeka na putu, seljak zaustavi zapregu. Benet mu priđe smešeći se, a onaj ga pozdravi odizanjem šešira.

- Govorite li možda engleski?

- Ovdje svi govore istim jezikom - obavijesti ga čovjek. Benet se zagleda u njega. Kako je moguće, pitao se, da ga ovako jasno razumije, a ne govore engleski?

- Vidim, vi ste novi ovdje - zaključio seljak.

- Da, da, ne samo nov nego i prilično izgubljen - dodade Benet sa smeškom.

- Samo nastavite ovim putem i uskoro ćete naići na naše Benet se

sad malo pažljivije zagleda u nova kola i dvije krave.

- Zar se i ovdje ljudi bave poljoprivredom?

- Samo oni koji to žele - objasni seljak. - Ja sam molio Boga da mi nakon smrti opet omogući da se nađem sa mojim dragim kravama i on mi je tu želju ostvario.

- Voljeli ste životinje?

- Naročito ove dvije - pogleda seljak u krave. - Othranile su mi troje djece i svojim teškim radom nas dugo održavale u životu.

Pred smrt sam naredio mojima da ih ne smiju ni prodati ni ubiti. Pomrle su obje od starosti a ja sam ih ovdje dočekaao. Benet se nesvesno nasmiješi. Njemu poče da bude sve jasnije kakvi se ljudi nalaze na ovom nivou.

- Hvala vam na uputstvu! - pozdravi on seljaka rukom i nastavi nizbrdo.

Dosta dugo je koračao putem i već se zabrinuo gdje je to selo, kad ugleda iza šumarka gomilu bijelih kuća. Put je vijugao između njih sve do sredine sela, obilježene jednim ogromnim hrastom. Oko debelog stabla bio je izrađen drveni sto oko kojeg su se nalazile klupe. Benet se zaustavi i zagleda u nekoliko mještana oba pola. Neki su bili odjeveni u građanska odijela, a neki u živopisnu nošnju iz njemu nepoznatih krajeva. Ugledavši putnika, meštani poustajaše od stola.

- Dobar dan, dobri ljudi! - pozdravi ih Benet.

- Dobar vam dan, gospodine - otpozdravi onaj nastariji, vjerojatno vođa grupe. - Dobro došli u naš kraj. Ja sam Bogdan, starješina ovog sela.

- Ja sam doktor Vilijem Benet - priđe mu Kanađanin i rakova se s njim. - Nov sam ovdje pa bih vam bio veoma zahvalan ako me uputite gdje treba da idem.

- Doktore dragi, samo vi i dragi Bog znate gdje treba da odete, a mi vas možemo jedino uputiti do najbliže željezničke stanice.

- Vi... imate i železnicu? - iznenadi se Benet.

- Ovde nema što nema! - srdačno se nasmiješi starješina. Benet ga je gledao snebivajući se u sebi. Ne samo da je savršeno razumio jezik tih dobrih ljudi, nego čak i njihov lokalni dijalekt. On spusti pogled na bogato servirani sto.

- Kako bi bilo da nam se najprije pridružite i malo prezalogajite?

- Pa pravo da vam priznam, nisam ništa okusio od jutros. Nešto zbog posla, a više zbog ličnog uzbuđenja. Ne znam da li vam je poznato, ali tamo na zemlji vlada prava panika. "- O svemu smo obavješteni. Izvolite, - ponudi ga starješina, a jedna od žena ga odmah posluži svezom pogačom i kajmakom koji mu namaze između dvije polovine.

Benetu se učini da nikad u životu nije pojeo ukusnije komad kruha. U stvari, on nikad ranije nije okusio ni pogaču a ni mlečni proizvod poput kajmaka. Dok je vrijedno jeo, domaćini ga ne uznemiriše nijednim pitanjem. A kada Benet počne da briše usta i ruke salvetom, starješina sela pogleda u jednog momka za stolom.

- Matija, natoči čašu domaćeg crnjaka doktoru.

- Oprostite, - smušeno će Benet, - ali ja već godinama ne pijem.

- Doktore dragi, ovdje možete piti što god želite, a nikad se ne opiti! I ovo je bila važna informacija koju Benet spremno registruje.

- Mislim da bi mi umjesto vina dobro došla jedna crna kava.

- Ivanka! - okrenu se onaj prema obližnjoj kući na čijem se pragu odmah pojavi jedna mlada djevojka. - Pripremi srce gospodinu jednu crnu kavu!

- Vi... nešto slavite - upita ih Benet, aludirajući na st prepun hrane i pića.

- Dobro ste to primijetili. Slavimo dolazak naše odabrane braće i sestara po Hristu. Očekujemo još mnogo gostiju poput vas.

Vi ste prvi koji ste se pojavili na putu.

- Odakle ste, doktore - upita ga jedan od mještana.

- Iz Kanade.

- Daleka i velika zemlja tamo na sjeveru - zaključí onaj.

- Iz mog sela su nekad odlazili kod vas u pečalbu.

- Koje godine ste prešli ovamo, doktore? - želio je jedan drugi da zna.

Kada im je rekao datum, oni za stolom izmjenjaše čudne poglede.

- A vi dobri ljudi, kada ste vi stigli ovamo?

- Kako koji, doktore. U ovom selu ima ljudi koji su stigli ovamo i prije više od tri stotine godina. A ima ih i koju su umrli nedavno.

Uto se kod stola pojavi Ivanka sa tacnom i malom šoljom crne kave. Ona ga ljubazno posluži pa se spusti na klupu pored oca, znatiželjno

promatrajući čudnog stranca. I Benet se divio čistoti i prirodnoj svežini njenog lijepog lica. Ivanka nije bila starija od 16 godina, a na sebi je imala građansku haljinu do koljena. Benet prinese solju s kavom usnama i otpi jedan gutljaj.

- Kakva je ovo kava? - malo se on namršti.

- Turska, doktore. Ako vam je gorka, stavite malo šećera.

- Ja sam u Turskoj? - zapanji se Kanađanin.

- Niste doktore. U ovom kraljevstvu nalaze se dobri ljudi iz raznih pokrajina Balkana. I mada smo svi bili istog etničkog porekla i govorili istim ili sličnim jezicima, lukavi đavo nas je vjekovima zavadao i nagovarao na razna zla. Ovdje se sada nalaze sva ona naša braća i sestre koji ga nisu poslušali.

- Rekoste "kraljevstvo"? - sjeti se Benet pasusa iz Biblije.

- Da, doktore. Nalazite se u oblasti kralja Vidora. Divnog i čestitog vladara iz našeg naroda, čovjeka kakvi se pominju samo u bajkama za djecu. Baš nas je nedavno ovdje posjetio i s nama popričao o tekućim događajima. Osobno nas je upozorio da danas budemo spremni i što bolje dočekamo novopridošlu braću i sestre po Bogu.

Ovo je bio novi šok za Beneta koji je dobro poznavao nepristupačnost hijerarhije modernih država.

- Vaš kralj dolazi ovamo da sa vama diskutira tekuće probleme? - ponovi on u neverici.

- Doktore dragi, ne znam iz kakvog državnog sistema dolazite, ali ovaj kralj nije kao oni zemaljski. On nam uvijek ponavlja da nije naš vladar, nego naš pastir! Budite spremni na mnoga iznenađenja u ovom našem svijetu.

Tu se starješina okrete svojoj ljupkoj kćerci.

- Ivanka, srce, povedi sad ovog gospodina prečicom do željeznice. Ja mislim da njega s nestrpljenjem očekuju tamo u gradu.

Ali prije nego pođete, molim te donesi mu par mojih sandala. Benet se tu zagleda u svoje bosc noge u kratkim čarapama. Imao je običaj da uvijek skine cipele prije ulaska u kuću, pa ga je bljesak zatekao na kauču izuvenog. On pričekava da mu Ivanka donese par novih sandala i spremno ustade. Rukovao se sa svim prisutnim meštanima i zahvalio im se na ljubaznom

gostoprimstvu. Samo što su Ivana i on sišli na put, iza prvih kuća se pojaviše troje novih došljaka. Dva muškarca i neka mlada žena.

- Ovuda, gospodine - trže ga meki Ivankin glas.

Dok ju je sledio, Benet se još par puta okrete prema velikom hrastu. Tamo se delegacija mještana već pozdravljala sa novim pridošlicama. Djevojka provede Beneta između susjednih kuća i nastavi da ga vodi pored nekog kristalno bistrog potoka. Već je primijetio da je sve u ovom svijetu bilo nekako čisto, uredno i bi tr Putem su Ivanki mahali i dovikivali mladići i djevojke iz obliž " vinograda, a ona im je veselo otpozdravljala.

- Kako se zabavljate u ovom vašem selu? - sjeti se Benet da upita.

- Oh, ovdje nije nikad dosadno - nasmiješi se Ivanka. - Kad ne priređujemo seoske priredbe ili zabave, onda odemo vlakom na izlet do grada i tamo šetamo po parkovima, gledamo filmove posećujemo koncerte ili slušamo razna korisna predavanja.

- Koliko imate tih gradova?

- U ovom kraljevstvu pored stotinjak manjih gradova imamo i jedan veliki, glavni grad, gdje živi kralj i administracija koja o nama vodi računa.

- Pa koliko ima stanovnika ovo vaše kraljevstvo? - pri kupljao je Benet nove informacije.

- U školi sam čula da oko milijun ljudi živi ovdje, ali ćemo danas dobiti još puno odabranih pravednika. Uglavnom iz naših krajeva, ali i dosta stranih ljudi i žena koji su nam braća i sestre po Kristu.

Benet se sjeti da ona govori o Sedmom danu Apokalipse.

- Nisam tamo vidio vašu majku - primjeti on.

- Moja mama nije s nama.

- Kako to? Zar obitelji nisu ovdje zajedno?

- Jesu, ali moja mama je ostala na nižem nivou od ovog.

- Ne razumijem! - pravio se Benet nevešt.

- Nisam baš sigurna, jer tata izbjegava da sa mnom o tome govori, ali iz onog što sam čula u školi i na predavanjima u gradu, čini mi se da je moja majka bila nevjerna mom tati, a nije se na vrijeme pokajala.

Benet se značajno nasmiješi, što Ivanka ispred njega nije mogla da primjeti.

- O kakvim to nivoima govorite? - nastavi on da se raspituje.

- U gradu sam čula na jednom predavanju da se ovaj svijet zove "astralni" i da ima takode i sedam podnivoa. Ovaj na kojem smo mi

je najviši, a na onom najnižem nalaze se đavo i njegove pristalice i demoni. Između ova dva podnivoa nalazi se ostalih pet na kojima borave krivci i grešnici raznih stupnjeva. Tamo negdje među njima je i moja sirota majka koju ja i ne pamtim. Setivši se da su svi ovdje ranije pomrli na zemlji, Benet je upita:

- Kada ste i kako vi i vaš tata stigli ovamo?

- Ja se ne sjećam jer sam ovdje odrasla. Tata mi je jednom pričao da sam imala godinu dana kada su u naše selo upali protivnički vojnici iz građanskog rata. On me je zgrabio iz kolijevke i pobjegao sa mnom u obližnju šumu. Vjerojatno smo tamo bili oboje ubijeni.

- Zar se vaš tata ne sjeća tog događaja?

- Svima koji su pomrli u stresu ili nasilnom smrću, ovdje se obriše taj dio memorije - zapanji ga devojčin odgovor. – Dragi Bog ne želi da mi ovdje patimo kada se setimo tih neprijatnih trenutaka.

Benet se odjednom zaustavi i zagleda u medvjeda i dva mala mećića koji su silazili proplankom iz šume.

- Ne brinite - umiri ga Ivanka. - To je meda iz obližnje šume. Vodi svoje mlade na potok da se malo izbrčkaju u vodi. Ne bojte se ovdašnjih životinja. One ne samo što su uvijek site, nego su im uklonjeni i svi agresivni nagoni.

- Tko im to uklanja i kako?

- Naši veterinari znaju kako se to radi.

Ona dva mala mećića ih primetiše i dotrčaše da ih iz blizine pogledaju. Dok se Ivanka s njima igrala i nešto im pričala, njihova majka ih je strpljivo čekala na obali potoka. Ona ih na kraju opomenu kratkom rikom da nisu došli da se šegače, nego da s kupaju. Benet nije vjerovao svojim očima i ušima. On se zaista nalazio u svijetu iz bajki. Njemu pade na pamet da nitko razuman u Tander Beju ne bi pustio svoju maloletnu kćerku da prati van grada nepoznatog prolaznika, a ovi ljudi bez trunke zla ili sumnje u svojim dušama, spremno su mu je ponudili kao vodiča. Pa da, sjeti se on, oni koji bi i pomislili da naude ovoj ljupkoj djevojci, već se nalaze u svijetu mraka okruženi sebi ravnima.

- Ako nastavite ovom stazom, - prenu ga iz misli Ivankin veseli glas, - stići ćete pravo na stanicu. Tamo sačekajte prvi vlak. Vlakovi stalno prolaze u određenim intervalima, jer ovdje nema drugih saobraćajnih sredstava.

- A kako ću znati gdje da siđem? - zabrinu se Benet.
- Sići ćete u glavnom gradu. Stjuardese u vlaku će vam sve dalje objasniti. Kralj nas je zamolio da se danas uzdržimo od putovanja, kako bi ste se vi gosti mogli brže snaći i prebaciti do glavnog grada.
- Čime ću platiti kartu?
- Ničim, gospodine. Ovdje se ništa ne plaća ili kupuje. Benet je kratko promatrao dugu vijugavu stazu bez kraja, onda se okrete svojoj ljupkoj pratilji.
- Mnogo ste bili dobri i ljubazni - pohvali je. - Mnogo vam hvala na ovim dragocjenim informacijama koje ste mi dali.
- Oh, nema na čemu! - Blistala je mlada djevojka od sreće što mu je bila korisna.

Dok su se rukovali, on prinese njenu malu ruku usnama i poljubi je. Dok je odlazila dugo je gledao za njom, a i Ivanka zastane i još jednom mu veselo mahnu rukom.

Nedaleko iza brda paslo je stado ovaca, kad nešto snažno blesnu. Jedna od ovaca prestade da pase i zagleda se ispred sebe u ženu koja je ležala u travi. Mladi pastir koji je također primijetio odloži knjigu koju je čitao i ustade sa trave. Naslutio je o čemu se radi i požurio nizbrdo da izvidi. I druge ovce prestadoše da pasu i okupiše se oko žene u travi. Dječak priđe nepoznatoj ženi odevenoj samo u bijeli donji rublje. Ova iznenada otvori oči i vrisnu od straha. Uspravila se na travi i onako u sedećem položaju zagledala u čudno odevenog pastira i snježno bijele ovce koje su je začuđeno gledale svojim velikim crnim očima.

- Gdje sam?! Što se dogodilo?!
- Ništa strašno, gospodo - umiri je mladić. - Prešli ste na našu stranu.
- Čiju stranu?! O čemu to govorite?! - unezvereno ga je gledala.
- Više niste na Zemlji, gospodo - objasni joj momak mirnim glasom.
- Nego gdje sam?! - osvrtala se gošća nervozno oko sebe.
- Nalazite se u oblasti kralja Vidora.

Žena se lagano uspravi i bolje zagleda u svoju okolinu i dječaka s ovcama. Ona se najprije opipa po bokovima i rukama da provjeri da li je uopće živa. Onda počne da se osjeća neprijatno onako oskudno odevena. Nesvesno je podigla ruke i njima prekrila svoje razgolićene grudi.

- Idem do moje majke da vam donesem jednu haljinu okrete se momčić i zatrča uzbrdo.

Dok je usamljena stajala među ovcama, žena se nervozno ! osvrkala na sve strane. Ali gdje god bi pogledala, ona se suoči sa neviđenim pejzažima i prirodnim ljepotama. Sve je ovdje delovalo nekako nestvarno savršeno, a miris prirode koju je inače obožavala, gotovo ju je opijao. Momak se uskoro vratio u društvu jedne vrlo lijepe žene koja je nosila preko ruke prebačenu haljinu.

- Kako ste, gospođo? - upita ona gošću ljubazno se smešeći. Nisam najbolje! - priznade ova, rukama pokrivajući svoj oskudni grudnjak.

- Ne bojte se, gospodo - umiri je seljanka. - I ne stidite se svog tijela. U ovom svijetu vas nitko neće grešno ili nepristojno pogledati. Takvi su ostali na Zemlji.

- O kakvom to svijetu govorite?! - zabrinu se golišava gošća.

- Vi ste u Božjem kraljevstvu i među dobrim i čestitim ljudima. Kralj nas je obavijestio o vašem današnjem dolasku.

- Molim?! - piljila je gošća u svoju ljubaznu domaćicu.

- Otkud bi vaš kralj znao da ja danas dolazim?

- Ne samo vi, gospodo, nego milijuni odabranih. A vi ste jedna od njih. Obucite sad ovu moju haljinu, pa će vas moj sin odvesti do obližnje željeznice.

Žena počne da navlači ponuđenu haljinu. Nije razumjela ni jedne reci od onog što su joj govorili, mada su pričali istim jezikom. U međuvremenu i Benet stiže do stanice koja se nalazila na malom uzvišenju. Bila je to u stvari poljska stanica bez krova sa natpisom DUGA RIJEKA. Njemu tek tamo postade jasno zašto se nalazila na tom brežuljku. Pruga od specijalne Šine bila je montirana na visokim stupovima, kako ne bi remetila harmoniju prirodnih ljepota i smetala životinjama. On se pope stepeništem na prostranu platformu i pridruži grupi ljudi, žena i djece raznih godišta. Neki ga pozdraviše sa smeškom, ali on primjeti da ima i zbuđenih i zabrinutih. Odlučio je da stoji i razgleda okolinu. Sve je ovdje bilo nekako novo i čisto. A sličnu pragu sa jednim kolosekom vidio je samo u filmovima znanstvene fantastike. On oceni daje peron dugačak oko sto metara i izbroja sa strane desetak ukusno ofarbanih klupa za čekanje.

Dok je tako zadivljen promatrao novu okolinu, na stanicu stigoše još

nekoliko grupa novopridošlih putnika. Po njihovim zapanjenim licima, moglo se zaključiti da se radi o onima "prebačenima u trenu oka"!

- Gospode! - promuća jedna tena do njega i prekrsti se. vori joj on zagonetno.

Žena se zbunjeno zagleda u njega.

- Gospođica sam - ispravi ga.

lica se zaustavi točno dužinom *(tm)L sa velldm

- Izvolite! - nasmiješi se najbliža Benetu i njegovoj malo, grupi. - Udite, dobri ljudi. u vagone.

- Bože, dragi! - opet se krstila ona žena što je sela pored Beneta. Ja sam puno puta sanjarila i zamišljala "onaj svijet" ali sad vidim da uopće nemam mašte! Tko je planirao i izgradio ovaj nevjerojatan vlak, na primjer?

- Sve što vidite, gospodo, dizajnirali su i napravili ljudi iz našeg kraljevstva - odgovori joj mlada stjuardesa koja im je prišla s leđa. - Sve što ste ikad sanjali da napravite, napišete, naslikate, ostvarite, ovdje će vam biti omogućeno. Želite li netko piće, sladoled ili slatkiše? - ljupko im se ona nasmiješi.

- Služite li možda crnu kavu? - podiže Benet pogled na ljepoticu.

Stjuardesa prinese desnu ruku usnama i izdiktira nekom u mali mikrofon poput ručnog sata:

- Jednu crnu kavu molim za gospodina u broju 246. Što želi gospoda? - pogleda ona u zapanjenu putnicu do Beneta.

- Možda malo kasnije. Još uvijek dolazim sebi.

Stjuardesa ih ostavi s ljubaznim smeškom i priđe sljedećem redu ispred njih. Dok je čekao kavu, Benet je piljio u predivne predele kojima su bešumno vijugali. Pored manjih zelenih brda, dolje su ležale livade i proplanci ispresecani rečicama i potocima, a tu i tamo prolazili su i pored manjih jezera. Sa obala rijeka mahali su im mladi koji su se tamo kupali ili igrali. Benete im gotovo nesvesno uzvratih mahanjem ruke. Njemu se jednog momenta učini da je netko vrlo pažljivo planirao ćelu ovu okolinu koja je neodoljivo podsećala posmatrača na jedan ogroman prirodni park. Netko vrlo rafiniranog ukusa i velike ljubavi za prirodne ljepote dizajnirao je ovo "kraljevstvo". On zaključi da ukoliko postoji raj na zemlji, onda se on sada nalazi u njemu.

- Vaša kava, gospodine! - prenu ga iz sanjarenja meki glas jedne

druge stjuardese.

Ona povuče nadole stolić iz naslona susednog sjedišta u kojem se nalazio ugrađen poveći TV ekran i na njemu se ukaza panorama snimljena kamerom na vrhu prednjeg vagona. Na ovaj način je svaki putnik vidio istu scenu koji je vidio i vozovoda kroz svoj prednji prozor.

Zastali su na još nekoliko usputnih stanica, a onda se vlak napuni i nastavi punom brzinom bez zaustavljanja. Kada stigoše u glavni grad kraljevine, veliki stanični sat je pokazivao dva sata po podne. Putnici napustiše vagone u potpunoj tišini i redu. Tamo su opet stali kao ukopani i zagledali se u "glavni grad", odnosno skupinu arhitektonskih remek-dijela. Među zgradama renesansnog ili modernijeg stila, uzdizale su se i kupole raznih paviljona. Bile su bogato ukrašene živopisnim mozaicima skladnih boja. Beneta one neodoljivo podsetiše na arhitekturu Istoka.

U samom centru grada nalazio se veličanstven dvorac "iz bajki". Od stanice do centra grada, odnosno dvorca, vodio je širok bulevar popločan mozaikom neviđenih umetničkih vinjeta i boja. Bio je dugačak oko tri stotine metara i oivičen sa obje strane rascvetalim drvoredom. Duž cijelog puta stajao je špalir mladića i djevojka neviđene ljepote sa korpama prepunim cvetnih latica. Najbliža od tih ljepotica priđe obamrloj grupi novopridošlih i ponudi ih rukom u pravcu grada.

- Izvolite! Pođite pravo do dvora, tamo vas očekuju kralj i administracija.

Ljudi se konačno pomeriše. Onog momenta kada prodoše ispod ukrašenog slavluka sa ispisanom dobrodošlicom, one djevojke i mladići počеше da im posipaju put cvijećem iz korpi. Doživljaj je bio gotovo nestvaran, u dušama ljudi i žena izazivao je neopisiva osjećanja osobne sreće i trijumfa.

Ispred ulaznih vrata u kraljev dvorac, stajala je grupa ljudi i žena u posebno krojenoj odjeći. Oni su se vidno izdvajali od ostalih građana po svojim kratkim plavim plaštevima. Na leđima su imali znak krune izvezen u zlatu, jasan znak ostalima da rade za dvor. Na glavi jednog od njih, čovjeka ne starijeg od 35 godina, stajala je niska kruna od zlata, ukrašena dragim kamenjem. Duga, tanino-plava kosa, spuštala mu se do ramena. Bio je veoma lijepih crta lica a iz

njegovih mirnih plavih očiju prosto su zračili razum i ljubav. Dok su čekali, grupa tih kraljevih momaka i djevojaka prilazila je novopridošlima i nešto ih ispitivala.

- Vaše ime, molim! - priđe Benetu i nasmiješi mu se jedan od kraljevih mladića iz pratnje, ništa manje lijep od svog vladara.

- Doktor Vilijem Benet.

Mladić provjeri neki čudan elektronski uređaj pričvršćen oko zgloba lijeve ruke, gdje se obično nosi ručni sat i zagleda se u mali ekran. On tamo otkuca ime i pritisnu dugme, a iz malog uređaja izađe sa strane nekakva tanka metalna pločica veličine kreditne kartice.

- Molim vas nosite privremeno ovu karticu s vašim brojem i imenom kako bi neupućeni znali vaš identitet. Ova kartica će od sada biti vaša osobna karta. Ukoliko je slučajno izgubite, svaki od kraljevih službenika može vam odmah izdati novu. Dok mu je momak kačio karticu na bijelu košulju, Benet se sjeti da ga upita:

- Da li biste možda mogli da pronađete preko tog vašeg uređaja gdje se nalazi djevojka koja je došla po mene u Kanadu. Zvala se Sabrina Hant.

Dok je mladić prebirao po brojevima i gledao u mali ekran, Benet dodade:

- Sjedili smo jedno pored drugoga na dan Apokalipse, ali samo ja sam se ovdje pojavio bez nje.

- Žao mi je doktore, - nasmiješi mu se mladić, - ali taj podatak nije na raspolaganju.

- Što mu to znači - upita zbunjeno Benet.

- To može da znači da dotična djevojka ili ne pripada ovom kraljevstvu, ili ne želi da podatak o mjestu njenog boravka uđe u elektronski sistem. Ukoliko želite, ja mogu odmah sada zaštititi i vašu privatnost od drugih kraljevstva na sličan način.

- Nema potrebe - nasmiješi mu se Benet i pode dalje za svojom grupom.

Čudno, razmišljao je, zašto bi Sabrina željela da sakrije mjesto svog ovdašnjeg boravka? Ili se automatski vratila u netko drugo, možda "kanadsko" kraljevstvo? Malo rastužen, lagano se pomerao sa svojom grupom prema ulazu u dvorac. Na desetak metara od njega, na samom ulazu u veliku dvoranu dvorca, stajao je kralj Vidor i osobno se rukovao i grlio sa muškarcima i ženama, a djecu bi s

nežnošću dodirivao po obrazima ili ih milovao po kosi. Kada je došao red na Beneta, kralj mu pročita ime na kartici i srdačno ga zagrlji.

- Ah, doktore Benet, dobro nam došli! Vas već dugo i s nestrpljenjem očekujemo. Vi ćete biti direktor naše nove, upravo završene klinike za kozmetičko-anatomske korekcije građana. Benet ga je slušao i gledao kao u snu. Uopće mu nije bilo jasno o čemu kralj govori, ali se učtivo uzdrža od pitanja. Sjetio se da je jednom u Kanadi pročitao u novinama da se krunisanim glavama po protokolu ne smiju postavljati pitanja.

- Jadranka! - pogleda kralj u ljepoticu do sebe. - Molim vas osobno preuzmite našeg dragog gosta i pobrinite se za njegov smještaj u gradu.

Djevojka odmah priđe Benetu. Prije no što će poći za njom, Benet se učtivo nakloni kralju.

- Hvala vam na ovom divnom prijemu, veličanstvo!

- Ovdje se ljudi ne oslovljavaju umjetnim superlativima - objasni mu kralj tiho. - Veličanstven je samo onaj koji nas je stvorio i podario nam ovu svijest i ovaj svijet. Njemu se za sve zahvalite, a ja sam ovdje samo njegov ponizni sluga! - nakloni se i kralj Vidor Benetu.

Jadranka uvede Beneta u veliku dvoranu.

- Kralj će sada u ovoj prijemnoj dvorani održati pozdravni govor vašoj grupi, dok ne stigne sljedeći vlak - obavijesti ga ona.

- Koliko vlakova je već pristiglo sa novim došljacima?

- Vaš vlak je bio peti po redu, ali odabrani će nam dolaziti cijelog dana i noći. Zbog vas smo zamolili građanstvo da se ne koristi vozovima sljedećih 24 sata.

- Vi imate i noć? - malo se iznenadi Benet.

- Ovo je "prelazni nivo", gospodine - podvuče Jadranka.

- Za ljude sa Zemlje, bio bi to preveliki psihički i kulturni šok kada bi se odjednom našli u svijetu bez dana, noći, ili vremena, na koje su cijelog života navikli. Zbog toga nam je i vrijeme ostalo podjeljeno na 24 sata.

Dok su čekali sa ostalima da se kralj pojavi na ulazu, Benet je zapanjen piljio u neviđen arhitektonski stil i umetničku skladnost dekoracija. Primetivši njegovu fascinaciju i njegova ljupka pratilja podiže pogled u prekrasno iscrtane vinjete na stropu dvorane.

- Vaš kralj ima divnu kuću - primjeti Benet. - Ja ovako nešto nisam vidio nigdje na Zemlji!

- Ovo nije kraljeva kuća, gospodine - ispravi ga Jadranka.

- Ovo je dvorac našeg kraljevstva. U dvorcu se nalaze uglavnom kancelarije raznih administracija. Kralj takode živi ovdje, ali u svom skromnom apartmanu kao i svi mi. Ovdje nema hijerarhije kakva je bila na Zemlji. Ovdje nema protekcije, veza na vrhu, korupcije, raznih ucenjivanja ili borbe za vlast.

- Pa, kakva je onda svrha kralja i administracije u ovom vašem svijetu?

- Kralj je odabran i krunisan osobno od Krista. On odabire druge ljude i žene koji vode o nama računa u Isusovo i Božje ime. Kralj je naš privremeni "pastir" u odsustvu našeg Oca. On čuva ovo Božje stado dok se ne vratimo u svoje prvobitno izvorno stanje i carstvo onog koji nas je sve stvorio.

- Mogu li se znati zasluge zbog kojih ga je Isus krunisao?

- Meni osobno nisu poznate, jer ih kralj nije nikom iz skromnosti rekao. On je čak zamolio Isusa da promjeni i svoj prvobitni lik i ime, kako ga nitko od njegovih bivših sugrađana ne bi prepoznao. Poznavajući čovekovu prirodu, Isus mu je to odobrio.

Tako se ni jedna etnička grupa u ovom kraljevstvu ne može hvaliti ili isticati kraljevim porijeklom. Ali ja osobno mogu da zamislim njegove zasluge. U Bibliji je opisano tko će i zašto dobiti "krunu i vlast nad narodima". Radi se o vrlo važnim zaslugama koje su ti nesebični pojedinci učinili za masovni spas Božje djece, odnosno naših duša.

- Što se podrazumijeva pod "masovnim"?

- Misli se na pojedince koji su svojim dobrim i nesebičnim radom preko nekog "masovnog" medija upozoravali ljude na razne opasnosti od đavola.

- Mislite na razne znanstvenike koji su svojim izumima poput vakcina sačuvali milijune ljudi od raznih zaraza i smrtnih bolesti?

- Smrt ne postoji, gospodine! - nasmiješi se ona. – Nitko tko je umro nije bio izgubljen. Zato se kraljevi biraju isključivo među onim pojedincima koji su neizmjerljivo voljeli svog Oca i svojim radom spašavali ljudske duše od propasti. Naš Tvorac se još od početka stvaranja pobrinuo da nitko od nas ne može "umrijeti" duševno, nego

samo fizički. Zar niste živi dokaz tog njegovog obećanja?

- podsjeti ga ona. - Samo đavo, prepun mržnje prema Bogu i čovjeku, može zauvijek da uništi naše duše. Vječna smrt je nagrada onim dušama koje su se svjesno odrekle vječnog života.

Ove nove informacije bile su dragocjene Benetu. Bio je spreman na svašta u ovom čarobnom svijetu bivših Slovena. Iz razgovora ih prekide ulazak kralja Vidora u dvoranu. On se zaustavi na sred prekrasno dizajniranog mermernog poda, okružen grupom od preko dvije stotine prispelih građana Novog svijeta.

- Dragi ljudi! - obrati im se Vidor srdačnim glasom sretnog domaćina.

- Draga braćo i sestre po Bogu! Dobro došli u ovo kraljevstvo Isusovo, jedno od mnogih, odnosno u prvu fazu vašeg povratka Ocu koji vas željno očekuje! Ovaj svijet vam je stvoren kao prelazna faza u jedan drugi, viši i mnogo savršeniji! Ovdje ćete se najprije dobro odmoriti, uživati raznih prirodnih ljepota i ostvariti vaše umjetničke ili druge kreativne aspiracije i ideje. I mada znam da ste svi presrećni što je dragi Bog baš vas odabrao, među vama ima i pojedinaca sa tugom u dušama. Mnogi vaši bližnji nisu ovdje sa vama. Ostali su nakon fizičke smrti na nižim nivoima, ili na Zemlji da dožive Apokalipsu. Razlozi su nam svima dobro poznati. Neki od njih će uspjeti da shvate svoje grijehе, pokajaće se i zatražiti oprostеnje i izmirenje sa Bogom. Oni će se kasnije popeti ovamo. A oni koji to ne urade na vrijeme, biće zauvijek izgubljeni. Zato se molite za preobražaj i spas njihovih duša. Molitve su uvijek imale telepatsku moć nad onima kojima su upućene. Učinimo sve da se što veći broj naše braće i sestara vrati našem Ocu i Isusu prije sudnjeg dana.

On saže glavu i udubi se u kratku, odanu molitvu. Ovim gestom im je ujedno stavio do znanja da je on njihov ne samo zemaljski, nego i duhovni voda.

- Na odlasku, - nastavi da im se obraća, - svi ćete dobiti brošuru o kodeksu ponašanja i međuljudskih odnosa u ovom Božjem kraljevstvu. Svatko od vas će dobiti uputstvo gdje treba da ide. Većina će se vratiti u unutrašnjost kraljevstva, a oni koji su potrebni administraciji, ostat će da žive ovdje ili će biti poslani u druge gradove. Među tim ljudima i ženama ima i naše braće po Bogu iz drugih naroda.

Kralj Vidor se tu okrete Benetu kojeg im pokaza rukom.

- Poput ovog liječnika i velikog humaniste iz Kanade, koji je proveo 15 godina pa raznim zavađenim krajevima svijeta. Svojom brigom i nesebičnim zalaganjem, besplatno je lečio tisuće povredjenih i unakaženih u lokalnim građanskim ratovima, a osobno je spasio živote stotinama unesrećenih ljudi, žena i djece! Benet se nikad nije osjećao više počašćen i ponosan. Bio je presrećan što je u životu na zemlji pomagao bližnjima u nesreći. On nije nikad ni od koga primio neku pohvalu ili nagradu za svoj dobrovoljni rad na polju medicine i spašavanja ljudskih života. Kralj sad priđe Benetovoj otmenoju suputnici iz vlaka.

- Ili poput ove španjolske filmske umetnice, koja se cijelog života trudila da tisućama mladih otvori oči i upozori ih na mnogobrojne zamke đavolove. Svojim humanim i mudrim pričama, pomogla im je da se opredele za Boga!

Soledad Pena mu se skromno nakloni u znak zahvalnosti. I kralj pozdravi nju kratkim naklonom pa priđe jednom starom j svećeniku u crnom odijelu sa bijelim okovratnikom.

- Među vama se nalaze i odabrani poput ovog pobožnog svećenika iz naših krajeva koji je cijelog svog života širio ljubav, bratstvo i razumijevanje među etnički izmešanim ljudima svoje parohije! Zapustio je crkvene dogme, a svu pozornost posvetio spasenju duša svojih sugrađana! I mada u ovom svijetu nema hramova, jer cijeli ovaj svijet JE Hristova crkva, ovaj dobri čovjek će i ovdje nastaviti da širi bratstvo i jedinstvo o kojem je cijelog života sanjao! Starom popi od silnih osjećanja navreše suze na oči.

- Ovi dragi ljudi i žene su ovdje da nam pomognu u reša-vanju naučnih, umetničkih, kulturnih i drugih problema i da nas kolektivno unaprijede u svakom pogledu. Neka i njih i sve vas dragi Bog blagoslovi! - nakloni im se on na kraju i udalji sa svojom svitom.

Prisutni počеше gotovo sramežljivo da se mešaju jedni s drugima. Neki od njih tražili su svoje pokojne rođake. Neki su se grlili, ili srdačno o nečemu razgovarali. Soledad je stajala sama i primetno izgubljena, onda priđe Benetu i Jadranki. Ona im se nasmiješi pa spusti pogled u njegovu karticu na reveru.

- Nisam u vlaku imala vremena da vas pitam odakle ste, a sad vidim da ste Englez.

- Bivši Kanađanin - ispravi je on. - Ali mislim da smo u ovom svijetu

konačno svi iste nacionalnosti!

Benet se kratko divio njenoj otmenoj ljepoti, pa je pohvali:

- Imate vrlo lijepu i egzotičnu haljinu.

- Nije moja - tiho će Soledad. - Dobila sam je od jedne dobre seljanke, kako ne bih došla ovamo polugola!

- Oprostite?! - zbuni se Benet.

- Baš sam se svlačila da se istuširam kad me je zaslepeo neki snažan bljesak. Probudila sam se u donjem vešu na travi, među ovcama. Jedan pastir je otrčao kući po svoju majku koja mi je donijela ovu haljinu. Dječak me onda odveo do one fantastične željeznice kakvu sam vidjela samo u filmovima. Zato još uvijek nisam sigurna da li sanjam, ili sam umrla!

- Zar vi još ne znate što vam se dogodilo? - iznenadi se Jadranka.

- Pojma nemam! Zar ne primećujete da sam još uvijek zapanjena?

- Pa bar ste vi Španjolci veliki katolici - primjeti djevojka.

- Zar vam nitko u vašoj crkvi nije objasnio posljedice Otkrivenja? Soledad joj uputi melanholičan osmeh.

- Ja i "crkva" se nismo dobro slagali u onom životu - priznade ona. - A poslije jedne moje nezgodne izjave na televiziji, čak su me i "ekskomunicirali" iz Španjolske katoličke crkve. U jednoj javnoj duskusiji o moralu Španjolske omladine, prebacila sam biskupu da vrlo malo rade na moralnom uzdizanju mladih, a previše se angažuju na ekonomskom i političkom polju.

- Samo Krist vas može ekskomunicirati iz njegove crkve! dodade Jadranka.

Ona pronade dvije brošure koje im pruži.

- Ja mislim da vam od sada više neću biti potrebna - nasmiješi im se ona vragolasto. - Snaći ćete se sami. U ovim vašim osobnim brošurama sve vam je objašnjeno, od adrese vašeg stana do odredišta vašeg budućeg rada.

Djevojka im se ljupko nakloni i ostavi ih same usred polu-prazne dvorane. Benet vrati pogled na svoju novu poznanicu pa predloži:

- Pošto smo oboje ovdje "siročad", kako bi bilo da se udružimo?

- Što imate na umu, doktore? - provjeravala je Soledad.

- Mislim na uzajamnu pomoć i razmjenu naših novostečenih iskustva.

- Ja ih još nemam.

- Onda dopustite da vam ja putem prepričam što sam sve do sada saznao - uputi je Benet rukom prema izlazu iz dvorane. Još dugo su Benet i Soledad lutali predivnim bulevarima ukrašenim cvijetnim alejama i rascvetalim drvećem koje je širilo oko sebe miris "vječnog proljeća". Soledad ne odoli da zastane ispod jednog bijelog jorgovana u punom cvatu. Za trenutak je zatvorila oči i punim plućima udahнула opojni miris prekrasnih cvetova. Nastaviše da šetaju i da se dive neviđenoj arhitekturi, zgradama ukrašenim muralima ili velikim slikama i umjetničkim vinjetama. Benet je u rukama držao plan grada i provjeravao ulice koje su umjesto imena bile označene brojevima. Zanimljivo, - primijeti on.

- U selu sam čuo da se ovdje može piti vina bez da se opijete, i jesti što god želite a da se ne prejedete! Ovdje će "gladni" zauvijek biti siti, a "žedni" uvijek napiti!

Stan se sastojao od bogato namještene dnevne sobe sa velikim u zidu ugrađenim TV ekranom ne debljim od dva centimetra. Spavaća soba je bila takode ukusno namještena stvarima u duborezu. I tamo se na zidu nalazio TV ekran. Soledad ne izdrža, pritisne zeleno dugme, a na ekranu se pojavi "program". Ona pritisnu "vijesti" i zagleda se u prijenos dočeka novih putnika sa zemlje. I njih je kralj Vidor dočekivao, pozdravljao i hvalio njihove zasluge. Soledad odmah primijeti da je osoblje iza TV kamera vrlo iskusno i kreativno.

- Ovo nije moguće! - čudila se Soledad gledajući u blistavo čistu televizijsku sliku. - Pa ovdje uopće nema ni vidljivog zrna, ni piksela, ni linija. Čini mi se kao da gledam kroz neki prozor! - A... kako će nas netko u slučaju nužde pozvati kad ovdje nema ni kompjutera ni telefona? - zabrinu se Benet.

Soledad pritisnu dugme "vidio-telefona", a na ekranu se odmah pojavi mlada operatorka.

- Izvolite? - nasmiješi im se ona ljubazno.

- Oprostite, - zbuni se Soledad, - samo isprobavamo ova vaša tehnička čuda.

- Kada poželite s nekim da razgovarate, samo unesite njegov ili njen broj osobne karte i osoba će vam se odmah javiti, ako je kod kuće, ili vam ostaviti poruku.

- Pošto ste već na ekranu, - sjeti se Soledad, - mogu li vas nešto upitati?

- Izvolite! - ljubazno se nasmiješi djevojka.

- Prije no što sam prešla na ovu stranu, upoznala sam u španjolskoj jednog mladog pisca po imenu Manolo Grosso i njegovu mlađu sestru Karinu. Veoma me interesira da li su i njih dvoje prešli.

- Jeste li vidjeli ovu mapu našeg kraljevstva? Široko je oko dvije stotine kilometara, a dugačko preko tri stotine. Na sjeveru se graničimo sa zemljom neke ruske kraljice Nataše, a na jugu i istoku sa nekim kraljem Viktorom i kraljicom Frederikom. Pitam se, koliko ima ovakvih kraljevstva?

- Vjerojatno na tisuće - promumla Benet tiho, listajući brošuru.

Oko osam sati se konačno rastadoše. Vani je već padao sumrak, a po stanovima i ulicama se popališe prva svjetla. Oboje otkriše da im je u novim tijelima, pored pet poznatih čula, ostavljen i blag osjećaj psihičkog zamora.

Soledad i Benet se nisu vidjeli nekoliko sljedećih dana. Oboje su bili zauzeti otkrivanjem nepoznate tehnologije njihovog novog posla. Onda Benet jedne nedjelje ujutro pokuca na njena vrata. Ona mu ih otvori odjevena u bijeli kućni mantil.

- Oprostite - zbuni se on. - Navratit ću kasnije.

- Koješta, doktore, - povuče ga ona unutra za ruku. Upravo isprobavam moje nove haljine.

Benet se spusti u fotelju pored velikog prozora. Soledad se uskoro vrati odjevena u onu novu plavu haljinu. Dok se pred njim okretala, on ju je s uživanjem promatrao.

- Divno izgledate - ne izdrža da primjeti. - Koliko rekoste da ste stari?

- Nikad nikom nisam to rekla, ali vama ću odati tu glavnu žensku tajnu - vragolasto će ona. - Nestala sam svega dva dana pred moj 43. rođendan. Prema brošuri koju su nam dali prilikom dolaska, pomlađivati ću se unazad sljedećih 13 godina dok ne budem opet stara trideset. Zar to nije san svake žene? Benet joj uputi jedan nedvosmislen pogled.

- Mogu da zamislim kako ćete tada izgledati!

On osjeti kako ga sve više privlači blizina ove smirene žene.

- Spremna sam! - reče Soledad. - Izvedite me gdje god želite.

- U stvari sam pošao s tom namjerom kod vas. Pitali ste me onog prvog dana što mu to znači "Klinika za kozmetičku korekciju", pa sam navratio da vas povedem do mog novog radnog mjesta i

pokažem vam o kakvom neviđenom čudu se radi.

- Onda hajdemo. A ja ću vas poslije toga odvesti do mog Filmskog instituta. Nećete vjerovati kakvom se vizualnom tehnikom ovdje služe! - upozori ga.

Do klinike su prošetali za svega pet minuta. Benet je propusti kroz uvijek otključana ulazna vrata i uvede u vrlo ukusnu čekaonicu za pacijente. - Moje novo radno mjesto! - načini on teatralan pokret rukom. - Sve počinje od ove čekaonice. Primat ćemo samo po tri pacijenta na dan, počevši od iduće srede. - O kakvim pacijentima se radi?

- U toku prelaženja na ovu stranu, mnogi ljudi, žene i djeca nastradali su u toku građanskih ratova, prometnih ili industrijskih nesreća. Oni prelaze ovamo kao i mi što smo, u svom posljednjem obliku koji smo imali na zemlji. Vi u donjem vešu, a ja bos u košulji i hlačama. A unesrećeni su dolazili sa svojim ranama, unakaženi u nesrećama ili od mina i bombi. A među ovim dobrim ljudima takvih je na tisuće!

- Razumijem. Vi ćete ih ovdje "krpiti" i kozmetički dotjerivati, dovodeći ih u pristojno stanje.

Benet ju je kratko promatrao, onda je zapanji: - Ne. Ni prstom ih neću dodirnuti! "Krpio" sam unesrećene, kako vi kažete, tokom mog boravka u Trećem svijetu i kasnije u Kanadi. Ali ovo što ću vam sada pokazati prevazilazi čak i moju maštu obrazovanog liječnika plastične kirurgije!

On je proveo kroz nekoliko odelenja za pripremu pacijenata.

- Pored troje njihovih liječnika, ovdje radi i desetak bolničarki i tehničkog osoblja. Na mene su čekali da vodim i otvorim kliniku, jer sam vrlo iskusan u kompjuterskom dizajnu anatomske oblike.

Primjetivši njeno nerazumijevanje, Benet je uhvati nježno za ruku i povede sljedećim zatvorenim vratima. On provuče svoju magnetnu karticu kroz utor i vrata se širom rastvoriše.

- Ovo posljednje odjeljenje je jedino nepristupačno publici. Dolores se zagleda u veliki uređaj bijele boje. Benet ga rastvori pritiskom na jedno dugme.

- Anatomske kalup! - objasni on. - Uđete unutra nezadovoljni svojim izgledom, a sat kasnije izađete odavde u svom novom, željenom obliku!

Soledad je piljila u tehnološko čudo, onda spusti ruke na svoje bokove.

- Možete li meni odstraniti ovih nekoliko suvišnih santimetara sa bokova?

- Ne šegačite se, Soledad. I ne ljutite Boga koji vas je ovako divno oblikovao. Mislite na one deformirane i unakažene nesretnike kakve sam po svijetu vidio na tisuće. Njima treba ovaj uređaj, a ne vama! Primjedba natjera Soledad da se uozbilji.

- Mora da ste se nagledali neviđenih strahota i ljudske patnje - primjeti ona.

- Zanimljivo, kad to spomenuste, na zemlji sam dugo patio zbog tih krvavih scena nasilja, a sada se više ne osjećam isto. Tek pored ovog uređaja postalo mi je jasno koliko su đavo i njegovi ljudi u stvari nemoćni. Od jedne mlade djevojke sam saznao da su njenom ocu obrisali memoriju prilikom dolaska ovamo, kako ne bi patio sjećajući se svoje i njene nasilne smrti. Ako to nije humano, što jeste?

- Ovo nije moguće! - obilazila je Soledad elektronski "kalup". - To onda znači da smo mi od neke specijalne materije, zar ne?

-1 dalje smo od vrlo retke materije koja vibrira na visokim frekvencijama. Što se naših unutarnjih organa tiče, oni nam ovdje nisu potrebni. Hrana i piće koje neki konzumiraju "iz navike", naše tijelo apsorbira u vidu energije. Međutim, većina se već odvika od hrane i pića, jer su shvatili da ti zemaljski obredi nemaju ovdje nikakvu svrhu. Bivši pijanci, na primjer, ovdje brzo prestaju da piju.

- Onda, kako je moguće da vi promijenite anatomske izgled nečijeg tijela ili lica? - kopkalo je Soledad.

- To je moguće baš zbog te retke, astralne materije od koje srno sada sazdani. Pod specijalnim uvjetima, ta materija se rasteže ili mijenja prema želji. Sve počinje od specijalnog kompjutera, koji ima u svom programu nekoliko tisuća različitih tjelesnih oblika, svi savršenih anatomske proporcije. Jučer smo ovdje imali prvog pokusnog pacijenta, jednog seoskog mladića koji je umro u dvadeset petoj, cijelog života patio je od deformacije lica. Kada je izašao iz ovog "kalupa", momak se pogledao u ogledalu i zamalo srušio. Ne samo što se sam nije mogao prepoznati, nisu ga prepoznali ni roditelji koji su ga ovamo dopratili.

- Fascinirajuće! - opipavala je Soledad veliku aparaturu. - Ali... kako

to da mi osjećamo dodir i ukus? - sjeti se da upita.

- Uopće ne osjećamo, - zapanji je Benet. - Mi iz čiste navike "mislimo" da osjećamo! Duh u nama je prenio ovamo ne samo našu memoriju, već i naše fizičke navike. I takvi ćemo ostati na ovom nivou, dok ne dođe vrijeme da prijeđemo na viši. A tamo, prema recima jedne ovdašnje lječnice, - više nam fizička osećanja neće ničemu koristiti. Taj nivo je čisto duhovan. Tamo nema prijevoznih sredstava, putuje se "trenutno" i pomoću misli! Soledad ga sasluša, pa zaključi:

- Neka mene još malo na ovom nivou. Imam još puno toga da kažem onima koji žele da čuju i vide, a željela bih malo i da poživim u ovom tijelu još uvijek željnom nekih nedoživljenih iskustava!

Benet je ne upita o kakvim to "iskustvima" govori.

- Pođite sada vi sa mnom, - uhvati ga ona za ruku i povede vratima, - da ja malo vas fasciniram novom filmskom tehnikom! Prodoše par blokova i ona ga uvede u zgradu Filmskog instituta.

- Što osjećate? - gledala ga je znatiželjno.

- Pa... nekakav čudan miris...

- Acetona? Filmske trake? Laboratorijskih kemikalija? pomagala mu je. - U pravu ste. I ovdje su sve impresije iste kao i na Zemlji. S jednim izuzetkom; ovaj njihov film nema "zrno", odnosno emulziju. To je čista specijalna traka na koju se snima istim kamerama i objektivima, i koja se kasnije projektira istim aparatima kao i na Zemlji, ali s tom razlikom što gledalac misli da je veliki ekran u stvari prozor u stvarnost.

Soledad ga uvede u omanju dvoranu za kontrolu projekcije i pusti mu dio filma koji se nalazio u projektoru. Benet priđe samom platnu koje gotovo dodirnu nosom kako bi primijetio neke tragove, ali ih nije bilo. On se zagleda u Soledad.

- Nevjerojatno! Ne primjećuje se ni zrno na našim TV ekranima.

- U pravu ste. U ovom svijetu nema uopće razlike između prirodne i umjetne slike. Ovdje je sve savršeno. Od onih ovaca na paši, do ovih kamera za snimanje.

- Što se ovdje snima?

- Filmovi koji zabavljaju, ali i podučavaju gledaoca. Baš oni tipovi o kakvima sam cijelog života sanjarila i borila se za njih sa beskrupuloznim šefovima i filmskim monopolistima. Za mene

osobno, ovo je "filmski" raj na zemlji!

- čime ćete se vi ovdje baviti?

- Ostvarivanjem svojih najskrovitijih snova! - blistala je Soledad od sreće. - Pored nekoliko njihovih talentiranih filmskih radnika, ja i jedan Talijan smo jedini stranci. Ali varate se ako mislite da ovdje snimaju samo etičke filmove. Ovdje se snimaju filmovi po knjigama za koje ja nisam znala do sada ni da postoje. U ovom kraljevstvu se vrši selekcija najbolje muzike, knjiga, filmova, arhitekture, slika i grafika, neviđenih modnih kreacija, jednom riječju ovo je kreativni raj! Umjetnik je osobna cenzura, a publika je sudac. U kraljevstvu ima dvadeset pozorišta, pedeset muzičkih auditorijuma, sto pedeset umjetničkih galerija i preko tri stotine kina.

- Zašto ne puštaju filmove na onim divnim televizijskim ekranima? - žalio joj se Benet. -1 zašto se bakću filmskom trakom umjesto video-diskovima visoke rezolucije? Pa ovi bar ne oskudijevaju u super tehnologiji.

- Baš to ovdje žele da izbjegnu! - živnu Soledad. - Oni dobro znaju da je čovjek premoren od tehnologije i stalne trke sa vremenom u koju su nas onako vješto natjerali lakomi. Ovdje se podstiču i preporučuju kolektivan rad i druženje, a ne usamljenost koju smo osjećali u onom prošlom svijetu u kojem nam je ostavljeno tako malo vremena za osobno obrazovanje i zabavu. Ovdje je sve učinjeno da se bolesni od materijalizma, što brže izliječe i vrate opuštenu romantizam. Propagiraju se prirodne ljepote koje su u ovom svijetu zaista neviđene. Na mom putu od onog sela do prve željeznice, bila sam frapirana ljepotama okoline, bistrih rječica i

jezera, grupama omladine koja se igrala ili kupala. Svi su mi mahali ili me uzvicima pozdravljali, kao da me odavno poznaju. A u Madridu sam prolazila ulicama čvrsto držeći torbu pod miškom, da mi je neki vijesti lopov na vespi ne mazne u prolazu!

- Da, - složi se Benet. - U ovom svijetu se zaista može živjeti tisuću godina. Bez straha i stresa, i nikad se dovoljno ne nagledati raznih ljepota. Čim se malo sredim, počet ću da putujem onim fantastičnim vlakom po kraljevstvu i uživam uz prozor, srčući crnu kavu.

- Ukoliko vam zatreba društvo, slobodno me pozovite ponudi mu se Soledad sramežljivo.

- Hvala vam što ste mi to rekli - uhvati je Benet za obje ruke. -

Predivno se osjećam u vašem društvu. A za ovo osjećanje imam da zahvalim, pored vašeg prisustva, i ovoj čarobnoj okolini. Nikad ranije nisam se osjećao tako opušteno u društvu žene. Valjda zato što sam sa jednom imao vrlo loše iskustvo. Benet joj tu ukratko ispriča o svom prvom, neuspjelom braku.

- Ja sam bila nešto sretnija od vas - povjeri mu se ona. - Nisam se nikad udavala, a pošto sam bila zaljubljena do ušiju u "sedmu umjetnost", rijetko sam dopuštala muškarcima da mi priđu. I meni se čini da bismo se nas dvoje dobro slagali. Jer moram da vam priznam, dugo sam sanjarila da pronađem pravu ljubav. Soledad ga uhvati za ruku i povede prema izlazu zgrade.

Šetali su po obližnjem parku u kojem zastanu pored spektakularnog vodoskoka. Ta bistra voda i grmovi okolnog cvijeća presijavali su se u duginim bojama, šireći oko sebe opojni miris prirode. Kada su se zasitili ove neviđene ljepote, dvoje budućih ljubavnika nastaviše da šetaju. Držali su se za ruke i sve češće pogledavali. Oboje su osjećali neki čudan ali prijatan pritisak u grudima, nešto što do tada nisu iskusili. Bili su to prvi simptomi jedne velike i trajne ljubavi.

Korzom je šetao ijedan krupan muškarac u bijeloj košulji i tamnim hlačama. I on je još uvijek bio opijen neviđenom ljepotom nove okoline. Ali ovom strancu ljudi sa Balkana nisu bili nepoznati. Proveo je među njima kratko, ali nezaboravno vrijeme. U početku se pitao zašto ga je Bog poslao baš ovamo, a jučer je saznao i tu malu tajnu. Ugledavši jednu mladu ženu koja mu je prepriječila put smiješeći se, on se zbunjen zaustavi. Nije mogao nikako da je se sjeti.

- Gospodin Lipman? - provjeri ona. - Horst Lipman?

- Zar bi trebalo da se poznamo? - zbuni se Nijemac.

- Ne vjerujem da se vi sjećate mene, ali zato ja neću nikad zaboraviti vas.

Horst pomisli da se radi o nekoj bivšoj zarobljenici minhenskih bordela.

- U Bosni smo se sreli, gospodine Lipman - podsjeti ga ona. - Vi ste bili voda vojne policije NATO patrole koja je naišla 1992 na naš autobus koji se pokvario na samoj granici neprijateljske zone.

- Da, da, sjećam se tog događaja - nasmiješi se i Horst. Autobus je bio pun učenica neke srednje škole, zar ne?

- Bilo nas je 15 učenica u njemu i stari šofer. Ja sam ona djevojka koja je znala malo njemački i poslužila vam kao prevodilac. Sam Bog vas je tog dana poslao sa vašim oklopnim vozilom i patrolom. Naredili ste vašim vojnicima da izađu i pješače, a nas ste nagurali u vozilo. Tako smo neopaženo prošle kroz opasnu zonu i stigle do prvog grada i sigurnosti. Imala sam svega 16 godina i trebalo je tog dana da sa svojim drugaricama umrem groznom smrću. Tek ovdje sam saznala što bi nam se dogodilo da nismo naišle na vašu ophodnju!

- Drago mi je što vas vidim ovdje - reče Horst.

- I vaše prisustvo među nama svjedoči da vam Bog nije zaboravio taj ljudski postupak. Vjerojatno zato što smo ga ja i moje prijateljice stalno opominjale čestim molitvama da vam podari sreću i zdravlje. Mlada žena mu priđe još bliže i obgrli ga objema rukama oko struka, a on je zbunjen zagrlj i pomilova po dugoj smeđoj kosi.

- Kada ste prešli ovamo? - upita je Horst.

- Prije nekoliko dana - odvoji se ona od njega. Ovdje je i nekoliko mojih prijateljica iz tog autobusa. Sve ću ih obavijestiti da sam vas vidjela. Neka vas dragi Bog blagoslovi, dobri čovječe! Ona ga poljubi u obraz i ostavi ga da stoji i gleda za njom. Svemu se ovdje nadao osim ovom susretu.

Prolazeći pored jedne terase sa stolovima za kojima su uglavnom sjedili i čavrljali mladići i djevojke, Horst ne odoli iznenadnoj želji da im se pridruži i popije kriglu piva. Ugledavši u uglu usamljenog gospodina u godinama, on se uputi njegovom stolu i ljubazno mu se nakloni.

- Ukoliko nikog ne očekujete, mogu li vam se pridružiti? Onaj ustade od stola i rukom ga ponudi da sjedne.

- Izvolite!

Prije no što će šesti, došljak mu pruži ruku.

- Horst Lipman, - predstavi mu se. - Bivši inspektor policije u Minhenu.

- Mak Kormik, - predstavi se i stranac njemu. - Bivši dopredsjednik Sjedinjenih Država!

Horst se lagano spusti u stolicu, zbunjeno se smešeći.

- Oprostite, ali koliko se sjećam dopredsjednik Sjedinjenih Država se zvao Kenet Abrams! Zar nije?

- U pravu ste - potvrdi Amrikanac. - Taj gospodin je iznenada postao predsjednik, a ja njegov zamjenik. Horst ga je dugo ćutke studirao. Počeo je da naslućuje o čemu se radi.

- Šta se dogodilo? - upita na kraju.

Mak Kormik mu prepriča cijeli događaj iz vladinog aviona...

- Na moju sreću, bio sam dopredsjednik svega nekoliko sati. U zrakoplovu sam zadrijemao, a onda me neki snažan bljesak probudio ovdje na obali jedne bistre rečice. Momak i djevojka su me tamo pronašli i sproveli do željezničke stanice.

Horst ga sasluša pa se okrete mladoj domaćici terase koja je prolazila.

- Mogu li dobiti jedno pivo?

- Svakako, gospodine! - potvrdi ova i udalji se.

- A vi? - interesirao se Mak Kormik. - Kako ste se vi i "zašto" našli među ovim dobrim ljudima sa Balkana? Horst mu prepriča susret sa djevojkom iz Bosne i o svojoj policijskoj službi u NATO snagama...

- Jučer su me obavijestili da sam ovdje da organizujem cen tralnu kartoteku, jer je iznenada prešao velik broj pravednika iz njihovog područja. Kažu oko milijun i po ljudi. Ta nova služba brinuće se i o ljudima koji će tek doći.

- Tako nešto sam i pretpostavljao - zaključi Mak Kormik.

- Ja sam ovdje sam za sada, ali ću se uskoro ponovno sastati sa mojom pokojnom suprugom koja se trenutno nalazi na nekoj dužnosti.

- A može U se znati "zašto" se vi nalazite u ovom Balkanskom kraljevstvu? - podvuče bivši inspektor.

- Pa vjerojatno zato što sam prije dosta godina kao mlad američki diplomata boravio u bivšoj Jugoslaviji - pričao mu je Mak Kormik. - Zavolio sam tada ne samo tu prelijepu zemlju i njen gostoljubivi narod, nego i jednu njihovu divnu mladu ženu sa kojom sam se oženio. U toku građanskog rata, mnogo sam se diplomatski zauzimao da pomognem tom nesretnom narodu, ali zle sile su bile neusporedivo jače od moje dobre volje. Ni danas mi nije jasno koje i kako uspio da zatruje te vrijedne i sposobne ljude i nagovori ih na ono grozno bratoubilačke krvoproliće. Ta molim vas samo se okrenite oko sebe i pogledajte ovo čarobno kraljevstvo i čudesa

koja su ti talentirani ljudi i žene stvorili svojim umom i radom!

- Da, - složi se Horst, - ovo jeste zemlja čuda u svakom pogledu. Kakva će biti vaša funkcija ovdje?

- Trenutno čekam svoju suprugu, a onda mi je dvor rekao da ću biti njihov ambasador u susjednoj oblasti ruske kraljice Nataše.

Vjerojatno zato što sam bio posljednji američki ambasador u Moskvi.

* * *

Kao što pretpostavljate, u trenu oka na drugu stranu su prešli mnogi svjetski pravednici i borci za ljudska prava, dostojanstvo i istinu. Među izabranima su se našli i monsinjor Galanti i stari otac Brego, a od Apokalipse je bila pošteđena i kanadska svećenica Melani Dobson koja ju je onako precizno naslutila. Gospod je tog dana održao čovjeku svoje obećanje:

"Blago onima koji pobijede i održe djela moja, šaćuvat ću ih od strašnog trena iskušenja koji dolazi na svijet i neću izbrisati imena njihovijeh iz knjige života!"

Amen!